

உயறப் பறக்கும்
கடகடங்கள்

ஆசி. கந்தராஜா

உயரப் பறக்கும் காகங்கள்

Approved for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as permitted under the Copyright Act. No part may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by means electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publisher.

Milne Publication books are published by
 Dr. Pon Annar
 Publication Editor
 Expo

UYARA PARAKUM KAAGANKAL

A Collection of Short Stories

ஆதி. கந்தராஜா

Milne Books First Edition
 December 2003

32/9 ஆற்காடு சாலை சென்னை 24

தமிழ்நாடு இந்தியா

1735-10 ASFOOT ROAD
 CHEMURU 600 034 INDIA
 Ph: (044) 732 3123
 Fax: (044) 44 421170

123 MUNRO STREET
 EASTWOOD 2113 AUSTRALIA
 Ph: (02) 9828 2587
 Fax: (02) 9828 4202

ஒவ்வொரு பக்கமும் : ரூ. 50.00

பக்கங்கள் : 88

பதிப்பு : 2003

முகப்பு : ரூ. 42.00

Mithra Books

ISBN 1 876626 99 2

Apart from any fair dealing for the purpose of Private Study, Research, Criticism or Review as Permitted under the Copyright Act, No part may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or any means, electronic, mechanical or photocopying, recording or otherwise without prior written permission from the publishers.

Mithra Publication books are published by

Dr Pon Anura

Publication Editor

Espo

UYARA PARAKUM KAAGANKAL

A Collection of Short Stories

By

Prof. Dr. A.S. Kandaraja

Mithra Books First Edition

December 2003

Cover Design

M. Sridharan

Illustrations

S. Sivabalan

Mithra Arts and Creations

1/23 MUNRO STREET
EASTWOOD 2122 AUSTRALIA
Ph: (02) 9868 2567
e-mail: www.anura@matra.com.au
Fax: (02) 9868 4205

30 VANNIAH STREET
BATTICALOA (EP)
SRI LANKA

375/8-10 ARCOT ROAD
CHENNAI 600 024 INDIA
Ph: (044) 372 3182
e-mail: www.mithra@md4.com.in
Fax: 0091-44-4721336

மித்ரா : 89

விலை : ரூ. 45.00

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 2003

பக்கங்கள் : 144

பதிப்புரை

தமிழ் இலக்கியம் 2004 விழாவினாலே, பத்துக்கும் மேற்பட்ட, புலம்பெயர்ந்தோருடைய இலக்கியங்களை வெளியிடத் திட்டமிட்டோம். இதிலே, முதலாவது தெரிவு செய்யப்பட்டது, ஆசி. கந்தராஜாவின் 'உயரப் பறக்கும் காகங்கள்' என்கிற சிறுகதைத் தொகுதியாகும். இது நமக்குப் பெருமை சேர்ப்பது.

கந்தராஜா தம்மைக் கதைச் சொல்லியாகப் பிரசித்தப்படுத்திய கதைத் தொகுதி 'பாவனை பேசலன்றி'. இது மித்ர வெளியீடாக 2000 ஆண்டில் வெளிவந்தது.

இந்தக் கதைத் தொகுதிக்குச் சில சிறப்புகள் உண்டு. ஒன்று அது சென்னையிலே வெளியிடப்பட்டது. அப்பொழுது அது தமிழ்நாட்டின் எழுத்தாளர் பலராலும் பாராட்டி வரவேற்கப்பட்டது. இரண்டாவது, அது அவ்வாண்டிலே வெளியிடப்பட்ட சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதிக்கான ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது. இது அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

‘உயரப் பறக்கும் காகங்கள்’ அவருடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். சிறுகதைக் கலையிலே கந்தராஜா தொடர்ந்து ஈடுபட்டு வருகின்றார் என்பதை மட்டுமல்ல, இத்துறையிலே அவர் முயற்சியும் வளர்ச்சியும் பெற்று வருகின்றார் என்பதை இக்கதைக் கோவை பதிவு செய்கின்றது.

டாக்டர் கந்தராஜாவின் எழுத்து ஊழியம், புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் என நம்புகின்றோம்.

அவுஸ்திரேலியாவின் சமூக வாழ்க்கையிலே, அவர் பங்காளராய்ப் பணியாற்றுகின்றார். வானொலி யாளராய்த் தமிழ் அவுஸ்திரேலியர் அவரை நன்கு அறிவர்.

யாழ்ப்பாணம் கைதடியிலே பிறந்த அவர், இன்று மேற்கு சிட்னிப் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைப் பேராசிரியராய்ப் பணியாற்றுகிறார். 2003ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தாவரவியல் உயர் பீடத்தில் வருகைதரு பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றவர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

அவர் கல்விப் பணியும், படைப்பிலக்கியப் பணிகளும் தமிழர்களுக்கு மேலும் பெருமை சேர்க்க வேண்டுமென வாழ்த்துதும்.

பொ. அ. அரு

1/23 Munro Street
Eastwood 2122
Australia
24, December 2003

முன்னுரை

ஆசி. கந்தராஜாவின் சிறுகதைகள் வெளிப்படுத்துகின்ற படைப்பனுபவம், ஈழத்துத்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பாரம்பரிய வரன்முறையில் வழங்கிவந்த சங்கதிகளுக்கு முற்றிலும் வேறுபட்டவை என்பேன். புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தாம் வாழ்கின்ற நாடுகளில் பெறுகின்ற அனுபவங்களின் வெளிப்பாடாகத் தம் மன அவசத்தினைப் படைப்புகளாக வெளியிடும்போது அவை அழகியல், உள்ளடக்கம் என்பனவற்றில் முற்றிலும் புதிய செய்திகளைக் கொண்டனவாக மாறிவிடுகின்றன. ஈழத்துப் படைப்பாளிகளென ஏற்கனவே ஆழமாகத் தம் முன்னைய படைப்புகளால் காலூன்றிவிட்ட எஸ். பொன்னுத்துரை, அ. முத்துலிங்கம், செ. கணேசலிங்கன் ஆகியோர் புலம் பெயர்ந்த பின்னர் படைத்தளித்த ஆக்கங்கள் சர்வதேசமட்டத்துச் சமூக வெளிப்பாடுகளாக விளங்குகின்றன என்ற வியப்பினை மீறி அவர்களால் புலம்பெயர் நிலையில் எழுதப்பட்ட ஈழத்து நிலைக்களத்து ஆக்கங்கள் பார்வையாளனின் பகர்வுகளாக மாறிவிட்ட மெய்ம்மையை மறுக்கவியலாது. வாழ்கின்ற களம் மாறும்போது புனைகதைகளின் படைப்பனுபவம், தான் பிறந்த மண்ணில் காலமாற்றம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் கருத்து மாற்றத்திற்கு அந்நியப்பட்டுவிடுகின்றது. அவ்வகையிலும் அவ்வரிசையிலும் ஆசி. கந்தராஜாவும் இணைந்து கொள்கிறார் என்பது மறுப்பதற்குரியதன்று.

இச்சிறுகதைத்தொகுதியிலுள்ள சிறுகதைகள் யாவும் கோளமயம் தழுவினவை. கந்தராஜா என்ற பேராசிரியர்

அவுஸ்திரேலியப் பல்கலைக்கழகமொன்றில் பணிபுரிவதும் அதனால் உலகின் பல பாகங்களுக்கும் பயணம் செய்யும் வாய்ப்பினைப் பெற்றமையும் ஆசி. சுந்தராஜா என்ற படைப்பாளியைத் தமிழுக்குத் தந்துள்ளது. அவரது சிறுகதைகளுக்கான ஊக்குகை அல்லது இன்ஸ்பிரேசன் தான் பயணித்த நாடுகளில் தரிசித்த ஒழுக்கநெறி சார்ந்தவையாக விருக்கின்றன. ஆனால் அவை மானிடத்தையும் மானிட நடத்தை வேறுபாடுகளையும் மானிடநேசத்தையும் தம்பேசும் பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. அதனால் அச்சிறுகதைகள் உள்ளடக்கத்தில் தமிழ் வாசகன் அறியாத கருக்களையும் புதிய அனுபவங்களையும் அறிமுகப் படுத்துகின்றன. சர்வதேச மானிடத்தினைப் பேசும் ஊடகமாகத் தமிழ்மொழியைப் பரிணமிக்க வைத்துள்ளன.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள முதலாவது கதையான தவக்கோலங்கள் இலங்கை மண்ணினைக் களமாகக் கொண்டது. துர்காதாண்டவம், வெள்ளிக்கிழமை விரதம், பாலன் பிறக்கிறான் ஆகிய சிறுகதைகள் ஆபிரிக்கப் பகைப் புலத்தினைச் சித்திரிப்பனவாகவுள்ளன. ஒட்டுக்கன்றுகளின் காலம், முன்னிரவு மயக்கங்கள், உயரப்பறக்கும் காசங்கள், கோபுரதரிசனம் ஆகியன அவுஸ்திரேலியப் பின்னணியைக் கொண்டவை. யப்பானியப் பின்னணியில் தேன் சுவைக்காத தேனீக்களும் வங்காள தேசத்துப் பின்னணியில் அந்நிய மாகுதலும் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பத்துச் சிறுகதைகளில் துர்காதாண்டவம், பாலன்பிறக்கிறான் ஆகிய இருசிறுகதைகளும் தான் கண்டுகேட்ட அனுபவத்தினை எவ்வாறாயினும் ஒரு கதைவடிவில் சரிக்கட்டிவிட வேண்டும் என்ற தேவை கருதி சமைக்கப்பட்டவையாக எனக்குப்படுகின்றன. இவற்றின் மூலம் கதாசிரியர் சமூகத்திற்கு யாது கூறவிரும்புகிறார் என்பது புலனாகவில்லை. நல்லதொரு சிறுகதையின் கட்டமைப்பினையும் நல்லதொரு சிறுகதையின் பேசாப்

பொருளையும் இச்சிறுகதையாசிரியர் அறியாதவரென இவ்விரு சிறுகதைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு முடிவு செய்வோமாகில் சிறுகதைத்துறைக்குப் பெருமை சேர்க்கின்ற ஏனைய எட்டுச் சிறுகதைகளையும் இவரால் எப்படிப் படைக்க முடிந்தது என்ற வியப்பு ஏற்பட்டுவிடும். ஒரு நாட்டின் சமூகமொன்றின் வியப்பான நடத்தைகளையும் பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் சொல்லுவதன் மூலம் ஒரு சிறுகதை நிறைவு பெறுவதில்லை. அவற்றோடு மனிதனை மேம்படுத்தும் சமூகச் செய்தியொன்றினைச் சுட்டும் தன்மையினால் மட்டுமே ஒரு புனைகதை கலைப்படைப்பாகும் தரத்தினைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது என்பது கந்தராஜாவுக்குத் தெரியாததன்று.

தவக்கோலங்கள், யாழ்ப்பாணத்து இன்றைய அவலத்தையும் முன்னைய இனிமைகளையும் இரை மீட்கும் சிறுகதை. வெளிநாட்டிலிருந்து வெகுகாலத்திற்குப் பின்னர் கைதடி என்ற தான் பிறந்த மண்ணிற்கு வெளிநாட்டில் பிறந்த மகனுடன் வரும் ஒருவனின் உணர்வுகளை ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் இச்சிறுகதை விபரிக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்தவர்களின் தாயக ஏக்கம் இச்சிறுகதையில் நன்கு விழுந்துள்ளது. பூமணி ரீச்சர் ஊடாக ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தின் சின்னத்தனங்களை இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். ஒரு மையத்தெழும் உணர்வாக இச்சிறுகதையை வளர்க்குந்திறன், உளவியல்ரீதியான விபரணை, எளிமையான சொற்கோவை என்பன இச்சிறுகதையின் சிறப்பிற்கு உதவுகின்றன. இச்சிறப்பான பண்புகளை ஆசிரியரின் ஏனைய சிறுகதைகளிலும் பரக்கக் காணலாம். குறிப்பாகத் தேன் சுவைக்காத தேனீக்களில், தக்கதொரு சிறுகதை எவ்வாறு வளர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான உரைநடைப் பாங்கினைக் காணமுடியும்.

தேன்சுவைக்காத தேனீக்கள், வெள்ளிக்கிழமை விரதம்

ஆகிய இரண்டு சிறுகதைகளும் இத்தொகுதியிலுள்ள உச்சமான புனைகதைகளாக எனக்குப் படுகின்றன. முன்னதில் மரணத்திற்கு யப்பானியர் தருகின்ற இடமும், பின்னதில் கற்பிற்குக் கிழக்காபிரிக்க மாசாய் இன மக்கள் தருகின்ற விளக்கமும் வாசித்து முடிந்ததும் எஞ்சும் உணர்வுகளாகி நிமிர்ந்தமர வைக்கின்றன. மானிடத்தின் புதிய சங்கதிகளாகவும் விழுமியங்களாகவும் அவை எமக்கு அமைந்து விடுகின்றன. நாம் கட்டிக்காக்கின்ற மரணம் சம்பந்தமான சோகங்களும், கற்பு சம்பந்தமான ஒழுக்கங்களும் ஆசிரியர் சுட்டும் யப்பானிய ஆபிரிக்கச் சிந்தனைகளால் மீள் பரிசீலனைக்குள்ளாகிவிடுகின்றன. இவ்விரு சிறுகதைகளும் உணர்ச்சி பூர்வ எழுத்துக்களாகவில்லாது அறிவு பூர்வ சிந்தனைகளாக விளங்குகின்றன.

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்கின்ற நம்மவர்களால் துடைத்தெறிய முடியாத யாழ்ப்பாணத்துப் பழக்க வழக்கங்கள், குணவியல்புகள், முரண்படுகின்ற தன்மைகள், யாழ்ப்பாணக் குடும்ப உறவின் ஒப்பில்லாத பெருமை என்பன கந்தராசாவின் கோபுரதரிசனம், ஒட்டுக்கன்றுகளின் காலம், முன்னிரவு மயக்கங்கள், உயரப்பறக்கும் காகங்கள் ஆகிய நான்கு சிறுகதைகளிலும் காணமுடிகின்றது. இச்சிறுகதைகள் வெளிநாட்டு மண்களில் வாழும் நம்மவர்கள் எதிர்கொள்ளும் துயரங்களையும் பண்பாட்டுச் சவால்களையும் பேசுகின்றன. ஆசிரியர் இச்சிறுகதைகளில் ஒரு பங்காளியாக விளங்குவதால் மிகச்சிறந்த அவதானிப்பும் உளவியல்ரீதியான அணுகுமுறையும் அனைத்திற்கும் மேலாக முரணற்ற பாத்திரவார்ப்பும் நன்கு இச்சிறுகதைகளில் உள்ளன. யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டினைச் சிலவிடத்துக் குறியீடுகளாக ஆசிரியர் முன்வைக்கும் பாங்கு அச்சிறுகதைகளைக் கலாபூர்வப் படைப்புகளாக்கி விட்டன. உதாரணமாக ஒட்டுக்கன்றுகளின் காலம் என்ற சிறுகதையில் யாழ்ப்ப

பாண இளந்தலைமுறையும் அவுஸ்திரேலிய இளந்தலை முறையும் பழகும்போது ஏற்படுகின்ற கலாசார ஒருங்கிணைப்பும் அதனை ஜீரணிக்க முடியாத யாழ்ப்பாணப் பெற்றோரின் மனநிலையும் சிறப்பாக சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது. யாழ்ப்பாணத்து அடையாளங்களுடன் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்விரும்பி அடிவளவில் வளர்த்த யாழ்ப்பாணத்துக் காய்கறிச் செடிகளில் புடலைக்கொடி யூக்கலிப்ஸ் மரத்தினைச் சுற்றிப் படர்ந்திருப்பதை யாழ்ப்பாணத்துத் தாய்காண்கிறாள். நல்ல குறியீடு. ஆசிரியர் இச்சிறுகதையில் சொல்லியவற்றிலும் சொல்லாதுவிட்ட விடயங்கள் பல வாகும். கருவை நெகிழ்த்தாது வாசகனின் உய்த்துணர்வுக்கு விடுவதன் மூலம் ஓராயிரம் அர்த்தங்களைத் தருவது சிறந்த தொரு சிறுகதையின் பண்பாகும். இச்சிறுகதையில் யாழ்ப்பாண வழங்குமொழி இயல்பாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருப்பது இக்கதையின் இன்னொரு சிறப்பம்சமாகும். அதே போல உயரப்பறக்கும் காகங்கள் சிறுகதையில் வரும் கதாநாயகன் மேலைத்தேயக்கனவுகளுடன் வெள்ளை நிறப் பெண்களுடன் வாழ்ந்துபட்ட அனுபவ வீழ்ச்சியால் யாழ்ப்பாணப் பெண்ணின் குடும்பப்பாங்கினையும் பெருமையையும் உணர்கிறாள். இச்சிறுகதையின் ஆரம்பத்திலேயே அக்கதாநாயகனின் குணவியல்பினை ஆசிரியர் மறைமுகமாகச் சுட்டிவிடுகிறார். தமிழ்மொழி மூலம் கல்வி கற்று ஒரு பயனும் கிட்டப் போவதில்லை என முடிவுசெய்து ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வியைத் தொடர்ந்து தோல்வி காணும் அவன், திருமண வாழ்க்கையிலும் வெள்ளைக்காரப் பெண்களை மணந்து ஏமாற்றமும் தோல்வியும் அடைகிறான். அவனுடைய வாழ்க்கை யாழ்ப்பாணப் பெண்ணொருத்தியால் பூரணம் பெறுகின்றது. ஆடி ஓய்ந்து விரக்தியின் மடியில் தவிக்கும் எம் இளைஞர்களை மன்னித்து வாழ்வளிக்கும் கருணை யாழ்ப்பாணப் பெண்களிடம்தாம் இருக்

கின்றது என்பது சமூகஞ் சார்ந்த யதார்த்தப் பார்வையாகும். பாசாங்கற்ற மொழியில் வெகு அற்புதமாக அச்சிறுகதை களை கந்தராஜா தந்துள்ளார்.

கந்தராஜாவின் சிறுகதைகளில் வரும் விபரணைகள் அவரின் சிறப்பான சமூக அவதானிப்பினைப் புலப்படுத்து கின்றன. குறிப்பாக வங்காளதேசத்தினையும் கிழக்காபிரிக்கா வையும் களனாக்கிய சிறுகதைகளில் அவ்வாறான சிறப்பி னைக் காணமுடிகிறது. அவற்றின் மூலம் பல தகவல்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிகின்றது. சிறந்த சிறுகதைகள் மானிட உணர்வுகளையும் மானிட விடுதலையையும் மட்டும் சித்திரிப்பனவாகவிருக்கக்கூடாது. அவற்றின் நிலைகளான பகைப்புலத்தையும் ஆவணப்படுத்த வேண்டும். முழுமை யான ஆவணமாகில் அல்லது ஆசிரியன் தனக்குத் தெரிந்த அனைத்தையும் கொட்டித்தீர்க்கும் தளமாகப் புனைகதை யைப் பயன்படுத்தினால் அது கலைப்படைப்பு என்ற வடிவத்தை இழந்து வாசகனின் மனத்தைத் தொடாது போய்விடும். கதை பேசும் பொருளும் கதாபாத்திரங்களின் மூலமான கதா வளர்ச்சியும் அவை நிகழ்கள ஆவணமும் ஆனந்தனின் தண்ணீர்த்தாகம், இலங்கையர்கோனின் வெள்ளிப்பாதரசம், எஸ். பொன்னுத்துரையின் தேர் போன்ற எடுத்துக்காட்டான சிறுகதைகள் போல அமைய வேண்டும். கந்தராஜா அவற்றினை நன்குணர்ந்தவராகத் தன் சிறுகதை களைப் படைத்தளித்துள்ளார் என்பது நான் விதந்துரைக்கும் எட்டுச்சிறுகதைகளாலும் தெள்ளெனப் புலனாகின்றது.

ஆசி. கந்தராஜாவின் இச்சிறுகதைத்தொகுதி தமிழ்ச் சிறுகதைத்துறைக்கு இன்னோர் அணிகலனாகும் என்பேன்.

பிரதேசச்செயலாளர் கலாநிதி க. குணராசா
தெல்லிப்பளை (செங்கை ஆழியான்)

10.11.2003

முன்னுரை

அரசியல் நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாகப் புலம் பெயர்கின்றவர்களுக்கு, இது ஒரு கொடுமையான அநுபவமாக இருந்தாலும், புலம் பெயர்கின்றவர்களுக்குப் படைப்புத் திறன் இருந்தால், அது இலக்கியத்துக்கு ஒரு மாபெரும் லாபமாக அமைந்துவிடுகிறது. விலாதிமர் நபகாவ், ரஷ்யா விலேயே இருந்திருந்தாரானால், அவரால் 'லோலிதா' ('Lolita') எழுதியிருக்க முடியுமா என்பது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்.

திரு. கந்தராஜாவின் இப்பத்துக் கதைகளைப் படித்த போது, எனக்குள் ஏற்பட்ட சிந்தனை இது. ஆஸ்திரேலியா விலிருக்கும் இவருடைய பத்துக் கதைகளில் ஒன்றுதான் அவர் தாய்மண்ணாகிய ஈழம் பற்றியது. நான்கு, ஆஸ்திரேலி யாவையும், மூன்று ஆப்பிரிக்காவையும், ஒன்று ஜப்பானையும், ஒன்று பங்களாதேஷையும் நிலைக்களனாகக் கொண்டவை.

மண்ணைப் பொறுத்தவரையில் ஈழக்கதை ஒன்று என்றிருந்தாலும், பார்வையில், பத்துக் கதைகளிலும் ஈழக்

கலாசாரச் சார்பு இருந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதுதான் இக்கதைகளின் தனிச்சிறப்பு. இக்கலாசாரச் சார்பு, இன்னொரு நாட்டின் வாழ்க்கை மதிப்பீட்டு அளவுகோல் களை உயர்குடிப் பார்வையுடன் அணுகவில்லை என்பது தான் இன்னொரு சிறப்பு. ஏனெனில், ஒவ்வொரு சமூகத்தின் வாழ்க்கை மதிப்பீட்டுடன், அச்சமூகத்தின் அன்றாட வாழ்க்கையின் சௌகர்ய அசௌகர்யங்களைப் பொறுத்தே அமைகின்றன என்பதைப் படைப்பாளியான கந்தராஜா தெளிவாக உணர்ந்து வைத்திருக்கிறார்.

‘வெள்ளிக்கிழமை விரதம்’ என்ற கதை இதை நன்கு அறிவிக்கிறது.

வெள்ளிக்கிழமை விரதம் காக்கும் வீரசிங்கம் ஆப்பிரிக்க நாடொன்றுக்கு விரிவுரைகள் ஆற்றச் செல்கிறார். அங்கு அவரால் அவ்விரதம் காக்க இயலவில்லை என்பதால் வேதனை மேலிட்டுத் தம் கலாசாரத்தைத் தொலைத்து விட்டோமே என்ற ஏக்கத்திலிருக்கிறார். அவர் பல்கலைக் கழக மாலை வகுப்புக்களுக்கு வெள்ளிக்கிழமைதோறும், பதிவு செய்து கொண்ட மாணவிகள் ஏன் வருவதில்லை என்பது அவருக்கு ஆச்சர்யத்தைத் தருகிறது. புரியாத புதிரா கவும் அது இருக்கிறது. மாணவர்களை அவர் வினவிய போது, அவர்களுடைய மர்மப்புன்னகையே இதற்கு விடை யாக அமைகின்றது.

ஆப்பிரிக்காவில், பெண்ணுக்குத்தான் ஆண் வரதட்சிணை தரவேண்டுமென்பதை அவர் அறிகிறார். பல்கலைக் கழக மாணவன் மொறிஸ், குளோரியாவைக் காதலிக் கின்றான். அவள் விலையாக, அவள் தகப்பன்

ஒரு பெரும் தொகையை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறான். மொறிஸ், வீரசிங்கம் தங்கியிருக்கும் ஹோட்டலில், பணிப்பையனாகப் பகுதி நேர வேலையிலிருக்கிறான். சமூகவியல் மாணவனான அவன், வீரசிங்கத்துக்கு அவனுடைய சமூகத்தின் மரபுகளை விளக்குகிறான்.

மொறிஸ் நேசிக்கும் குளோரியா, அழகான, அருமையான பெண். அவளுக்கு மொறிஸ் பால் ஆழ்ந்த காதல் இருந்தும், அவள் பணி ஆற்றும் 'bar'க்கு வரும் ஆண்களுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகுவதுதான். தமிழ்க் கலாசாரத்தைச் சார்ந்த வீரசிங்கத்துக்கு முரண்பாடாகத் தெரிகிறது.

இதுபற்றி அவர் குளோரியாவை ஒரு நாள் கேட்டே விடுகிறார். அவள் சொல்லிய பதில் அவரை அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாக்குகிறது.

அவளுடைய தகப்பன் நிர்ணயித்திருக்கும் அவள் விலையை, மொறிஸ்ஸின் சம்பாத்தியத்தால் மட்டும் கொடுத்து விடமுடியாது. அவளும் சம்பாதித்தாக வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவள் மற்றைய ஆண்களுடன் ஏன் நெருங்கிப் பழகுகிறாள் என்று அவருக்குப் புரிகிறது; வெள்ளிக்கிழமை மாலை வகுப்புக்களுக்கு, மாணவிகள் ஏன் வருவதில்லை என்பதும் புரிகிறது. அவர்கள் காதலிக்கும் இளைஞர்களைத் திருமணம் செய்து கொள்ள, வெள்ளிக் கிழமை மாலைப்பொழுதுகளில் அவர்கள் சம்பாதித்தும் கொண்டிருக்கிறார்கள்!

இது அவர்களுடைய 'வெள்ளிக்கிழமை விரதம்'! பெண்களுக்கு மட்டும் 'கற்பு' என்ற ஒருதலைக்

கோட் பாட்டைச் சிலுவையாக அவர்கள் கைகளில் கொடுத்துச் சமக்கச் செய்யும் கலாசாரத்துக்கு, இது முரண்பாடாகத்தான் தெரியுமென்பதையும் அவர்புரிந்து கொள்ளுகிறார்.

இது ஓர் அற்புதமான கதை.

‘முன்னிரவு மயக்கங்கள்’ என்ற கதையில் புலம் பெயர்ந்த புதிய கலாசாரச் சூழ்நிலையில், ஒவ்வொருவரும் எப்படி முகமுடி அணிய வேண்டிருக்கிறதென்ற கதையை அங்கதம் தோன்றப் புலப்படுத்துகிறார் கந்தராஜா.

முகமுடி அணிய ஏற்ற இடம் வீடு தான். வந்திருக்கும் ஒவ்வொருவரும் நடித்துக் காட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். பிறந்த மண் விடுதலைப்போராட்டத்தில் அகதிகளாகப் போன வன்னி மக்களின் நிவாரணத்துக்குக் கொடுக்க வரும் நன்கொடையும், சிட்னி நகரில் ஒரு மாலைப் பொழுது விருந்தில் ஒவ்வொருவரும் தம்மை அடையாளப்படுத்திக் காட்டிக் கொள்ளும், தன் முனைப்புப் போராட்டத்தின் சின்னமாக அமைந்து விடுகிறது! தமிழர்கள் தங்கள் கலாசார அடையாளமாகக் காட்டிக் கொள்ளும் முருக பக்தியும் இத்தகைய போராட்டந்தான் என்பதை ‘கோபுர தரிசனம்’ என்ற கதையில் அழகாகச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர். ‘உயரப் பறக்கும் காசு’களில், ஆசிரியர் ‘காசங்கள்’ உயரப் பறக்க இயலாது என்பதையும், அவை தரைக்கு வந்துதான் ஆக வேண்டுமென்பதையும் ‘சுகுமார்’ என்ற கதாபாத்திரம் மூலம் உணர்த்துகிறார். வேலையைப் புறக்கணித்து ஆகாசத் தாமரையாக மலர நினைப்பவர்கள், அது வெறும் தோற்ற மயக்கம் என்று உணரும்போதுதான், தம் வாழ்க்கை இங்குமில்லாமல்,

அங்கு மில்லாமல், திரிசங்கு நரகமாகிவிட்டதே என்று அல்லலுறு கிறார்கள்.

Ironyதான் கந்தராஜா அவர்களின் எழுத்தின் அடிப்படை பலம். ஒவ்வொரு கதையிலும் அது மிகச் சிறப்பாக வந்திருக்கிறது. வாசிக்கின்றவர்களின் முகத்தில் புன்முறுவலைத் தோற்றுவிக்கும், நாசூக்கான அங்கதம், நீரோட்டம் போன்ற இவருடைய இயல்பான நடையை அணி செய்கின்றது.

இவர் இன்னும் நிறைய எழுத வேண்டுமென்பது என் விருப்பம்.

இந்திரா பார்த்தசாரதி

330, டி.டி.கே. சாலை

சென்னை - 18.

...நவீனம்...

25 மும்பைநகர அகர்து 71 நகர்ப்பாசனிக்மது
26 மும்பைநகர அகர்து 21 நகர்ப்பாசனிக்மது
27 மும்பை நகர்ப்பாசனிக்மது 70 மும்பைநகர அகர்து
101 நகர்ப்பாசனிக்மது 28 மும்பைநகர அகர்து
021 நகர்ப்பாசனிக்மது 211 மும்பைநகர அகர்து

தலைகாலங்கள்

கூடலில் இருந்து வீசிய உப்புக்காற்று உடலுக்கு இதமாகவும் மனசுக்கு சுகமாகவும் இருந்தது. கடற்காற்றை அளைந்தபடி வண்டி பாலத்தின்மீது சென்றது.

ஆயத்தடியில் நிறுத்தும்படி குரல் கொடுத்தேன். என்னுடைய பத்தொன்பது வயது மகனும் கூடவே இறங்கிக் கொண்டான். மகளும் மனைவியும் வண்டியிலே வீடு நோக்கிய பயணத்தை தொடர்ந்தார்கள்.

கைதடியையும் கோப்பாயையும் இணைக்கும் பாலத்தின் கைதடி அந்தலைக்குப் பெயர் 'ஆயம்'. கூடலின் கைதடிக்கரையோரமாக கோடைகாலத்தில் பெருமளவு உப்பு விளைந்திருக்கும். இந்த உப்பினை அறுவடை செய்தோரிடம் அந்தக் காலத்தில் வரி அறவிடப்பட்டதாம். அந்தக்காலம்

என்பது ஆங்கிலேயர் ஆண்டகாலம். உள்நாட்டில் தயாரிக் கப்படும் பொருட்களுக்கு விதிக்கப்படும் தீர்வை 'ஆயத் தீர்வை' என அழைக்கப்பட்டதாகவும், அது வசூலிக்கப் பட்ட இடம் ஆயத்தடி என வழங்கப்படலாயிற்று என்றும் என் ஐயா ஆயம் பற்றிக் கூறியவை நினைவுக்கு வருகின் றன. அவர் கைதடியிலே பிறந்து வளர்ந்து அங்கேயே தமிழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். பொருள் சேர்க்கா விட் டாலும் 'நல்லமனிதர்' என்ற பெயரை பலவட்டங்களிலும் சம்பாதித்திருந்தார். இப்படிப்பட்ட வாத்தியாரின் பிள்ளை தப்புத்தண்டா செய்யக் கூடாது என்ற கிராமத்தின் பொது வான விதி பல தடவைகளில் என்னை சங்கடத்தில் ஆழ்த் தியதுண்டு.

ஆயத்தடியில் இறங்கியதும் நினைவு ஒழுங்குகைகளிலே, என் மனசு அறுபதாம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியை நோக்கிப் பயணித்தது.

ஆயத்தை சுற்றிய வீடுகள் பலவும் இப்போது சிதில மடைந்துவிட்டன. எஞ்சியுள்ள வீடுகள் சில, மனித சஞ் சாரம் இழந்தனவாகத் தோன்றின. அங்கிருந்த ஆரம்ப பாடசாலையும் தரைமட்டமாயிருந்தது. திட்டியாய் தெரிந்த மண்மேட்டையும் அருகிலுள்ள கல்லுகுவியலையும் வைத்து தான் பாடசாலை இருந்த இடத்தினை என்னால் அடை யாளப்படுத்த முடிந்தது. அந்த ஆரம்பபாடசாலை மழலை களின் இரைச்சலுடன் இருந்த அந்தக்காலம்...

மாரிகாலம்!

வெள்ளமும் சேர்ந்து கொள்ள பாலத்தின் கீழே நீர்முட்டி மோதி ஓடியது. கடல்நீரின் வீச்சு என் மன ஓட்டத்துடன் போட்டியிட்டது.

பாலத்தின் மீது போடப்பட்டிருந்த தார் றோட்டு யுத்தத்தின் வடுக்களைச் சுமந்து குண்டும் குழியுமாக காணப்பட்டது. யுத்தகளமாக்கப்பட்ட பிறந்தமண்... இதனை

நினைத்துக் கொண்டதும் இதயத்திலே ஒரு துடிப்பு நின்று, மீண்டும் துடிக்கத் துவங்கியது போன்றதொரு வலி.

பாலத்தில் காவலுக்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த 'சென்றி' யில் இருந்து இராணுவச் சிப்பாய்கள் இருவர் துவக்கும் கையுமாக எம்மை நோக்கி வந்தார்கள். போர்க்காலமாக இருந்திருந்தால் ஆயத்தடியிலுள்ள இராணுவமுகாமிலிருந்தே சரமாரியாக வெடிவைத்திருப்பார்கள். புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தத்தினால் இந்த கெடுபிடிகள் சற்றே ஓய்ந்திருக்கின்றன.

எங்களை நெருங்கியதும், 'வெளிநாடா..?' என இராணுவத்தினர் தமக்குத் தெரிந்த தமிழில் கேட்டார்கள். உள்ளூரிலே வசிப்பவர்கள் கடற்காற்று வாங்க ஆயத்தடிக்கு வரத்துணிய மாட்டார்கள் என்று அவர்கள் சரியாகவே ஊகித்திருந்தார்கள்.

'ஆம்' என்பதற்கு அடையாளமாகச் சிரித்தேன். ஒன்று மறியாத என்மகன் என்னைப் பார்த்தான். அசடு வழியும் என் முகபாவத்திற்கு அவன் என்ன அர்த்தம் கொடுத்திருப்பான்? ஆயிக்காரர் சுணங்கி நிற்காது எம்மைக் கடந்து நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

கடல் அலைகள் நுரை தள்ளியபடி பாலத்தின் மதகுச் சுவர்களில் மோதித் திரும்பின.

முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு...

அப்பொழுது எனக்கு என் அருகில் நின்ற மகனின் வயசு கூட இருக்காது.

நீர் பாலத்தின் கீழே ஓடிக் கொண்டிருக்க நாங்கள் றோட்டால், உப்புக் காற்றை கிழித்துக்கொண்டு சைக்கிளிலே தலை தெறித்த வேகத்தில் ஓடிக் கொண்டிருப்போம். நாங்கள் என்றால் பாலன், சொக்கன், சந்திரன், பூபாலன், துயைரன், பற்பன், நான் என்கிற அனைவரும், அப்போது எமக்கு சேவல் கூவும் விடலைப்பருவம்.

உயர்வகுப்பு விஞ்ஞானம் ப்படித்த அந்தக் காலத்தில் கைதடியில் பாடசாலைகள் கிடையாது. இதனால் பாலத்தின் மறுதொங்கலைத் தொட்டு நிற்கும் கோப்பாய் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்கலானோம். விஞ்ஞானம் படிப்பதில் ஆர்வம் இருந்ததோ இல்லையோ, கோப்பாய் பெட்டைகளுடைய செந்தழிப்பான முகங்களின் நினைவு, சைக்கிளை மிதிப்பதிலே உபரியான உந்துவிசையை சேர்த்ததாக நிதானிக்கமுடிகிறது.

பாலத்தினூடாக ஒரே ஒரு பஸ் மாத்திரம் சாவகச் சேரியிலிருந்து மானிப்பாய்வரை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு நிமிஷம் பிந்தினாலும் பலமணித்தியாலங்கள் வீதிஓரம் காத்துக் கிடக்க வேண்டும். அந்தக்காலத்தில் கோப்பாய்க்கு படிக்க வரும் கைதடிப் பெட்டையாளுக்கு அந்தப் பஸ்தான் கதி. வசதி படைத்த ஒரு சிலர் ஒன்று சேர்ந்து தமது பிள்ளைகளை வாடகைக் காரிலும் பாடசாலைக்கு அனுப்பினார்கள். பெட்டையள் சைக்கிள் ஓடுவது 'நோடாலத்தனம்' என்று அந்தக்கால யாழ்ப்பாணம் விமர்சனம் செய்தது. பணத்தால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்று நினைத்த சிங்கப்பூர் சிதம்பரத்தின் மகள் சைக்கிள் ஓடத்துவங்கி 'ஆட்டக்காரி' என்று ஊரில் பெயர் எடுத்ததுதான் மிச்சம்.

கோப்பாய்க்கு சைக்கிளில் செல்லும் விடலைப் பருவத்து பெடியன்களுக்கு பஸ்ஸுக்காக காத்திருக்கும் பெட்டையளைக் கண்டால் சற்று இழப்பமான எண்ணமே! அவர்களைக் கண்டதும் சுழட்டி வெட்டி கைவிட்டு ஓடி பல சாகஸங்கள் செய்ய விழைந்ததுண்டு. இந்த ஸ்டைல் காட்டலில் சைக்கிளும் சைக்கிளும் முட்டுப்பட்டோ, கொழுவுப்பட்டோ நோட்டில் விழுந்து அடிபட்டது முண்டு.

கைகால்கள் உரஞ்சுப்பட்டு 'விழுப்புண்கள்' சுமந்த காலமது!

✪ உயரப் பறக்கும் காகங்கள் ✪

நாம் கோப்பாயில் படித்த பாடசாலை கிறிஸ்தவ தேவாலயத்தை ஒட்டினாற்போல் அமைந்திருந்தது. அதன் அயலிலே அதனுடன் சம்மந்தப்பட்டவர்களும் வாழ்ந்தார்கள். இதனால் இந்தப்பகுதி நாகரீகம் பெற்றதுபோல் 'பளிச்'சென்று தோன்றியது. கிறிஸ்தவம் மூலம் இந்த கோப்பாய் பெட்டைகளுடைய அலங்காரத்திலே இலேசாகத் தலைகாட்டிய மேற்கத்திய நாகரீகம் கோப்பாய் பெட்டைகளுடைய 'வடிவை' உயர்த்திக்காட்டுவதாக நாம் நினைத்துக் கொண்டோம். உண்மையிலே அப்போது எனக்கு அவர்கள் அழகு தேவதை களாகவே தோன்றினார்கள்.

கைதடியிலிருந்து பாலத்தினூடாகக் கோப்பாய் பாடசாலைக்கு செல்லும் நாம் எமது தலைமுடி குழம்பாமல் இருக்கப் படாதபாடுபடுவோம். இதற்காக நாம் எண்ணையும் தண்ணீரும் கலந்துவைத்து தலைமயிலை படியவாரி இழத்திருப்போம்.

'எண்ணையோடை தண்ணியை கலந்து வைக்காதை, தடிமன் பிடிக்கும்' என்று அம்மா சத்தம் போடுவதை என்றுமே சட்டை செய்ததில்லை. தலைவாரிமுடித்தபின், எண்ணையும் தண்ணீரும் தலைஊத்தையும் கலந்த கோப்பி நுரையின் நுதம்பலுடன் கூடிய மஞ்சள் கலவை ஒன்று சீப்பில் படிந்திருக்கும். அதை சுத்தப்படுத்துவதற்கு என்றுமே எனக்கு நேரம் இருந்ததில்லை.

நாங்கள் என்னதான் பிரயத்தனங்கள் எடுத்தாலும் சோளக்காற்றும், கோடைகாலத்தில் அள்ளிவீசும் உப்பு மண் காற்றும் எங்களுடைய சிகை அலங்காரங்களைக் குழப்பிவிடும்.

கோப்பாய் சந்தியிலே சிகை அலங்கார நிலைய மொன்றுண்டு. நாங்கள் போய்ச்சேரும் அந்த காலை நேரங்களில் முதலாளி அங்கு நிற்பதில்லை. அவருடைய மகன்

கோபாலுவே சலூனைத் திறந்து வைத்திருப்பான். அவனுக்கும் கிட்டத்தட்ட எங்களுடைய வயதுதான் இருக்கும். கைதடியில் இருந்து வரும் எங்களுக்கென்று சலூனில் ஒரு சீப்பு வைத்திருப்பான். உப்புமண்ணும் நல்லெண்ணையும் சொடுகும் சேர்ந்த ஒருவகை கலவை அந்த சீப்பு பற்களின் அரைப் பகுதியை அடைத்திருக்கும். அதுபற்றி நாங்கள் என்றுமே கவலைப்பட்டது கிடையாது. சலூனில் தலைவாரிய பின் அங்குள்ள 'புசல்மா' பவுடரில் கொஞ்சம் எடுத்துபூச கோபாலு அனுமதிப்பான். வேர்வை அப்பிய முகத்தில் பவுடரை பூசிக்கொண்டு சேட் கொலரையும் கை மடிப்புகளையும் சரி செய்தால் நாம் வகுப்பறைக்கு போக 'றெடி' என்று அர்த்தம்.

கோப்பாய் சந்தியில் கிடைத்த இந்த அலங்கார வசதிகள் அப்பொழுது ஆயத்தடியில் கிடையாது. கைதடிதன் கிராமியத் தன்மையை இழக்காது சோம்பல் முறித்தது. நாவிதர்கள் நடமாடும் சலூனாக கைதடியில் சேவை புரிந்தார்கள்.

இன்னொரு விசயத்தையும் சொல்லவேணும். கோப்பாயில் வாழும் நாகரீகமான பெட்டைகளின் தரிசனம் கிடைத்த பின் கைதடிப் பெட்டைகள் எனக்கு 'பிரமிப்பை' கொடுக்க முடியாத சாதாரணமானவர்களாகத் தோன்றினார்கள்.

கைதடிப் பெட்டையை மட்டந்தட்டிய நான் பின்னர் கைதடிப் பெட்டையை மனைவியாகப் பெற்று வாழ்வதை நினைத்து சிரித்துக் கொண்டேன்.

நான் இவ்வாறு நனவிடைதோய்ந்த கொண்டிருப்பது மகனுக்கு அலுப்புத் தந்திருக்கலாம். 'நாங்கள் வீட்டுக்குப் போவோமா...?' என்று மெதுவாகக் கேட்டான். என் கனவுகளிலிருந்து என்னை விழித்தெழுச் செய்யாத ஒரு பவ்வியம் அவன் குரலிலே தொனித்தது.

வீட்டை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினோம். வீதியோரத்தில் உடைந்துபோய் நாதியற்றுக் கிடந்த சீமந்து வாங்கு தெரிந்தது. அதன் அருகே நெளிந்து வளைந்த இரும்புக்குழாய் ஒன்று மண்ணுக்குள் புதைந்தும் புதையாமலும் தெரிந்தது. அந்தக் காலத்திலே அது பஸ்தரிப்பு நிலையத்தை அடையாளப்படுத்தியது. பஸ்ஸுக்காக காத்திருப்பவர்கள் சற்றே காலாறி அமர்வதற்காக அந்த சீமெந்து வாங்கு அங்கு போடப் பட்டிருந்தது.

என்ன காரணமோ அந்த சீமெந்து வாங்கையும் பூமணி ரீச்சரையும் என்னால் பிரித்துப் பார்க்க முடிவதில்லை. அசோகவனத்திலே ராமபிரானை நெஞ்செல்லாம் தியானித்து, அந்த மிதிலையின் ஜானகி தவமிருந்த காட்சியை என் ஐயா, கோவிலில் புராணத்துக்கு பயன் சொல்லும்போது உபகதையாகக் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன்.

அந்த சீமெந்து வாங்கிலே ஏகாங்கியாக பூமணி ரீச்சர் எதற்காக தவமியற்றினார்?

சட்டென்று அந்த தவக்கோலமும் அதனால் ஏற்பட்ட சலசலப்புகளும் என் நெஞ்சிலே....

பாலத்தின்கீழே ஓடும் நீரிலே கல்லை விட்டெறிந்தால் அலைகள் வட்டமாக மிதக்குமே, அதுபோல.

அவை எங்கே செல்கின்றன...?

பூமணி ரீச்சர் பற்றிய நினைவுகள்...!

கைதடியிலே புதிதாக ஒரு ஆரம்பபாடசாலையைத் திறந்தார்கள். அந்த பாடசாலை ஓடுக்கப்பட்ட மக்களுடைய கல்வி முன்னேற்றத்துக்காகக் கட்டப்பட்டதாக பேசிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அந்தப் பாடசாலையில் உள்ளூர் ஆசிரியர்கள் யாரும் படிப்பிக்க விரும்பவில்லை. சைக்கிள் உழக்கி வெகுதூரம் போகத் தயாராக இருந்தவர்கள் உள்ளூர் பாடசாலையை புறக்கணித்த காரணமும் புரிந்தது. சாதி

மாண்கள் அந்த சாதனையைப் பெருமையாகக் கூறித் திரிந்ததை இப்பொழுது நினைக்க கூச்சமாக இருக்கிறது.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரையுள்ள அந்தப் பாடசாலையிலே மொத்தம் இரண்டு வாத்திமாரே. தலைமையாசிரியர் பதவிக்காக யோசெப் மாஸ்டர் வந்து போனார். அவர் சைக்கிள் ஒரு நடமாடும் வீடுபோல. அவருக்கு தேவையான அனைத்து வசதிகளையும் அந்த சைக்கிள் அவருடன் சுமந்து திரிந்தது.

யோசெப் மாஸ்டர் வரும் நேரமே பாடசாலை துவங்கும் நேரம் என்கிற ரீதியில் சகல வல்லமை பெற்றவராக அவர் அந்தப் பாடசாலையை நடத்தினார். அங்கு படிக்கும் பிள்ளைகளுடைய பெற்றோர் சிலருடன் அறிமுகம் வைத்துக் கொண்டு, யோசெப் மாஸ்டர் இல்லாமல் அந்தப் பாடசாலையை நடத்தமுடியாது என்ற எண்ணத்தை அங்கு நிலை நாட்டிவிட்டார். அந்தப் பாடசாலையின் உதவி ஆசிரியராக கோப்பாயிலிருந்து பூமணி ரீச்சர் வந்து போனார்.

அரசாங்கம் கொடுக்கும் பணிஸ் விநியோகத்துடன் அந்தபாடலை முடிவடையும். எப்படியும் ஆடிப்பாடியோசெப் மாஸ்டர் இரண்டு மணிக்குத்தான் பாடசாலையை மூடுவார். பூமணி ரீச்சர் ஆயத்தடி பஸ் தரிப்புக்கு வருவதற்கு அரைமணி நேரத்துக்கு முன்னர்தான் மானிப்பாய் நோக்கி பஸ் சென்றிருக்கும். அந்த பஸ் கோப்பாய் பாலம் வழியாக மானிப்பாய் சென்று திரும்பவும் கோப்பாய் வழியாக ஆயத்தடி தாண்டி சாவகச்சேரி சென்று மீண்டும் திரும்ப, நாலரை மணியாகிவிடும். அதுவரை பூமணி ரீச்சர் அந்த சீமெந்து வாங்கில் தவம் கிடப்பார்.

அப்போது நாமும் பாடசாலை முடிந்து கோப்பாயிலிருந்து பாலத்தூடாக ஆயத்தடி வந்து சேர்வோம்.

பாலத்தில் வீசும் உப்புக்காத்துக்கெதிராக சைக்கிள் மிதித்து களைத்து வரும் எமக்கு சீமெந்து வாங்கில் தனித்திருக்கும் பூமணி ரீச்சரை கண்டால் உற்சாகம் பிறந்துவிடும்.

பூமணி ரீச்சர் வடிவு என்றுதான் சொல்ல வேணும். அதிகமான பூச்சுமினுக்குகள் நாடாதவர். அமைதியானவர். 'நல்லாப் படிப்பிக்கிற ரீச்சர்' என்று ஊரில் எல்லோரும் சொல்வார்கள். இருப்பினும் அவரது முகத்தில் எப்போதும் ஒருவகைச் சோகம் எட்டிப் பார்க்கும்.

பாடசாலையால் நாங்கள் திரும்பி வரும்போது பூமணி ரீச்சர் அந்த வாங்கிலே பஸ்ஸுக்கு காத்திருப்பது எமக்கு தூரத்திலேயே தெரிந்துவிடும். குனிந்த தலை நிமிராமல் புத்தகக் கட்டும் கையுமாக தனித்து அவர் சீமெந்து வாங்கில் இருப்பதை பார்க்கும்போது "அவரை கிண்டல் செய்தால் என்ன?" என்ற எண்ணம் தோன்றும்.

ஊர்ப் பெரிசுகள் மத்தியிலே அப்போது கசிந்த ஒரு கதை என் செவிகளிலே விழுந்தது. பூமணி ரீச்சர் ஒருமுறை எங்கள் வீட்டுக்கு ஐயாவைப் பார்க்க வந்து போன பிறகு தான் எல்லாவற்றையும் கோர்வைப்படுத்தி விளங்கிக் கொண்டேன்.

யோசெப் மாஸ்டர் கண்டிப்பான தலைமை வாத்தியார் என்று ஊருக்கு காட்டிக் கொள்வார். தன்னுடைய மனைவி தீராத வருத்தக்காரி என்றெல்லாம் சொல்லி பூமணி ரீச்சரின் அநுதாபத்தினைப் பெற்று தனக்கு சாதக மாக்கும் திட்டம் போட்டிருக்கிறார். பாடசாலை முடிவதற்கு முக்கால்மணி நேரத்துக்கு முன் போய் பஸ்ஸை பிடிக்கும் படியும், ரீச்சரின் வகுப்புக்களை தான் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் சில நாட்கள் சலுகைகள் கொடுத்துப் பார்த்தார். 'உந்த எளிய வீட்டுப் பொடியள் படிச்சென்ன உத்தியோகம் பார்க்கப் போகுதுகளோ...?' எனக்கூறி வகுப்பு நேரங்களிலே அதிகம் கஷ்டப்பட வேண்டாம் என்றும்

சொல்லிப் பார்த்தார். பூமணி ரீச்சரோர் இவை ஒன்றுக்கும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. 'இதுபடியாது' என்பதை புரிந்து கொண்ட யோசெப் மாஸ்டர் பூமணி ரீச்சரை வதைக்க துவங்கினார். ஒன்றரை மணி பஸ்ஸை தவற விட்டு ஆயத் தடியில் அடுத்த பஸ்ஸுக்கு நாலரை மணி மட்டும் காத்திருக்கும் விதமாக பாடசாலை மணி அடிக்கத் துவங்கினார். அப்பொழுதும் பூமணி ரீச்சர் எந்தவித முணுமுணுப்புமின்றித் தன் கடமையை ஆற்றினார்.

பூமணி ரீச்சருக்கு பலாலி ஆசிரிய பயிற்சி கல்லூரியில் கணித பாடத்திலே விசேட பயிற்சி பெறுவதற்கு அனுமதி கிடைத்திருந்தது. இது சம்மந்தமாக ஐயாவின் ஆலோசனை கேட்பதற்கு இரண்டாம் முறை வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். ஐயாவுக்கு பல்வேறு விஷயங்களைப் பற்றியும் ஆலோசனை சொல்லும் தகமை இருந்தது என்று ஊர்மதித் ததுதான் இதற்கு காரணம்.

பூமணி ரீச்சர் கைதடிக்கு படிப்பிக்க வந்துபோன காலங்களில் யார் வீட்டுப் படலையும் திறந்தது கிடையாது. இரண்டு முறை எமது வீட்டுக்கு வந்துபோனதை பக்கத்து வீட்டு விதானையார் மாமி கண்டிருக்கிறார். அவவுக்கு எப்பொழுதும் கழுக்குக் கண்கள். இருப்பினும் மாமியை உச்சிப் போட்டு விதானையார் மாமா ஊர் எல்லாம் மேய்ந்து திரிவார். இதனால் மாமி இந்த விசயங்களில் ஊர் ஆம்பிளை யளை என்றுமே நம்பினது கிடையாது.

மாமி சாதாரணமாக வீட்டால் வெளிக்கிடுவது குறைவு. பூமணி ரீச்சர் வந்து போன அன்று மாலை மாமி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது இதற்காகத்தான். பலதும் பத்தும் ஊர்க் கதைகள் பேசியபின் ரீச்சர் பற்றிய கதையை துவங்கிய ஆண் வர்க்கத்தையே ஒரு பாட்டம் திட்டித் தீர்த்தார். இறுதியில் 'நீயும் கவனமாக இரு' என அம்மாவையும் எச்சரித்து, தன் கதையை முடித்தார்.

அம்மாவுக்கு மாமியின் பெலவீனம் நன்கு தெரியும். பூமணி ரீச்சர் பற்றிய சகல விபரங்களையும் மாமிக்கு கூறும் போது நான் படிப்பது போன்று பாசாங்கு பண்ணி கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“நல்லகுணமான பெட்டை. அதின்ரை தலைவிதி இன்னும் கலியாணம் கட்டாமல் இருக்குது. தகப்பன் முந்தி இவரோடை கோப்பாய் தமிழ் ரெயினிங் கொலிச்சிலை ஒண்டாய் படிச்சவராம். அந்தாள் பாரிசவாதம் வந்து செத்துப் போச்சு. பெட்டைக்கு இப்ப முப்பத்தெட்டு வயதாகுது” என அம்மா ‘உச்சு’க் கொட்டி நிறுத்தினார்.

“பெட்டைக்கு சகோதரங்கள் ஒண்டுமில்லையே...?” என மாமி விடுப்பு புடுங்கினார்.

“தம்பிக்காறன் ஒருத்தன் இருக்கிறான் குடிகாரன். வேலை வெட்டி இல்லாமல் சொத்தை வித்து குடிச்சுக் கொண்டு திரியிறானாம். தமிழ் வாத்தியார் எண்ட படியாலை தானே கண்ட நிண்ட பள்ளிக்கூடங்களுக்கு எல்லாம் தூக்கி அடிக்கிறார்கள். அதுதான் பெட்டை கெட்டித்தனமாய்ப் படிச்சு ‘மற்ஸ்’ ரெயினிங் போக இடம் கிடைச்சிருக்கு. ஸ்பெசல் ரெயினிங்குக்கு போய் வந்தால் பெரிய பள்ளிக் கூடங்களிலை படிப்பிக்கலாமெண்டு பார்க்குதாக்கும்,” என ரீச்சர் பற்றிய வர்த்தமானத்தை சொல்லி முடித்தார் அம்மா.

பூமணி ரீச்சர் பற்றிய சகல விபரங்களையும் அறிந்த பின் எனக்கும் அவர்மீது ஒரு மரியாதை ஏற்பட்டது. ஆனாலும் ஒரு நாள் பேய்த்தனமான உசாரிலே முப்பத்தெட்டு வயதாகியும் ரீச்சர் இன்னமும் கலியாணம் கட்டாத சங்கதியை பெடியள் மட்டத்திலே அவிட்டு விட்டேன். ‘அப்படியோ சங்கதி’ என கவனமாக விஷயத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டான் பாலன்.

பாலனுக்கு அவனுடன் படிக்கும் கோப்பாய்

பெட்டை ஒன்றிலே கண். அதற்காக அவன் படாத பாடில்லை. உடுப்புகளை சலவை செய்து மினுக்குவதிலும் விதம் விதமாக தலையை இழுத்து 'ஸ்டைல்' செய்வதிலும் அதிக நேரம் செலவழிப்பான். பாலன் எவ்வளவு தான் திருகுதாளங்கள் செய்து முயன்ற போதிலும் பெட்டை பாலனை என்றுமே திரும்பி பார்த்ததில்லை. ஒருதலைக் காதல் உச்சிவரை ஏறியதால் அவன் வெறிகொண்டு அலைந்தான்.

ஒருநாள் கணிதவாத்தியார் கஷ்டமான கணக் கொன்றை கரும்பலகையில் எழுதினார். கணக்கில் கெட்டிக்காரனான பாலனால் மட்டுமே அந்தக் கணக்கை செய்யமுடிந்தது. அன்றைக்கு அந்தப் பெட்டை பாலனைப் பார்த்து அருட் பார்வை ஒன்றை வீசிவிட்டான். இதனால், அன்று பின்னேரம் தலைகால்புரியாத சந்தோசத்தில் எங்களுடன் சைக்கிளில் வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆயத்தடியில் பூமணி ரீச்சர் வழக்கம் போல் வாங்கில் அமர்ந்திருந்தார்.

தன்மயமான நினைவுகளிலிருந்து விழிப்படைந்து சடுதியாக 'தனிமையிலே இனிமை காணமுடியுமா...?' என்ற சினிமா பாடலை பாலன் ராகம் இழுத்துப் பாடத் துவங்கினார். அவனுக்கு ஒரு கொம்பனி கொடுக்கும் நட்பு ணர்விலேயும் பாடுவதிலே நான் பாலனுக்கு சளைத்தவன் அல்ல என்கிற எண்ணதிலேயும் பாடலின் அடுத்தவரியை நான் பாடி முடித்தேன்.

அடுத்த நாளும் அதே பாடலை அதே சந்தர்ப்பத்திலே பாடியதை தற்செயல் என்று சொல்லமுடியுமா?

மூன்றாம் நாளும் பாலன் 'தனிமையிலே இனிமை காணமுடியுமா' எனப் பாடத்துவங்கினான். ஓர் உள்ளுணர்வால், நான் பூமணி ரீச்சரின் திசையிலே பார்த்தேன். அவர் முகத்தை பொத்தி குலுங்கி அழுவது தெரிந்தது.

நான் வீட்டுக்குள் நுழைந்து சைக்கிளை நிற்பாட்டியதும் 'உன்ரைமகன் ஆயத்தடியிலே பாட்டுக் கச்சேரி நடத்திப் போட்டு வாறாராக்கும்' என்று அம்மாவுக்கு குத்தல்கதை சொன்னவாறு ஐயா என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார். 'செல்போன்' இல்லாத அந்தக் காலத்தில் ஆயத்தடியில் நடந்தது எப்படி ஐயாவுக்கு போனது என்பதை நான் அறியேன்.

ஐயாவின் கையில் இருந்த துவரந்தடி என் உடம்பில் துள்ளி விளையாடியது. என் தொடை வழியாக சிறுநீர் கழிந்த பின்பே ஐயா அடியை நிற்பாட்டினார்.

சிறிது காலத்தின் பின் அந்த வாங்கு வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

பூமணி ரீச்சர் பலாலி ரெயினிங் கொலிச்சிலே படித்துக் கொண்டிருக்கிறா எனக் கேள்விப்பட்டோம்.

இதற்கு பல வருடங்களின் பின், நான் ஜேர்மன் பல்கலைக்கழகத்திலே படித்துக் கொண்டிருக்கிற காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல கல்லூரியொன்றிலே பூமணி ரீச்சர் படிப்பிப்பதாகவும் அற்புதமான கணக்குரீச்சர் என மாணவர்கள் புகழ்வதாகவும் ஜேர்மனிக்கு அகதியாக வந்து சேர்ந்த என் பள்ளித் தோழன் துரையன் சொன்னான். இப்பொழுதும் அவர் குடும்ப பந்தங்களுள் ஈடுபடாது மாணவ உலகில் அறிவுச்சுடர் ஏற்றுபவராகவே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகவும் புகழ்ந்தான்.

சடுதியாக பூமணி ரீச்சரின் உருவம் என் உள்ளத்திலே விஸ்வரூபம் கொள்ளலாயிற்று. இப்பொழுது பூமணி ரீச்சர் இருக்கிறாரா...?

பழைய நினைவுகளிலே மிதந்து கொண்டிருந்த நான், யதார்த்தத்தை மறந்து விட்டேன் போலும். என் மனைவியும் என் உறவினர் ஒருவரும் எம்மைத் தேடி வண்டியில்

ஆயத்தடிக்கு வந்தார்கள்.

“ஆமிக்காறன்கள் உலாவிற இடத்தில், வளர்ந்த பெடியனையும் வைச்சுக்கொண்டு என்ன செய்யிறியள்? சும்மா வெளிப்பார்வைக்குத் தான் அமைதி. உள்ளுக்கை இன்னும் புகைஞ்சு கொண்டுதான் இருக்கு” என்று உறவினர் கண்டித்தார். மனைவி பொங்கி வந்த அழகையை மறைத்தாள்.

எனக்கு தர்மசங்கடமாகி விட்டது.

எதுவும் பேசாமல் வண்டியில் வீடுபோய் சேர்ந்தோம்.

மறுநாள் உறவினரை அழைத்து பூமணி ரீச்சர் பற்றி விசாரித்தேன். உறவினருக்கு என்வயது தான். விவசாயி. ஊரை விட்டுப் போகாமல் நாட்டுப் பற்றோடு வாழ்பவர். ஊரில் நல்லது கெட்டது எல்லாவற்றிற்கும் முன்னின்று உதவி செய்பவர்.

“அந்த பூமணி ரீச்சர் இப்ப கைதடியிலை தான் இருக்கிறா. அவ பென்ஷன் எடுத்து கனகாலம். ரத்வத்தை நடத்திய யாழ்ப்பாண படையெடுப்போடை கோப்பாயிலையுள்ள வீடுகளில் பெரும்பகுதி அழிஞ்சுபோச்சு. கைதடி பழக்கப்பட்ட ஊரெண்டு இங்கைதான் வந்தவ. வன்னிக்கு போகேலாமல் அல்லோலகல்லோலப்பட்டு சனம் கைதடிக்கு வர அனாதை குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆசிரமம் துவங்கினவ. ஊர்ச்சனம் எல்லாம் அவவுக்கு நல்ல சப்போட்டும் மரியாதையும். அனாதைகளுக்கு மறுவாழ்வு அளிக்கிற ஒப்பற்ற சேவை. உண்மையாய் நீங்கள் அதை ஒருக்கா போய் பார்க்க வேணும். பூமணி ரீச்சர் அந்த ஆசிரமத்தை கைலாயம் போலத்தான் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார். அவவிடம் படிச்ச பெடியன் வெளிநாட்டாலை இருந்து நிறைய நன்கொடை அனுப்பி வைக்கினம். வாற காசிலை ஒரு சதமும் அவம் போகாமல் பிள்ளையளுக்கு சிலவழிக்கிறா” என தெட்டம் தெட்டமாக பூமணி ரீச்சர்

பற்றிய சகல விபரங்களையும் உறவினர் சொல்லி முடித்தார்.

அவர் சூட்டிய புகழாரம் உண்மைதான் என்று ஊரே ஒப்புக்கொள்வதை அறிந்து மகிழ்ந்தேன்.

அன்று மாலை குடும்பத்துடன் பூமணி ரீச்சரின் ஆசிரமத்துக்கு சென்றேன்.

தன்னலமற்ற சேவையால் அந்த ஆசிரமம் மிகச் செழுமையாக இருந்தது.

பூமணி ரீச்சர், என்னை உடனடியாக அடையாளம் காணவில்லை. வாத்தியாரின் மகன் என அறிமுகம் செய்ததும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றார்.

அவரது தலை நரைத்திருந்தது. முதுமை தலை காட்டியது. இருப்பினும் அந்தக் கண்களிலே அன்று பார்த்த அதே நேசம் தேங்கியிருந்தது.

“தம்பி..., நீங்கள் முதலிலை ஜேர்மனியிலும் இப்ப அவுஸ்ரேலியாவிலும் வாழ்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.”

நான் இலேசாக சிரித்தேன்.

என் மனைவி ஆசிரமத்துக்கு மகன் பெயரில் வருடா வருடம் அவனது பிறந்த நாளையொட்டி நன்கொடை அளிக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் வந்திருந்தாள்.

ரீச்சரிடம் விபரம் கூறி பணம் கொண்ட கவரை கையில் கொடுத்தேன்.

“மகன்ரை வயதில உம்மை அப்ப கண்டது. உம்மைப் போலத்தான் துருதுருவென்று இருக்கிறார்” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

மனித நேயம் செழித்து வளரும் அந்த ஆசிரமத்திலே கொஞ்சநேரம் பூமணி ரீச்சருடன் இருந்தது நெஞ்சுக்கு இதமாகவும் ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

புறப்படத் தயாரானோம். ஆசிரமத்தின் வாசல்வரை

யிலும் ரீச்சர் நடந்துவந்தார். விடைபெறும் பொழுது என் மனைவியின் கையிலே மிகப் பவ்வியமாக நாம் கொடுத்த நன்கொடைக்கான பற்றுச்சீட்டினைக் கொடுத்தார்.

பூமணி ரீச்சர் நடத்தும் அந்த ஆசிரமத்திலே மனித நேயம் மட்டுமல்ல, நாணயமும் தன் நம்பிக்கையுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அங்க 1 துண்டி உம்

ஈலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது நைல்நதி. வெசொங்கா, அதிலே குளித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தக் குளிப்பு திருப்தி தருவது. கடந்த சில நாட்களாக, அவனுக்கு தன்மீதே ஒருவகை வெறுப்பு. அந்த வெறுப்பு மற்றவர்கள் மீது பற்றிப் படர்வதாகவும் தோன்றுகிறது.

நதியில் நீச்சல்; வாழ்க்கையில் எதிர் நீச்சலா?

'வெசொங்கா, Barக்கு சீக்கிரம் வந்திடு. அதையும் இதையும் பிணைத்துக் குழம்பாதே!' என்று எலிசபெத் குரல் கொடுத்தாள். அவள் இவனின் தாய். கிழக்கு ஆபிரிக்க

நாடுகளிலே பொதுமொழியாகப் பயிலப்படும் 'சொகிலியில்' பேசினாள். தொழில் முறையாக இந்த மொழியில் பேசத் துவங்கி அதுவே வீட்டு மொழியும் ஆகிவிட்டது. 'மசாய்' இனத்தைச் சேர்ந்தவள் என்கிற அடையாளம் மெல்ல மெல்ல விலகுகின்றது.

மகன்படும் வேதனைகளை எலிசபெத் நன்கு அறிவாள். ஆனால் சர்வ வல்லமையுள்ள சர்வாதிகாரியாக நடந்து கொள்ளும் அந்தக் கிழவனை எதிர்த்து அவளால் என்ன செய்யமுடியும்?

தாயின் குரலுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பவன் போல, இறுதியாக ஒரு தடவை நதியிலே முங்கி எழுந்து கற்பாறையின் மீத தாவி, அங்கு வைத்திருந்த துணியினால் ஈரத்தை துவட்டியவாறு லேக்விக்கோரியாவை நோக்கி நடக்க லானான். அவனது கரிய மேனியிலும் சுருண்ட கேசத்திலும் துடை படாதிருந்த நீர்த்துளிகள் மாலை வெய்யிலின் மஞ்சள் ஒளிபட்டு வைரங்களாக மின்னின.

வெசொங்கா குளத்தின் கரையை அடையவே, அவன் தாயும் தலைச்சமையுடன் ஓட்டமும் நடையுமாக அவன் பின்னால் வந்து சேர்ந்தாள்.

லேக் விக்கோரியாவை சாதாரண தெப்பக்குளம் என்று எண்ணுவது தப்பு. உலகின் இரண்டாவது பெரிய நன்னீர் ஏரி. உகண்டா, கென்யா, தன்சானியா ஆகிய கிழக்கு ஆபிரிக்க நாடுகளுக்கு நடுவே எல்லையாக அமைந்து அந்த நாடுகளுக்கு நீர்வளத்தினை அள்ளிச்சொரியும் ராட்சதகுளம். இந்த நாடுகளுக்கிடையேயான பண்டமாற்றமும் போக்குவரத்தும் பெரும்பாலும் இதன்மூலம் தான்.

குளத்தின் கரைகளில் எல்லாவித ரசனைக்குமேற்ற மிதக்கும். நைற்கிளப்புகளும் மதுபான சாவடிகளும் உண்டு. கப்பலின் பரிமாணத்தை தொடும் வள்ளங்களில் அமைந்துள்ள இவை மிதக்கும் ஹோட்டல்களைப் போன்றவை.

இத்தகைய bar ஒன்றில் தான் வெசொங்கா இரவில் கிற்றார் இசைப்ப வனாகப் பணிபுரிகிறான்.

ஏரிக்கரையையும் வள்ளத்தையும் இணைக்கும் தொங்கு மரப்பாதை மீது நடந்து வெசொங்கா வள்ளத்தை அடையவே மைமல் கடந்து இருள் பரவத் துவங்கியது. வள்ளத்தை அலங்கரிக்க பொருத்தப்பட்ட வர்ண விளக்குகள் வர்ணக் கலவைகளை உமிழ்ந்து குளக்கரையை சொர்க்க பூமியாக்கிக் கொண்டிருந்தன. வெள்ளைக்காரர்களும் உகண்டாவின் உள்ளூர் பணக்கார கறுப்பர்களும் குடிவகைகளை சுவைத்தவாறே நடனமாடுவதற்கு தயாராக கோடிகோடியாக வம்பளத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

வெசொங்கா இன்று சுணங்கி விட்டான். இந்நிலையில் அவனுடன் இணைந்து வாத்தியம் வாசிக்கும் யோன் தனியே 'டிரம்' வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தொங்குபாலத்தினூடாக வெசொங்கா ஆடி அசைந்து வருவதைக் கண்ட பிரான்சிஸ் தனது கனமான தேகத்தை குலுக்கிச் சத்தம் போட்டான்.

பிரான்சிஸ் இதைப்போன்ற பல மிதக்கும் சொர்க்கா புரிகளின் சொந்தக்காரன். ஒவ்வொரு வள்ளத்தின் அடித்தளத்திலும் ஒவ்வொரு மனைவியரைக் குடியமர்த்தி யிருந்தான். வள்ளங்களின் நேர்த்தியான நிர்வாகத்திற்கும் கொழுத்த வருமானத்துக்கும் இந்த மனைவியரே ஆதாரம். மனைவிகளின் எண்ணிக்கையை பெருக்கிக் கொள்வதும் அவனைப் பொறுத்தவரை ஒரு வியாபாரம் தான்.

கிழவன் பிரான்சிஸின் அதட்டலை சட்டை செய்யாது, barஇல் பணிபுரியும் மேரிக்கு கையசைத்து, பறக்கும் முத்தம் ஒன்றை தூதனுப்பியவாறே வள்ளத்தின் கீழ்ப்பகுதிக்கு சென்றான். அங்குதான் அவன் தாய் எலிசபெத் வசிக்கிறாள்.

அவனுடைய அந்தச் செயல் கிழவனுக்கு கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டான். அங்கு பணிபுரியும் வேறு யாராவது அப்படி உதாசீனப்படுத்தியிருந்தால், அந்த இடத்திலேயே நாலு அறைகள் சாத்தி தண்ணீருக்குள் தள்ளியிருப்பான். கிழவனாயினும் பிரான்சிஸ் இன்னமும் பலசாலியே.

‘பிரான்சிஸுக்கு ஏன் அனாவசியமாக கோபமூட்டுகிறாய்?’ என்று கேட்டவாறே தாய் எலிசபெத் அவன் அருகில் வந்தாள்.

வெறுப்புடன் தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தவன், பதில் ஏதும் சொல்லாது தான் அணியவேண்டிய பலவர்ண மினுங்கல் உடைகளை அணியலானான்.

‘என்ன இருந்தாலும் பிரான்சிஸ் உன்னுடைய தந்தை...’, என்று உபதேசம் ஒன்றினை ஆரம்பிக்க நினைத்த எலிசபெத் தொடரமுடியாது தவித்தாள். அந்த தவிப்பின் சூக்குமத்தை என்றும் வெசொங்கா தவறவிடுவதில்லை.

‘எனக்கு மட்டுமா? உனக்கும் அந்தக் கிழவன் தான் தந்தை... இல்லையா? அந்தக்கிழவன் உனக்குத்தந்தையும் மாப்பிளையும்...’, கோபத்தில் வார்த்தைகளை குதறிக் கொட்டினான்.

தாய் எதுவுமே பேசவில்லை. தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டாள்.

கிழவனை எதிர்த்து நிற்க இயலாத நிலையில், தன் தாய் அவனிடம் சோரம் போய் மனைவி அந்தஸ்து பெற்ற வரலாறு அவனுக்குத் தெரியும். இதனைச் சொல்லி தாய் கண்ணீர் விட்டதும் உண்டு. இருப்பினும் இந்த வினோத உறவு முறை அவனைச் சினங்கொள்ள வைத்தது.

கிழவனின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டுச் சுதந்திரமாக வாழப் பணம் வேண்டும். இதனால் பல்கலைக்கழக மாண

✪ உயர்ப் பறக்கும் காகங்கள் ✪

வனான அவன் பணம் சேர்ப்பதற்காக பகுதி நேர வேலைகள் பார்க்கிறான். பிரான்சிஸின் வள்ளத்தில் கிறறார் வாசிப்பதும் பகுதி நேர வேலையே. அத்துடன் எலிசபெத்தின் மகன் என்கிற முறையிலே கீழ்த்தளத்தில் வாழ்கிற உரிமையும் அவனுக்கு இருந்தது.

வந்திருந்த விருந்தினர்களால் வள்ளம் நிரம்பி வழிந்தது. மரத்தினால் ஆன தொங்குபாலங்களிலும் உல்லாசிகள் சிதறி நின்றார்கள். இவர்களின் நடுவே ஆடவரை படுக்கைக்கு அழைக்கும் ஆபிரிக்க அழகிகள் கண் ஜாடைகள் மூலம் பொதுமொழி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இத்தனை ஆரவாரங்களுக்கு மத்தியில் ஒரு அவசர தருணத்தை தேர்ந்தெடுத்து, 'வெசொங்கா நாளைக்கு எத்தனை மணிக்கு பல்கலைக்கழகம் போகிறான்? நான் அவனை அவசரம் சந்திக்க வேண்டும்' என்று மேரி, எலிசபெத்தின் செவிகளிலே கிககிகத்தாள்.

கிளாஸுகளைக் கழுவிக் கொண்டிருப்பதான பாவனையை தொடர்ந்து கொண்டே 'ஏன், உன் அப்பன் ஏதாவது தொந்தரவு தருகிறானா....?' எனப் பரிவுடன் கேட்டாள்.

மகனுக்கும் மேரிக்கும் காதல் அரும்பி வளர்ந்துள்ளதை தாய் எலிசபெத் அறிவாள். இந்தக் காதலை அவள் மனசார வரவேற்றாள். இவர்களுடைய மண வாழ்க்கை, வாழ்க்கையிலே தனக்கொரு புதிய பிடிப்பினையும் அர்த்தத்தையும் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் என எதிர்பார்த்தாள். இந்த காதலை கிழவன் அனுமதிப்பானா? இதை நினைக்கும் போது எலிசபெத்தின் ரத்தம் உறைந்தது.

வழமைபோல நடுநிசி தாண்டியதும் bar மூடப்

பட்டது. எலிசபெத் சுணங்காது கீழ்த்தளத்திற்கு வந்தாள். மகன் வெசொங்கா அசதியுடன் கட்டிலில் படுத்துக் கிடந்தான். தூங்கவில்லை. கட்டில் ஓரத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘மேரி உன்னை நாளைக்கு அவசியம் சந்திக்க விரும்புகிறாள்....’

‘ஏன்?’ என்கிற வினாவை விழிகளிலே தாங்கி தாயைப் பார்த்தான்.

‘மேரிக்கான மணப்பெண் விலையை அவன் அப்பன் உயர்த்தியுள்ளானாம். ஆடுகளுடன் புதிய வீடு ஒன்று கட்டித் தர வேண்டுமென்றும் கேட்கிறானாம்...’

‘மனிசன் இப்படி நாளுக்கும் பொழுதுக்கும் பேச்சு மாற்றுவதா? முப்பத்தைந்து ஆடுகள் போதுமென்று தானே ஆரம்பத்தில் சொன்னான்.’

‘வேறு யாராவது ஆசை காட்டினார்களே யார் அறிவர்? வீடு கட்டுவதற்கு நீயும், நானும், சம்பாதித்து வைத்துள்ள பணம் எந்த மூலைக்கு?’ என்று தாய் அங்கலாய்த்தாள்.

வெசொங்கா இடிந்து போனவனாகக் காணப்பட்டான்.

‘கர்த்தர் கைவிட மாட்டார். மேரி உன் மீது மாறாத அன்பு வைத்திருப்பதை நான் அறிவேன்... நல்லன நடக்கும் என்கிற நினைவுடன் தூங்கு’ என்றவாறே மகனின் தலையை அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தாள் எலிசபெத்.

அடுத்த நாள் வெசொங்கா பல்கலைக் கழகத்துக்கு முன்னால் உள்ள கம்பாலா (kambala) பஸ் நிலையத்தில் இறங்கிய பொழுது மேரி அவனுக்காக காத்திருந்தாள்.

‘என்னைக் காண இவ்வளவு தூரம் வரவேண்டுமா?’

என்றவாறே மேரியை அணைத்து முத்தமிட்டான்.

‘வேலை நேரத்தில் உன்னுடன் பேசுவதற்கு பிரான்சிஸ் எனக்கு தடைவிதித்துள்ளதை நீ அறிவாயா...?’

‘என்னைச் சீண்ட கிழவன் இப்படி ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பான். அதிருக்கட்டும். உன் அப்பன் பேச்சு மாறிக் குதிக்கிறானாம். ஆட்டுடன் புதிதாக வீடு ஒன்றும் கேட்கிறானாம்...’

‘இந்த விஷயத்தை விளக்கமாக உனக்குச் சொல்லத் தானே நான் இங்கு காத்திருக்கிறேன். உன் அப்பன் — பிரான்சிஸ் — கிழவன் — இரண்டு நாள்களுக்கு முன் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான். பத்தோடு பதினொன்றாக என்னையும் தன் மனைவியாக்கிக் கொள்ள என் அப்பனிடம் சம்மதம் கேட்டிருக்கிறான். ஆடுகளுடன் புதிய வீடு ஒன்று கட்டித் தருவதாகவும் ஆசை காட்டியிருக்கிறான். இந்த உறவுக்கு ஆதரவு தருவதற்காக என் ‘மசாய்’ இனத்தலைவனுக்கும் ஆடுகள் தருவதாக வாக்களித்துள்ளான்’ என்றாள் மேரி கண்களிலே நீரை சமந்தவாறு.

‘என் அப்பன் — என் தாயின் அப்பன் — எனக்குப் போட்டியாக உன்னைப் பெண் கேட்கிறானா?’

வெசொங்காவின் இரத்தம் கொதித்தது. தன்னை வஞ்சிக்க கிழவன் செய்யும் வேலைதான் இதுவென புரிந்து கொண்டான்.

‘இங்கிருந்து ஓடிப் போய்விடலாமா — வெசொங்கா? ஆயத்தமாகவே வந்திருக்கிறேன். பிரான்சிஸ் கிழவன் நினைத்ததை சாதிப்பவன். அவனிடம் செல்வமும் உண்டு செல்வாக்கும் உண்டு. கென்யாவில் என் சிநேகிதி ஒருத்தி barஇல் வேலை செய்கிறாள். அவள் நிச்சயம் எங்களுக்கு உதவுவாள்..’

‘ஓடிப்போவதால் பிரச்சனை எதுவும் தீராது மேரி. கிழவனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்க வாகுதல் உன்னை நான் முறைப்படி சீர்கொடுத்து மீட்க வேண்டும். அதுவரை உன் அப்பனை சமாளி. என் தாய் எப்பொழுதும் உனக்கு ஆதரவாக இருப்பாள். தைரியத்தை இழக்காதே..’ என்ற வாறே விரிவுரைகளுக்கு விரைந்தான் வெசொங்கா.

கிழவன் பிரான்சிஸ் பழுத்த அனுபவசாலி. எதை யாவது அடைய தீர்மானித்துவிட்டால் அதை அடையும் வரை அவனுக்கு தூக்கமிருக்காது. சாமபேத தான தண்டம் என எதையும் பிரயோகிக்க தயங்கமாட்டான். அத்தகைய குணத்தால்தான் இத்தகைய செல்வத்தையும் பெருமளவு மனைவியரையும் அவனால் பெற்றுக் கொள்ள முடிந்தது. வெசொங்கா அவனது இரத்தம். ஏன் ரத்தத்தின் ரத்தம் கூட. அவனது குணத்தையும் கிழவன் அறியாததொன்றல்ல. இருப்பினும் மேரியின் அழகுக்கு முன்னால், நீயா நானா என்று வந்தபின் தந்தையாவது மகனாவது...?

வெசொங்கா ஊரில் இல்லாத நான் பார்த்து இரகசியமாக மேரியின் அப்பனுடனும் மசாய் இனத்தலை வனுடனும் கலந்து பேசி பெண் எடுக்கும் நாள் குறித்து விட்டான். அவசர அவசரமாக காரியங்கள் நடந்தேறின.

அவர்களது இனவழக்கப்படி பரிசம் போடுவதற்கு முன்னால் அன்றைய விருந்துக்கு வெட்டப்படும் ஆட்டைச் சுற்றி பெண்கள் திறந்த மார்புடன் நடனமாட வேண்டும். மணம் முடிக்கும் ஆணும்பெண்ணும் ஆட்டத்தில் இணையும்போது ஆடு வெட்டப்பட்டு ஆட்டின் குருதியினால் மணமக்களின் கைகள் நனைக்கப்படும். இச்சடங்கிலே உரிய விலை பெறப்பட்டபின்னர், பெண் மணமகனுக்கு தாரை வார்க்கப்பட்டு விட்டாள் என்பதற்கு, அந்த நடனவிருந்திலே கலந்து கொண்ட விருந்தினர்கள்

காட்சிகளாய் அமர்வர்,

மேளச் சத்தங்களுக்கும் குரவைச் சத்தத்துக்கும் நடுவே வெள்ளாடு மிரள மிரள விழித்துக்கொண்டு நின்றது. நடனமாடும் பெண்களுடன் தன் மனைவிமார் அனைவரையும் கலந்து கொள்ளும்படி பிரான்சிஸ் பணித்திருந்தான். அவ்வாறு பெரும் எண்ணிக்கையில் மனைவியர் கலந்து கொள்வது தன் ஆண்மைக்குரிய அங்கீகாரம் என பிரான்சிஸ் கருதினான்.

எலிசபெத் பிரான்சிஸின் மகள். என் மனைவியும் கூட. நிர்ப்பந்தம் காரணமாகவே மனைவி ஸ்தானத்தில் அவளும் ஆட்டத்தில் இணைய வேண்டியதாயிற்று.

நேரம் நெருங்கியது. உக்கிரமான மேளம் முழங்க பாட்டுச் சத்தங்களும் ஆட்ட வேகமும் அதிகரித்தது. மேரி வலுக்கட்டாயமாக அவளது அப்பனால் வெள்ளாட்டின் அருகே இழுத்து வரப்பட்டாள். ஆட்டமாதர்களின் நடுவே வெசொங்காவின் தாய் எலிசபெத்தைக் கண்ட மேரி, திமிறி ஓடி அவளின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள்.

எலிசபெத்தால் தன் உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. தலை சுற்றியது. ஒரு கணம் கண்ணை மூடித் திறந்தாள்.

ஆடும் அதன் தலை கொய்வதற்கான கத்தியும் கண் முன்னே தெரிந்தன.

வெறிகொண்டவள்போல பாய்ந்தோடி கத்தியை எடுத்தாள். பலம் முழுவதையும் கைகளிலே செலுத்தி ஒரே வீச்சு...

கிழவன் பிரான்சிஸின் தலை நிலத்தில் உருண்டது. □

தேவிகைக்காத் தேவிகைகள்

பட்டப் பின்படிப்புக்கு புலமைப்பரிசில் பெற்று நளாயினி யப்பான், வந்து ஆறுமாதமாகிறது. பாஷை இன்னமும் சரியாகப் பிடிபடவில்லை. இதனால் மொழியில் பயிற்சி பெறவென யப்பானிய சிறார்களுடன் வலிந்து ஒட்டிக்கொள்வாள்.

அன்று பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து நளாயினி வீடு திரும்புகையில் யப்பானியச் சிறுமிகள் இருவர் சாமான் நிரம்பிய கைகளுடன் நடந்து வந்தார்கள். வயது பத்தும்

பன்னிரண்டுமாக இருக்கலாம். நிச்சயம் பதினைந்தை தாண்டாது. பைகளின் சுமை அவர்களின் முகங்களில் தெரிந்தது.

‘நான் உதவட்டுமா...?’ என நளாயினி பேச்சை ஆரம்பித்தாள். பெரியவள் பதிலுக்குப் புன்னகைத்தாள். சின்னவளோ நளாயினியை ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள்.

‘இப்படிக் கொடு நான் தூக்கிவருகிறேன்’ என்று சின்னவளின் கையில் இருந்த பைகளை நளாயினி தன் கைகளுக்கு மாற்றிக் கொண்டாள்.

‘உன் பெயரென்ன...?’

‘கெய்கோ’ என்றாள் பெரியவள்.

‘என் பெயர் சடகோ’ என்றாள் சின்னவள் நளாயினி கேட்காமலே, அவளுக்கு நன்றி தெரிவிக்கும் பாவனையில்.

‘இந்த வீதியில் உங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால்தான் எங்கள் வீடும் இருக்கிறது. உங்களை ஓரிருநாள்கள் உங்கள் வீட்டின் முன்னே கண்டிருக்கிறேன்’ என சம்பாஷனையை தொடர்ந்தாள் கெய்கோ.

சாமான் வாங்குவதற்கு வீட்டில் பெரியவர்கள் இல்லையா...?

அவர்கள் மௌனமாக நடந்தார்கள்.

‘அம்மா வேலைக்குப் போய்விட்டாளா...?’ நளாயினி தொடர்ந்து கேட்டாள்.

அம்மா தொழிற்சாலை விபத்தொன்றில் இறந்து போனாள். அப்பாவுக்கு இன்று இரண்டு நேர ‘சிப்ட்’ (Shift) வீட்டுக்கு வர நேரமாகும்,’ என்றாள் பெரியவள் மெலிந்த குரலிலே.

அவளுக்கு மனசும் பையும் கனத்திருக்க வேண்டும். ‘நங்கின்’ பெட்டியை பையிலிருந்து எடுத்து தங்கை சடகோ விடம் கொடுத்தாள்.

‘நப்கின் யாருக்கு...?’ நளாயினி விடாது கேட்டாள். இதை விடுப்பு என்றும் சொல்லமுடியாது. ஏதோ ஒரு உந்துதல்.

‘தம்பிக்கு. அவனுக்கு மூன்று வயதாகிறது. இன்னமும் நப்கின் கட்டவேண்டும். ஆனாலும் சுட்டிப்பயல்..’ என்றாள். சின்னவள்.

‘அது சரி, எங்களைப் பற்றியே கேட்கிறீர்கள் உங்களைப் பற்றி சொல்லவில்லையே. ஆங்கிலம்தான் உங்கள் மொழியா?’ என பெரியவள் மீண்டும் உரையாடலில் நுழைந்தாள்.

‘அப்படியல்ல, ஆங்கில மொழியை நன்றாகப் பேச வேன். அதனை தாய்மொழி போன்று தான் கற்றிருக்கிறேன். ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்ள உங்களுக்கு விருப்பமா?’ என நளாயினி கேட்டாள்.

‘நான் பாடசாலையில் ஆங்கிலமும் பிரெஞ்சும் படிக்கிறேன். எனக்கு இன்று ஆங்கிலத்தில் நிறையவே வீட்டுப்பாடம் இருக்கிறது. வீட்டில் வேலை முடிந்தபின்பு உங்களிடம் வந்தால் உதவுவீர்களா?’

‘நிச்சயமாக. அது சரி நீதான் வீட்டு வேலைகளையும் செய்து உன் தம்பியையும் கவனித்துக் கொள்வாயோ?’

அப்பா வேலை செய்யும் தொழிற்சாலையில் பிள்ளை பராமரிப்பு நிலையமுண்டு. ஆனால் அங்கு பாரிய இட நெருக்கடி. அதனால் அரை நாள் மாத்திரம் அவன் அங்கு போக அனுமதி. நான் பாடசாலையில் இருந்து திரும்பும் போது அவனை வீட்டுக்கு கூட்டி வந்து விடுவேன். என்றாள் கெய்கோ பெரிய மனுஷித் தோரணையில்.

அவர்களது வீடு நெருங்கியது!

‘மாலை வீட்டுக்கு வருகிறேன்’ என்று கூறி கெய்கோ தங்கையுடன் விடைபெற்றாள்.

அங்குள்ள வீடுகளில் பெரும்பாலானவை மரப் பலகைகளால் செய்யப்பட்டவை. இடநெருக்கடி காரணமாக எல்லாமே பரப்பளவில் சிறிய வீடுகள். தொடர்மாடிக் குடியிருப்புகளும் அப்படித்தான்.

நளாயினியின் வாடகை குடியிருப்பில் ஒரு அறை மாத்திரம்தான். இரவில் அதை படுக்கை அறையாகப் பாவிப்பாள். பாயைச் சுருட்டி வைத்துவிட்டால் பகலில் அது வரவேற்பறை. அறையுடன் இணைந்து சிறிய கழிப்பிடம். அறையின் ஒரு பகுதியை சமையல் செய்வதற்கு தோதாக மூங்கில் கழிகள்ால் தடுத்திருந்தார்கள். இந்த புறாக்கூட்டுக்கே நளாயினி தன் புலமைப்பரிசில் பணத்தின் பெரும்பகுதியை வாடகையாக செலுத்த வேண்டியிருந்தது. யப்பானுக்கு புறப்படும்போது யாரும் இத்தகைய இடப் பாடுகள் பற்றி அவளுக்குச் சொல்லவில்லை.

இங்கு படிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது சொர்க்கத்தின் வாயில் திறந்ததாகவே நளாயினி துள்ளினாள். பளபளக்கும் அழகிய கார்களும், நுட்பமான எலெக்ரோனிக் சாமான்களும் வலுவான பொருளாதாரமும் தான் அவள் யப்பானைப் பற்றி அறிந்து வைத்திருந்தவை.

நளாயினியின் வதிவிடம் தொழிலாளர் வாழும் பகுதியில் அமைந்திருந்தது. அங்குள்ளவர்கள் உழைப்பு களுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் இடையே வாழ்ந்து பழக்கப் பட்டவர்கள். இருபதடிக்கு பத்தடி விஸ்தீரணமுள்ள குடியிருப்புகளிலே தொழிலாளர்கள் முணுமுணுப்பின்றி வாழ்ந்தார்கள். குளியல் அறையில்லாத வீடுகள் ஏராளம். அந்த குறைபாட்டினைப் பாராட்டாது, இயல்பாக அவர்கள் வாழ்ந்ததுதான் நளாயினிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

குடியிருப்பினுள்ளே எடுத்துச் செல்லக்கூடிய

பிளாஸ்டிக் தொட்டிகளில் தண்ணீரை நிரப்பி அதற்குள் குந்தி இருந்து குளித்துக் கொள்வார்கள். சம்பிரதாய முறைப்படி முதலில் வீட்டுத் தலைவனின் முறை. பின்னர் பிள்ளைகள் குளிப்பார்கள். இறுதியில் வீட்டுத் தலைவி, அவர்கள் அனைவரும் குளித்த தண்ணீரில் தன் உடம்பை சுத்தம் செய்து கொள்வாள். தண்ணீரை வீணாக்காதமுறை தான் இதுவென்றாலும், இத்தகைய 'காக்கா' குளிப்புக்கு நளாயினி பழக்கப்பட்டவளல்ல. இதனால் அவள் பெரும் பாலும் பல்கலைக்கழக குளியல் அறையில் ஆசைதீரக் குளித்துக் கொள்வாள்.

மணி பத்தை தாண்டிவிட்டது. வழமையாக எட்டு மணிக்கு படிக்கவரும் கெய்கோ இன்னமும் வரவில்லை.

நளாயினி பாயை விரித்து படுக்கைக்கு தயாரானாள். முன்கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டது.

நளாயினி கதவை திறந்தாள்.

கெய்கோ நின்றாள். மன்னிப்புக் கேட்கும் பாவம் முகத்தில் அப்பியிருந்தது.

வீட்டில் அதிக வேலைகள்போலும். படிக்க வரச் சுணங்கிவிட்டது.

யப்பானியர்கள் கணக்குச் செய்யப் பாவிக்கும் 'Sorban' எனப்படும் மணிகள் கோர்க்கப்பட்ட மரத்தாலான மணிச் சட்டம் புத்தகங்கள் சுகிதம் வந்திருந்தாள். யப்பானிய வழக்கப் படி முட்டிபோட்டு குதிகளில் பிட்டத்தை தாங்கி அறையின் நடுவேயுள்ள குட்டையான மேசையின் முன் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கெய்கோ வழமைபோல இன்றும் சிக்கலான கணக்குகள் நிறையவே வைத்திருந்தாள். சூழல்பாடத்திலும் வீட்டு வேலைகள் உண்டு. அத்துடன் தினமும் ஐம்பது

புதிய ஆங்கிலச் சொற்களையாவது மனனம் செய்ய வேண்டுமென்ற பழக்கத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆசையெல்லாம் பல்வேறு மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெற்று வெளிவிவகார இலாகா ஒன்றில் பணியாற்ற வேண்டுமென்பதே. அதற்கான வெறியும் வேகமும் அவளின் படிப்பில் தெரிந்தது.

மணிச்சட்டத்தை பயன்படுத்தி கெய்கோ கணக்குகளைச் செய்யத் துவங்கினாள்.

நளாயினி யப்பான் வந்த புதில் யப்பானியர்கள் தேனீக்களைப் போன்று சுறுசுறுப்பாக உழைப்பதும் கலாசார விழுமியங்களுக்கு மதிப்பளித்து வாழ்தலும் மிகவும் பிடித்துப் போயின. இருப்பினும் எலெக்ரோனிக் யுகத்தின் உச்சத்தை அடைந்துள்ள நாட்டில் பலர் கல்குலேற்றர்களை நாடாது இன்னமும் 'Sorban' என்னும் மணிச்சட்டத்தை பாவிப்பது நளாயினிக்கு ஆச்சரியம் தந்தது. இதுபற்றி கெய்கோவிடம் கேட்டாள்.

'என்னதான் விதம்விதமான இயந்திரங்களை நாம் உற்பத்தி செய்தாலும் யப்பானிய சமூகம் பழைமை பேணவும் விரும்புகிறது. இதனால்தான் ஆரம்ப பாடசாலைகளில் 'Sorban' பாவித்து கணக்குச் செய்ய கற்றுத் தருகிறார்கள்' என்றாள் கெய்கோ நாட்டுப்பற்றும் கலாசார ஈடுபாடும் தொனிக்க.

வழமைபோல நாளையும் கெய்கோவுக்கு காலை ஏழுமணிக்கு பாடசாலை துவங்கும். ஐந்து மணிக்கு எழுந்தால் தான் வீட்டு வேலைகளை முடித்து பாடசாலைக்கு செல்லலாம். இன்றைய வீட்டுப்பாடங்களை முடிக்க நிச்சயம் நள்ளிரவை தாண்டிவிடும்.

அவளின் சிறிய கண்கள் அசதியினால் மேலும் சிவந்து இருந்தன. சப்பையான தன் முகத்தை பஞ்சு விரல்களினால் அடிக்கடி அழுத்தி 'மஜாஜ்' செய்தவாறே, தான் செய்த

கணக்குகளை மீளாய்வு செய்து கொண்டிருந்தாள்.

கெய்கோவை பார்க்க நளாயினிக்கு பரிதாபமாக இருந்தது. களைப்பைப் போக்க யப்பானிய பச்சை தேநீர் தயாரித்து வந்து அவள் முன் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கெய்கோவின் வீட்டுப்பாடம் அவளது வயதுக்கும் தரத்துக்கும் அதிகமானதாகவே நளாயினிக்கு தோன்றியது. யப்பானிய கல்வித்திட்டம் மிகத்தரமானவர்களை வடித் தெடுக்கும் வகையில் கடினமாக்கப்பட்டிருப்பதையும் அவள் அறிவாள்.

‘வீட்டுப்பாடத்தை முழுதாக முடிக்காமல் நாளை வகுப்புக்கு போனால் என்ன நடக்கும்..?, என நளாயினி யப்பானிய பாடசாலைகளின் நடைமுறைகள் பற்றி அறியும் ஆவலில் கேட்டாள்.

‘முடிக்காமல் போவதா...? உங்கள் நாட்டில் நீங்கள் அப்படியும் செய்வதுண்டா? என விசித்திரமாக நளாயினி யைப் பார்த்து கேள்விகளைத் தொடுத்தவள், நேரத்தை வீணாக்காது தேநீரை அருந்தியவண்ணம் ஆங்கிலச் சொற் களை மனம் செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

கெய்கோ எதிர்பார்த்திருந்த போட்டிப் பரீட்சையும் நெருங்கியது. யப்பானிய ஆரம்பபாடசாலைகளின் இறுதி ஆண்டில் இத்தகைய போட்டிப் பரீட்சைகள் மூலம் தான் மாணாக்கரை தரம்பிரிப்பார்கள். எல்லோரும் விரும்பிய படி பல்கலைக்கழகத்துக்கோ தொழில்நுட்பக் கல்லூரி களுக்கோ செல்வது இயலாத காரியம். இவர்களின் தலைவிதி இவ்வாறு ஆரம்ப பாடசாலைகளிலேயே தீர்மானிக்கப் படுவது முறை தானே என்ற கேள்வி, வந்த நாள் முதல் நளாயினியின் மூளையை குடையும் விடையங்களில் முதன்மையானது.

இது குறித்து பல்கலைக்கழக அதிகார வட்டத்தின ரிடமும் பேசியிருக்கிறாள். இருப்பினும் இதுபற்றிய நேர்மையானதும் தெளிவானதுமான விளக்கங்களை யாராலும் தர முடியவில்லை.

பரீட்சையை எதிர்நோக்கி கெய்கோ நித்திரையையும் மறந்து தீவிரமாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். பாடங்களில் விளக்கம் கேட்க நளாயினியின் வீட்டுக்கும் அடிக்கடி வந்து போனாள். இதனால் இவர்களிடையே உள்ள நட்பு மேலும் கனிந்தது.

யப்பானிய சிறார்களில் அதிகமானோர் பரிட்சைக் காலங்களில் ஒருவகை மன அழுத்தங்களினால் பாதிக்கப் பட்டிருப்பார். பரீட்சை பற்றிய பயம் இயல்பாகவே கெய்கோவையும் பீடித்திருந்தது. இதனால் அவள் பரீட்சையில் வெற்றி பெற வேண்டுமென நளாயினி தான் வணங்கும் இந்துக் கடவுள்கள் எல்லோரிடமும் வேண்டிக் கொண்டாள்.

பரிட்சை முடிந்தது! செய்த உதவிக்கு நன்றி தெரிவித்து கெய்கோ தன் கைபடத் தயாரித்த அழகான வாழ்த்து மடல் ஒன்றை தங்கை சடகோவிடம் கொடுத்த னுப்பியிருந்தாள். மன அழுத்தங்களில் இருந்து விடுபட அவளுக்கு ஓய்வுதேவை என்ற எண்ணத்தில் நளாயினியும் அவளது வீட்டுக்கு போய் தொந்தரவு செய்ய விரும்ப வில்லை.

அன்று மாலை பல்கலைக்கழகம் போகவென நளாயினி வீதியில் இறங்கினாள். கெய்கோ வீட்டுவாசலில் அயலவர்கள் கூடி நிற்பது தெரிந்தது.

கெய்கோ போட்டிப் பரீட்சையில் வெற்றி பெற்று விட்டாளோ...?

அறியும் ஆவலில் 'கெய்கோ எங்கே...?' என வாசலில் நின்ற கெய்கோவின் தந்தை கமாடாவிடம் கேட்டாள்.

கமாடா எதுவும் பேசாது தலையைக் குனிந்து கொண்டார். கெய்கோவின் தம்பியை தன்மடியில் வைத்திருந்த கிமோனா அணிந்த யப்பானிய பெண்ஒருத்தி நளாயினியை தனியாக அழைத்துச் சென்று விஷயத்தை சொன்னாள்.

'பரீட்சையில் தோல்வியுற்றதால் கெய்கோ, இரவு தூக்குமாட்டி தற்கொலை செய்து கொண்டாளாம். அவளின் உடலை அவளது தந்தை பணிபுரியும் தொழிற்சாலை நிர்வாகம் வழமை போல அப்புறப்படுத்தி விட்டதாம். அவர்களே அனைத்து செலவுகளையும் பொறுப்பேற்றுச் செய்வார்களாம். இன்றுமாலை சவஅடக்கம் நடைபெறும் என சகல விபரங்களையும் சொன்னாள்.

நளாயினிக்கு வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல் இருந்தது. அடக்கிக் கொண்டாள்.

சிறிது நேர மௌனத்தின் பின் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு 'தங்கை சடகோ எங்கே...?' எனக் கேட்டாள்.

'பாடசாலைக்கு சென்றுவிட்டாள்,' என வெகு இயல்பாகவே அந்த யப்பானிய பெண்மணி பதிலளித்தாள்.

கெய்கோவின் முகத்தை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும் போல் இருந்தது.

எங்கே அவளது இறுதிச்சடங்கென தந்தை கமாடா விடம் கேட்டாள்.

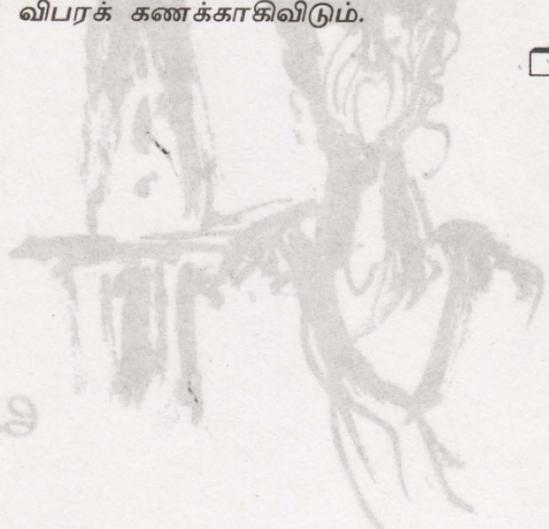
'தொழிற்சாலைக்கு அருகிலுள்ள சவச்சாலையிலே, இன்று இரண்டாவது சிப்ட் (Shift) முடிந்தவுடன் நடைபெறும். வேலை முடிந்தவுடன் மாலை ஆறுமணிக்கு நான் சவ அடக்கத்துக்கு வந்துவிடுவேன். நீங்களும் அங்கு

✈ உயரப் பறக்கும் காகங்கள் ✈

வாருங்கள்' என்றார் கமாடா கண்களில் நீர் ததும்ப.

வழமைபோல இன்று மாலை, சவ அடக்கத்தின் பின்னர், கெய்கோவின் பெயரும் இம்மாத தற்கொலைப் பட்டியலில் பத்தோடு பதினொன்றாக பதிவு செய்யப்படும்.

மறுகணம் யப்பானின் அதிநவீன இணையத்தில் உயிர் ஒன்று புள்ளி விபரக் கணக்காகிவிடும்.

வாழ்க்கை முறை

கண்களில் நீர் ததும்ப
 கெய்கோவின் பெயரும்
 இம்மாத தற்கொலைப்
 பட்டியலில் பத்தோடு
 பதினொன்றாக பதிவு
 செய்யப்படும்.
 மறுகணம் யப்பானின்
 அதிநவீன இணையத்தில்
 உயிர் ஒன்று புள்ளி
 விபரக் கணக்காகிவிடும்.

கோபுர தரிசனம்

அந்தக் குடியிருப்புக்கு கடிகாரம் தேவையில்லை. அதில் வாழ்பவர்கள் கடிகாரத்தின் முள்ளைப் போலவே இயங்கினார்கள்.

‘அப்பாட்மென்ற்’ கதவு அடித்து சாத்தப்படும் சத்தத்தை தொடர்ந்து; மாடிப்படிகளில் ‘பூட்ஸ்’ சத்தம் கேட்டால் இறைச்சிக்கடை யூசப் காலை ஐந்து மணிக்கு கடைக்குப் போகிறான் என்று அர்த்தம்.

ஆனால் நாலுமணிக்கு வேலைக்கு செல்லும் குப்பை அள்ளும் பொறிச்சாரதி மத்தியாஸ்; பூனைபோல தான்

வெளியேறுவார். மற்றவர்களை தூக்கமெழச் செய்யத் தான் காரணமாக இருக்கக்கூடாது என்கிற அவதானம் அவருக்கு. யூசுப்பிற்கு பிறகு அரக்கப் பரக்க புறப்படுவார் ஹெலன். அவருக்கு விமானநிலைய சுங்கப் பிரிவில் வேலை. இரண்டு ரயில்கள் எடுத்து, நேரத்துக்கு விமான நிலையம் செல்ல வேண்டும் என்கிற அக்கறையில் அவர் ஏனையோர் பற்றி நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. 'சென்ரலிங்' சியாமளா படியிறங்கி வந்தால், சரியாக ஏழுமணி என்று அர்த்தம். அதற்குப் பிறகு அப்பாட்மென்ற் முழுவதுமே விழித்துக் கொள்ளும்.

எட்டுமணிக்கு பெரும்சத்தத்துடன் பள்ளிக்குச் செல்லும் பல் இனக்குழந்தைகள் புறப்படுவார்கள். பல மொழிகள்; பலவகைக் குரல்கள். இனம்புரியாத குதூகலச் சத்தங்களின் ஒலிச் சேர்க்கை!

இந்தக் குடியிருப்பின் பின்பக்க வாசலால் இரண்டாம் மாடிக்குச் சென்றால், நடுவில் உள்ள ஆறாம் இலக்க 'அப்பாட் மென்றில்' தான் பார்வதி அம்மாள் குடியிருக்கிறார். 'கவுன் சில்' கட்டிக் கொடுத்த இந்த குடியிருப்புக்கு அவர் குடிவந்து ஐந்து வருடமாகிறது.

இந்த குடியிருப்பில் வாழும் பெரும்பாலானோரைப் பொறுத்தமட்டில், பார்வதி அம்மாள் தனியாக வாழும் ஒரு கிழவி. ஒரு காலத்திலே 'ஓகோ' என கொடிகட்டிப் பறந்த டாக்டர் நடராஜசிவத்தின் மனைவியே, தான் என்பதை அவர் இந்தக் குடியிருப்பிலே பறைசாற்றிக் கொண்டதில்லை.

இறைச்சிக்கடை யூசுப் கடைக்குப் போவதற்கு முன்பே பார்வதி அம்மாள் எழுந்து விடுவார். இவ்வாறு அதிகாலையில் துயில் எழுவது தொட்டில் பழக்கம். கணவனுடன் அவுஸ்ரேலியாவில் வாழத் துவங்கிய காலத்திலும் இதே பழக்கம் தொடர்கிறது.

வந்த புதிதில் கணவனின் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவது தொடக்கம், கணவன் தனது 'கிளிநிக்'கிற்கு போவதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்வதுவரை சகலகாரியங்களையும் கச்சிதமாக முடிப்பதற்கு இந்த விடியற்காலை துயில் எழும் பழக்கம் மிகவும் உதவியது.

'.....ம், அது ஒரு காலம். பம்பரம்போல் சுழன்று வாழ்ந்த காலம்.. இப்பொழுது மனசு நினைத்தாலும், உடல் ஒத்துழைக்க வேண்டுமே..'

நேற்று இரவு முழுவதும் பார்வதி அம்மாளுக்கு நித்திரையில்லை.

வயோதிபம் வந்துவிட்டது. அதனுடன் இணைந்த உடல் உபாதைகளும் உபத்திரங்களும் மெல்லத் தலை காட்டத் துவங்கிவிட்டன. ஆனாலும் அதிகாலையில் எழும் பழக்கம் தொடர்கிறது.

இன்று வழமைக்கு மாறாக, காலை ஐந்து மணியாகியும் பார்வதி அம்மாளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

'உடம்பெல்லாம் முறிச்சுப் போட்டது போலை கிடக்குது. பனடின் குளிகைகளை எத்தனை தரமெண்டு போடுறது? நெடுகப் போடுறதாலை 'டோஸ்' கூடக் கேட்குதோ? இன்னும் ஒருக்கா பனடனைப் போட்டுப் பார்ப்பம்..'

அலைபாய்ந்த மனசை நிதானப்படுத்தி இன்னும் இரண்டு பனடின் குளிகைகளைப் போடுவது என்கிற தீர்மானத்துக்கு வருகிறார்.

வலதுகையை மெத்தையில் ஊன்றி, இடது கையால் சட்டத்தை பிடித்தவாறு மெல்ல எழுந்து உட்கார்ந்தார். முதுகுத் தண்டின் நாரிப்பகுதியில் ஏற்பட்டவலி 'சுள்' என்று கழுத்துவரை பாய்ந்தது. வலியையும் பொருட்படுத்தாது பக்க வாட்டுக்கு ஒருக்களித்துக் குனிந்து,

கட்டிலின்கீழ் வழமையாக வைத்திருக்கும் தண்ணீர்க் கூசாவை எடுத்தார். அதிலே தண்ணீர் இல்லை. நடுஇரவில் விழுங்கிய குளிகை களுடன் தண்ணீர் முழுவதையுட் குடித்து முடித்தது அப்பொழுது நினைவுக்கு வந்தது. சமையலறைக்கு போய் தண்ணீர் எடுக்க உடல் பஞ்சிப் பட்டது. பனடின் குளிசைகளை அப்படியே வாயில் போட்டுக் கடித்து விழுங்கினார். வாய் கசத்தது. கசப்பை போக்க தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. “போட்டது போட்டாச்சு. இனித்தான் தண்ணி தேவையோ?” எனச் சமாதானம் அடைந்து, மீண்டும் படுக்கையில் சாய்ந்து கொண்டார்.

கடந்த பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்களில் பத்து பனடின் குளிசைகளை விழுங்கியுள்ள ஒரு கணக்கு நினைவில் குறுக்கிட்டது.

“பனடின் குளிசைகளில் கலந்துள்ள ‘கோடியின்’ வலியைக் குறைக்கிறதாம். அடிக்கடி இவர் சொல்லுவார். மருந்தெண்டாப் போலை அளவுக்கு மிஞ்சிப் போடக் கூடாது, மருந்தை மருந்தாகப் பாவிக்க வேணும் என்று இவர் வலு கண்டிப்பு. ‘கோடி’யினும் ஒருவகை போதைப் பொருள்தான் என்றும் அதுக்கு அடிமையானால் பிறகு அதையே கேட்டுக் கொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லுவார். இப்ப நான் கோடி யினுக்கு அடிமையாயிட்டன் போல...” இந்த எண்ணங்கள் ஒரு கணம் பார்வதி அம்மாளைச் சங்கடப் படுத்தியது.

“அடிமையானால்தான் என்ன...? பிள்ளையோ, குட்டியோ...? ஆருக்கு பிரச்சனை வரப்போகுது? அவர் உயிரோடை இருந்திருந்தால் ஊசிபோட்டிருப்பார். ஒரே யொரு ஊசியோடை நாரிநோ பறந்திருக்கும். அவருடைய கைராசி அப்படி. இந்தக் கோதாரி விழுந்த குளிசைகளை விழுங்க விழுங்க வயிறெல்லாம் பச்சைப்புண்ணாய்

நோகுது. போடாட் டியும் இண்டைக்கு என்னாலை எழும்பி நடக்கேலாது. காலமை போட்ட குளிசை யோடைநோ கொஞ்சம் குறைஞ்சு மாதிரித்தான் இருக்கு. தண்ணி இல்லாமல் மெண்டி விழுங் கினதும் நல்லதாய் போச்சு. உடம்பிலை கெதியாய் சுவறி யிட்டுது போல... இனியும் சாஞ்சு கிடந்தால் ஒரு வேலையும் நடக்காது..."

கட்டிலின் அருகே இருந்த இருபத்திநாலுமணி நேர தமிழ் நேடியோவைப் போட்டார். பக்திப்பாடல்கள் ஒலி பரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. இடையிடையே வானொலி அறிவிப்பாளர், முருகன் கோவிலில் இன்று எத்தனை மணிக்கு கொடியேற்றம் என்பதையும், தொடரும் பத்து திருவிழாக்கள் பற்றியும், விபரமாக தகவல்களை கூறிக் கொண்டிருந்தார்.

'இவ்வளவு குளிசைகளை விழுங்கி எழும்பியிருக்கிறது வேறே எதுக்கு? முருகன் கோவில் கொடியேற்றத்தைப் போய்ப் பார்க்கத்தானே? அந்த உறவு விட்டுப் போகுமே...?' என்று முணுமுணுத்தபடி கட்டிலில் இருந்து இறங்கி, 'பாத்தூம்' பக்கம் மெதுவாக நடந்தார். இனி எல்லா அலுவல்களும் கிரமப்படி நடக்கும். மெஷின் ஸ்ராட் எடுத்தால் பிறகு எல்லாம் ஒழுங்காக நடப்பது போலத் தான். இந்த இயந்திர இயக்கத்திலே 'முருகன் உறவு', பார்வதி அம்மாளுக்கு மனித வாழ்வை அருளிக் கொண்டிருக்கிறது.

"முருகன் கோவில் இல்லாட்டில் எனக்கு விசர் பிடிச்சிருக்கும். முந்தியெல்லாம் கோயிலுக்கு போய் சாமி கும்பிட்டு வர ஒரு பகல் பொழுது தேவை. அப்ப ஹெலன் ஸ்பேர்க் (Helesberg) கோயிலுக்கு காரிலை போய்வர நூற்றம்பது கட்டைக்கு கிட்டவரும். என்னவாய் இருந்தாலும் இவர் மாதம் இரண்டு தடவையாவது அங்கை இருக்கிற வெங்கடேஸ்வரர் கோயிலுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போறவர்.

கிளிநிக்கை மூட வேணும். இதையெல்லாம் அவர் வலு ஒழுங்காய் செய்து போடுவார். ஆனால் அங்கை நடக்கிற பூசைமுறைகள் யாழ்ப் பாணத்துமுறைகளுக்கு ஒத்துப் போறதில்லை எண்டுதான் கவலை. இதாலைதான் இவரும் இன்னும் கொஞ்சப்பேரும் கூடிக்கதைச்சு எங்கடை முறைப்படி நாங்கள் கும்பிட கிட்டத்திலை ஒரு கோவில் கட்டவேணும் எண்டு ஒரு கொம் மிற்றி துவங்கினவை..."

தமிழ் நேடியோவில் 'தமிழுக்கு மறுபெயர் முருகன்' என்ற சீர்காழி சிவசிதம்பரத்தின் பக்திப்பாடல் ஒலிபரப் பாகிக் கொண்டிருந்தது.

'பெரிய டொக்டராய் இருந்தாப் போலை என்ன? அவருக்குள்ளை எப்பவும் தமிழ்வாழ்ந்த கொண்டிருந்தது. அதை அவர் ஒரு நாளும் மறைச்சு வாழ்ந்ததும் இல்லை. தமிழைப் பற்றிப் பேசினாலும் சமய விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாலும் சாப்பாடு கூடத் தேவையில்லை. பேசிக் கொண்டே இருப்பர். முருகேசர் வந்தால் போதும். கிளிநிக்கை கூட மறந்து போவார். எங்கடை கலாசாரம், கந்தபுராண கலாசாரம்தான் எண்டு முருகேசர் அடிக்கடி சொல்லுவார். இது விஷயங்களிலை அவர் தமிழ்ப்பண்டிதர் போலத்தான் பேசுவர். யாழ்ப்பாண ஊர்முறைப்படி கோயில் திருவிழாக்கள் நடக்க வேணும் எண்டு விடாப் பிடியாய் சொன்னவர். மனதுக்கு நிறைவாய் இருக்குது..., ஊரிலை இருந்து மேளம், ஊர் முறைப்படி பூசை அருச் சனைகள்... என்ன இருந்தாலும் சிட்னி முருகன் மனசுக்கு ஆறுதல் தாறவன் தான்....'

கோவில் வீதியிலே பக்தர்களினாலே இழுக்க ஓடும் தேர் போல பார்வதி அம்மாளின் மனசிலே வலம் வந்த கோவில் பற்றிய சிந்தனைகளை, ரெலிபோன் மணி அலறிக் குழப்பியது.

மறுமுனையில் மரகதம் மாமி என அழைக்கப்படும்

மரகதலஷ்மி பேசினார். அவரின் கணவன் நமசிவாயகம் டொக்டர் நடராஜசிவத்துடன் ஆரம்பகால கோவில் கொம் மிற்றியில் இருந்தவர்.

“என்ன மரகதம், கொடியேற்றத்துக்கு ஆயத்தம் போலை?”

வஞ்சகமில்லாமல் கேட்ட இந்தக் கேள்வியால், மரகதம் மாமி எரிச்சலடைந்திருக்க வேணும். கொதிக்கும் நல்லெண்ணை போல் பொரிந்து தள்ளினார்.

“நாங்கள் கோவில்பக்கம் கால் மிதிக்கிறதில்லை எண்டு எப்பவோ தீர்மானிச்சுப் போட்டம். குருவி சேர்த்த மாதிரி ஒவ்வொரு டொலராய் பொறுக்கிச் சேர்த்து கோயில் கட்டி எழுப்பினது. கறையான்புத்துக்கை பாம்பு நுழைஞ்சு மாதிரி இப்ப கனபேர் தலைவர் காரியதரிசி எண்டு முளைச்சிட்டினம். இவரைத்தான் வீடு..., உன்ரை மனிசன் உதுக்குள்ளை எவ்வளவு சொந்தக் காசை கொட்டி யிருக்கும்..”

மரகதம் மாமியின் புறுபுறுப்புகளை தொடர்ந்து கேட்கும் மனநிலையில் பார்வதி அம்மாள் இல்லை. குடும்பம், சமூகம், அவைசார்ந்த அந்தஸ்து, இவையெல்லா வற்றையும் பார்வதி அம்மாள் இப்போது நினைத்துப் பார்ப்பதில்லை. அதற்குரிய தேவையும் அவருக்கு இப்போது இல்லை. உறவுகள் பிறப்பாலும் விதியாலும் ஏற்படும் பந்தங்கள் என்ற நினைவுடனேயே பார்வதி அம்மாள் இப்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

‘பால் பொங்குது...’ என்று ஒரு சாட்டைச் சொல்லி ரெலிபோன் உரையாடலை துண்டித்துக் கொண்டார்.

“கோயில் காரியங்களை அசுக்கிடாமல் செய்ய வேணும். முருகன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும். நரம்பில்லாத மனுஷ நாக்குகள் புகழ்

வேணும் எண்டதுக்காகக் கோயில் காரியம் செய்யிற தில்லை” என்று முருகேசர் அடிக்கடி சொல்லுவதும், பார்வதி அம்மாளின் நினைவில் குறுக்கிட்டது.

பார்வதி அம்மாள் அவுஸ்ரேலியாவுக்கு வந்தபோது இருபது வயது. யாழ்ப்பாணக் கிராமமொன்றில் சராசரி கிராமத்துக் கனவுகளுடன் வாழ்ந்தவரை நாற்பது வயதை தாண்டிய டொக்டர் நடராஜசிவம் சிட்னிக்கு அழைத்து வந்தார். இரண்டாந்தாரமாகத்தான்.

“இரண்டாம் தாரம் எண்டு யோசிக்கிறியளோ? முருகனுக்கு ஆர் சிறப்பான மனுஷி. இரண்டாம் தாரமாக வந்த வள்ளிதானே” என்று ஊரிலுள்ள தரகர் தம்பையா போட்ட போடிலை பார்வதியின் தகப்பன் எதுவும் பேச வில்லை. கலியாணம் முடிந்து விட்டது.

குஞ்சம் குருமனுமாக மூன்று குழந்தைகளைத் தவிக்க விட்டு முதல் மனைவி இறந்து போக குழந்தைகளை வளர்த்தெடுக்க டொக்டர் நடராஜசிவத்துக்கு ஒரு ஆள் தேவைப்பட்டது. பிள்ளைகளை பராமரிக்க தன் தாயாரை கூட்டிவரும் யோசனையுடன் தான் ஊருக்கு போனார். தாயாரின் உடல்நிலை காரணமாக கொழும்பிலுள்ள அவுஸ்ரேலிய தூதரகத்தில் விசா பிரச்சனை தலை தூக்கவே தன் எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டார். இந்தக் கட்டத்தில் தான், கலியாணத் தரகர் தம்பையா ரூபத்தில் தோன்றிய விதி பார்வதி அம்மாளுடன் முடிச்சைப் போட்டது.

அளவெட்டி பத்மநாதனும் சாவகச்சேரி பஞ்சாபி கேசனின் மகன் நாகேந்திரமும் கோவிலில் நாகசுரம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது வானொலி மூலம் அஞ்சல் செய்யப்படுகிறது. கொடி மரப்பூசை துவங்க முன்னர் பத்து நாளும் வழமையாக நடைபெறும் மேளச்சமா அது.

‘இப்ப வெளிக்கிட்டால்தான் பரமற்றா ஸ்ரேசனிலை இறங்கி, பஸ் எடுத்து கோயிலடியிலை இறங்கலாம். மேல் அப்பாட்மென்றிலை இருக்கிற ‘சென்ரலிங்’ சியாமளா இண்டைக்கு லீவு போலை. காலமை வேலைக்கு போன சாங்கம் இல்லை. அவள் எந்தநேரம் கோயிலுக்கு போறாளாளோ ஆருக்குத் தெரியும். ஏன் வீணாய் அவையிலை யிட்டை கடமைப்படுவான்...’ என்று நினைத்தவாறே பாத்தறாமில் தோய்ந்து புனிதமாகி, கோவில் செல்வதற்கு தயாரானார்.

பார்வதி அம்மாள் இன்று விரதம். பங்குனியில் சிட்னி முருகன் கோவில் துவங்கினால் பத்து நாளும் ஒரு நேரச் சாப்பாடுதான். ஊரில் உள்ள பிள்ளையார் கோவில், பிறகு நயினாதீவு நாகபூசனி அம்மன் கோவில், நல்லூர், செல்லச் சந்நிதி என்று புரட்டாதி மாதம் தான் அவர் விரதத்தை முடித்துக் கொள்வார்.

விரதங்கள் இருப்பது உடலை வருத்தி உடலின் இச்சைகளை வெல்லும் போராட்டம். அது தெய்வபக்தியுடன் சம்பந்தப் பட்டதற்குப்பால், விரதங்கள் அவருடைய தற்போதைய பொருளாதார வசதிகளுக்கு பொருந்துவதாகவும் அமையலாயிற்று.

“போன வருஷம் பத்துநாளும் கோயில்லை மத்தியானம் அன்னதான் குடுத்தவையெல்லே. இந்த வருஷமும் கட்டாயம் குடுப்பினம். அன்னதானமும் ஒருவகை பூசை தான். அதை நாங்கள் மகேஸ்வர பூசை எண்டு தானே சொல்லுறனாங்கள். கடவுளே எண்டு கோயிலுக்கு கொஞ்ச நஞ்சவருமானமே? சும்மா சொல்லப்படாது அவங்களும் அதை சரியான முறையிலை திட்டம் போட்டுத்தான் செலவு செய்யிறாங்கள். நொட்டை சொல்லப் புறப்பட்டால் எதிலையும் குறை கண்டுபிடிக்கலாம். எங்கடை கண்ணுக்கு முன்னாலை கோவில் வளர்றதை பார்க்கிறம் தானே?

‘கார்பாக்’ (Carpark) என்றும் மண்டபம் என்றும் கட்டி முடிஞ்சு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் பக்கத்திலை இருக்கிற காணினையுமெல்லே வாங்கிறாங்கள். குறுக்கு ரோட்டு மட்டும் காணிவாங்கிப் போட்டால் பிறகு அதாலை ஆக்கள் வந்து போகலாம். இப்ப வாசல் இருக்கிற பரமற்றா ரோட்டாலை கார் லொறி வாகன ஓட்டம் வலு மோசம்... முருகா, எல்லாம் நீ வழி நடத்தி வைக்கிறாய்...”

நல்லதையே செய்து நல்லதையே நினைத்துப் பழக்கப் பட்டவர் பார்வதி அம்மாள். இருப்பினும் யாருமற்ற தனிமை அவரை கொல்லாமல் கொல்கிறது. ‘சேலையை உடுத்தி வெளிக்கிடுவம்’ என்ற நினைப்பில் இருக்கை அறையின் ஊடாக வந்த அவருக்கு சுவரில் தொங்கும் கணவனின் படம் தென்படுகிறது.

“ஊருக்கெல்லாம் வழிகாட்டின மனுஷன், எனக்கொரு வழிகாட்ட மறந்து போனார். என்னைக் கட்டேக்கை அவருக்கு நாற்பத்திரண்டு வயது தான். ஆம்பிளையளுக்கு அதொரு வயதே. என்றை வயித்திலையும் ஒரு குழந்தை தங்க வேணுமெண்டு எனக்கிருந்த ஆசையை அவராலை ஏன் விளங்கிக்கொள்ள முடியேல்லை? தங்கின பிள்ளை யளை எல்லாம் ஒவ்வொண்டாய் கரைச்சு..., கொஞ்ச குளிசைகளையே விழுங்கினன்? அவருக்கு தெரியாத குளிசைகளே...? நான் எதுவும் சொல்லேல்லை... யார் பெத்தால் என்ன? அவரின்ரை பிள்ளையளை என்றை பிள்ளையள் எண்டு பாசம் காட்டி வளர்த்தன். எல்லாம் சுயநலம் தான்...”

பார்வதி அம்மாளின் நல்ல மனம் விழித்துக் கொள்ள அடிமனதிலுள்ள ஆதங்கம் அமுங்கிப் போகிறது.

“சீ... நான் இப்பிடியெல்லாம் நினைக்கப்படாது. ஊரிலை உலகத்திலை நடக்காததையே அவர் நினைச்சவர். இரண்டாந்தாரமாய் வாறவை முதல் தாரத்து பிள்ளை

யளைக் கொடுமைப்படுத்தின கதையள் கொஞ்ச நஞ்சமே? பரந்தா மற்றை மனுஷி முதல் தாரத்தின்ரை பிள்ளையளை என்ன பாடுபடுத்தினது...?

“மற்றவை அப்படி நடக்கினம். எண்டாப்போலை நானும் அப்படி நடப்பன் எண்டு ஏன் நினைச்சார்..? நான் பிள்ளையளிலை காட்டின பாசம் கொஞ்சமே? சின்ன வனை நான் வயித்திலை சுமக்கேல்லை எண்ட குறைதான். என்ரை நெஞ்சிலை கிடந்து வளர்ந்தவன். நியாயங்கள் அறிந்த மனுஷன். எனக்கு நியாயம் செய்யாமல் போயிட்டியள்...”

எவை நினைவுக்கு வரக்கூடாது என்று பார்வதி அம்மாள் பகிரதப் பிரயத்தனப்பட்டாரோ அவை திரும்ப திரும்ப மனதில் வந்து அலைமோதுகிறது. பழைய நினைவுகளின் தாக்கத்தால் கழுத்திலும் பிடரியிலும் தாங்க முடியாத வலி ஏற்பட்டது. ‘இனி பனடன் குளிசைகள் வேண்டாம், எல்லாம் முருகன் துணை...’ என்று நினைத்துக் கொண்டு கந்தசட்டி கவசத்தினை மனசிலே நினைவுபடுத்தி உச்சரிக்கத் துவங்கினார். வலிகள் போய் மனசு இலேசாகி கொண்டிருப்பது போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

கீழேயுள்ள தனது வீட்டு தபால் பெட்டிக்குள் கடிதம் பார்க்க வந்த ‘சென்ரலிங்’ சியாமளா, வீட்டு கதவு திறந்து கிடக்க எட்டிப்பார்த்தாள். பார்வதி அம்மாள் சேலைகட்டி புறப்பட நிலையில் கந்தசஷ்டி கவசம் பாடிக் கொண்டிருப்பதை கண்டாள்.

‘அன்ரி, கோயிலுக்கே... இருங்கோ நானும் அங்கை தான் போறன். காரிலை போகலாம். இவர் இண்டைக்கு லீவு எடுக்கேலாதெண்டு வேலைக்கு போட்டார். கொடியேற்றத்துக்கு நான் flexi லீவு எடுத்தனான்.’ என்றவாறே கடிதங்களை வீட்டிலே வைத்துவிட்டு வர மேலே ஓடினாள்.

சியாமளாவின் கார் முருகன் கோவிலை நோக்கி பிரதான வீதியில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மௌனத்தைக் கலைக்க சியாமளா பேச்சை துவங்கினாள்.

“முந்தி எண்டால், தெற்பை போட காளாஞ்சி வாங்க எண்டு அன்றி கோயில்ல முன்னுக்கு நிண்டி ருப்பியள்... என்ன தான் இருந்தாலும் அங்கிள் இப்பிடிச் செய்திருக்கப் படாது. நீங்கள் எண்டபடியால் எல்லாத் தையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறியள். நானாய் இருக்க வேணும் இப்ப எல்லாரையும் கோட்டுக்கு கொண்டு போயிருப்பன்! பார்வதி அம்மாளுடைய இன்றைய பொரு ளாதாரக் கஷ்டங்களுக் கெல்லாம் அவருடைய புருஷன் கொண்டிருந்த புத்திரபாசமே காரணமென்பதை சியாமளா சாடைமாடையாக அறிந்து வைத்திருந்தாள்.

பார்வதி அம்மாள் எதுவும் பேசவில்லை. விரக்தி கலந்த புன்னகை ஒன்றை உதித்தவாறு மௌனமாக இருந்தார்.

“அன்றி... உங்களைப்போல பொறுமை பொறுமை எண்டு சொல்லி அடங்கி இருக்கிற பொம்பிளையளாலை தான், ஆம்பிளையள் தாங்கள் நினைச்சதெல்லாத் தையும் செய்து போடலாம் எண்டு நினைக்கினம். பெத்தபிள்ளை யளே இந்த நாட்டிலை பெற்றோரை பார்க்கிறதில்லை. முந்தின் தாரத்தின் பிள்ளையள் என்னெண்டு உங்களைப் பார்க்குமெண்டு அங்கிள் நினைச்சவர்? உங்களுக்கெண்டு கொஞ்சம் சொத்தை எழுதிவைக்கப்படாதே...?”

கார் இப்போது குறுக்கு வீதி ஒன்றில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பார்வதி அம்மாளுடன் பேசிக்கொண்டு காரை ஓட்டியதால் பிரதான வீதியில் வந்த காருக்கு வாகன ஓட்டுநர் விதிமுறைப்படி சியாமளாவின் கார் வழிவிடவில்லை. மற்றக் காருக்குரியவன் ஒரு வெள்ளைக்

காரன். ஆங்கிலத்திலுள்ள மிகக் கெட்டவார்த்தை ஒன்றைச் சொல்லி திட்டியவாறு கடந்து சென்றான்.

சியாமளா அவனது தூஷண வார்த்தையைச் சட்டை செய்யாது காரை ஒட்டிக் கொண்டே பேச்சை தொடர்ந்தாள். அவள் பெண்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் அமைப்பு ஒன்றின் தீவிர உறுப்பினர். பார்வதி அம்மாளுக்கு இழைக்கப் பட்ட கொடுமையை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடிவில்லை.

“தன்ரை பெருமைக்கும் நடப்புக்கும் இருக்கிற காசையெல்லாம் பிற்காலத்திலை அங்கிள் ஊருக்கு செல்வழிச்சார். மிஞ்சி இருந்த ஒரு வீட்டையும் அங்கிள் செத்தாப் போலை, “தங்கடை தாயிருக்கேக்கை வாங்கினது, தங்களுக்குத் தான் சொந்தம்” எண்டு சட்டம் பேசி அங்கிளின்ரை மகன்கள் அபகரிச்சு, உங்களை கலைச்சு விட்டான்கள். அவங்களை வளர்த்து ஆளாக்கினதிலை உங்களுக்கு பங்கில்லையே...? ‘நோத் கோவிலை’ நீங்கள் வாழ்ந்து அனுபவித்த வீடு இண்டைய நிலைவரப்படி ஒரு கோடி டொலருக்கு மேலை போகும். அந்த வீட்டிலை உங்களுக்கும் பங்கிருக்கெண்டு வாதாடியிருக்க வேணும். இப்பவும் காலம் போகேல்லை அன்ரி...” என்றவாறே பார்வதி அம்மாளை திரும்பிப்பார்த்தாள் சியாமளா.

பார்வதி அம்மாளை உருவேற்றிவிட்ட வேண்டுமென்பதல்ல அவளின் நோக்கம். பெண்களுக்கு நியாயங்கள் மட்டுமல்ல சமஉரிமைகளும் கிடைக்க வேண்டுமென்று நினைப்பவள்.

“எனக்கார் இருக்கினம் பிள்ளை...? அவரில்லையாம், எனக்கேன் சொத்தை. நீ வேலை செய்யிற ‘சென்ரலிங்’ தாற உதவிப்பணம் எனக்கு காணும்.

“அன்ரி, நான் இப்ப சென்ரலிங்கிலை உங்களைப் போல ஆக்களுக்கு உதவிப்பணம் குடுக்கிற பிரிவிலைதான்

வேலை செய்யிறன். மூண்டு மாதத்துக்கு ஒருக்கா எல்லா கொடுப்பனவும் ஒழுங்காய் போகுதோ எண்டு எல்லாற்றை பைலையும் கொம்பியூட்டரிலை தட்டிப் பார்த்து சரி செய்யிறதுதான் என்னைப் போன்ற ஆக்களின்ரை வேலை. போன கிழமை உங்கடை பைலைப் பாக்கேக்கை தான் உங்கடை சரித்திரம் முழுதும் எனக்கு தெரிஞ்சது. நான் விறைச்சுப் போனன். என்னதான் இருந்தாலும் நீங்கள் இப்பிடி இருக்கப் படாது. நீங்கள் ஒரு கடிதம் எழுதித் தாங்கோ. நான் சென்றலிங் மூலமாக நடவடிக்கை எடுக்கிறன்..”

காரின் இருக்கையில் சாய்ந்தபடி அரைக்கண் மூடிய வாறு சியாமளா சொல்வதை மௌனமாக கேட்டுக் கொண்டு வந்தார் பார்வதி அம்மாள். பனடன் அதிகம் போட்டதால் ஏற்பட்ட களைப்பாக அல்லது கணவனின் நினைவால் ஏற்பட்ட சோர்வாக இருக்கலாம். அவர் எதுவும் பேசவில்லை.

டொக்டர் நடராஜசிவம் செய்த ஓரவஞ்சகத்தையும் அவரது பிள்ளைகள் பார்வதி அம்மாளை திரும்பிப் பார்க்காத நன்றி கெட்ட தனத்தையும் அர்ச்சனை செய்த வாறே சியாமளா காரை ஓட்டினாள். அவளுடைய பேச்சை நிறுத்த முடிய வில்லை.

கார் கோயிலை அடைந்தது.

சியாமளா காரை மெதுவாக கோயில் வாசலுக்கு அருகிலே நிறுத்தி “அன்ரி, நீங்கள் இறங்கி கோயிலுக்குள்ள போங்கோ..., கோயில் கார்பார்க் நிறைஞ்சு போச்சு. இந்த நேரம் பாக்கிங் இடம் கண்டுபிடிக்கிறதும் கஷ்டம் என்று கூறினாள். நான் குறுக்கு நோட்டிலை எங்கையாவது பார்ச் செய்து போட்டு வாறன்.”

பார்வதி அம்மாள் இறங்கிக் கொண்டார்.
உடனடியாக உள்ளே போகாமல் நோட்டுக் கரையில் நின்று கோபுரத்தினை அண்ணாந்து பார்த்தார்.

கோபுரம் நிமிர்ந்து நின்றது. ஒரு தெய்வீக அருள் பூசி மிளிர்வதாகப் பார்வதி அம்மாளுக்குத் தோன்றியது.

கோவிலில் இருந்து 'அரோகரா' சத்தம் கேட்டது. முருகப் பெருமான் கொடிக்கம்பத்துக்கு முன்னால் வள்ளி தெய்வானை சமோதராய் எழுந்தருளியிருக்க வேண்டும்.

'வள்ளியை மணம் புரிய வந்த முகம் ஒன்றே' என்று தரகர் தம்பையா அன்று கூறியது மிக மங்கலாக கேட்பது போலவும் இருந்தது.

உள்ளே இருந்து "அரோகாராச் சத்தம் மேளச் சத்தத்துடன் வாசனைப் பிளக்கிறது.

"முருகனின் கொடி, கொடிக்கம்பத்தில் ஏறியிருக்க வேண்டும்" என்று பார்வதி அம்மாளின் மனம் நிதானிக்கவே, கோவில் வாசலுக்கு விரைந்தார்.

'அரோகரா' என்று பக்திபூர்வமாக அவர் குரல் அனுங்கிற்று.

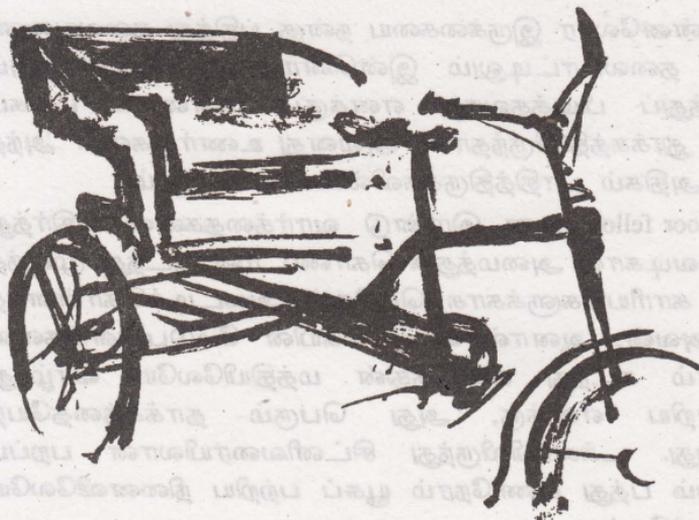
"என்ன அன்ரி அனுங்கிறியள், அரோகரா எண்டு பிலத்து சொல்லுங்கோ.. நானிருக்கிறன் வாருங்கோ உள்ளுக்கு.." என்று கூறியபடி ஆதரவாக பார்வதி அம்மாளை கோவிலுள்ளே கூட்டிச் சென்றாள் சியாமளா.

கொடிக்கம்பத்துக்கு தீபாராதனை நடக்கிறது.

'அரோகரா...'

பக்தர்கள் எழுப்பும் குரலிலே, பார்வதி அம்மாளின் குரலும் சியாமளாவின் குரலுடன் இணைந்து பிசிர் இன்றி, லயத்துடன் சங்கமிக்கிறது.

அஞ்ஞயமுகுதல்

வழமையான காற்றழுத்த பிரச்சனைகள் (turbulence) ஏதுமின்றி இந்து சமுத்திரத்தின் மேலாக விமானம் அமைதியாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. இரவு உணவு முடிந்தபின் அனைவரும் தூங்குவதற்கு வசதியாக விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டு, நடுவிலுள்ள பெரிய வெண்திரையிலும் ஆசனத்துக்கு முன்னால் பொருத்தப்பட்ட குட்டி 'மொனிற்றிர்'களிலும் வெவ்வேறு சனல்களில் படங்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன.

விமானத்தில் வழங்கப்பட்ட இரண்டு 'பெக்' விஸ்கியைக் குடித்து நன்றாகச் சாப்பிட்டும் வழமைக்கு மாறாக அன்று என்னால் தூங்கமுடியவில்லை. அந்த சம்பவம் மீண்டும் மீண்டும் என் மனதை அலைக்கழித்தது.

யன்னலோர இருக்கையை நன்கு பதித்து தலையணை ஒன்றை தலைமாட்டிலும் இன்னொன்றை நெஞ்சுடனும் அணைத்துப் பிடித்தவாறு எனக்குப் பின்னால் மல்கம் ஆழ்ந்த தூக்கத்திலிருந்தான். அவனது உணர்வுகளை அந்த நிகழ்வு அதிகம் பாதித்திருக்கவில்லைப் போலும்.

'Poor fellow' என இரண்டு வார்த்தைகளை உதிர்த்து அதற்கு வடிகால் அமைத்துக் கொண்டான். நடந்து முடிந்த காரண காரியங்களுக்காக பெரிதும் அலட்டிக்கொள்ளாத பிறவி அவன். ஆனால் வாழ்க்கையின் மேடுபள்ளங்களை யெல்லாம் கடந்து கஷ்டத்தின் மத்தியிலேயே வாழ்ந்து முன்னேறிய எனக்கு, அது பெரும் தாக்கத்தையேற்படுத்தியது. டக்காவிலிருந்து சிட்னிவரையிலான பறப்பு முழுவதும் பத்து மணிநேரம் யூசப் பற்றிய நினைவிலேயே ஆழ்ந்திருந்தேன்.

வங்காளதேச ஆராச்சி நிலையமொன்றின் நீர்சதுர விருந்தினர் மண்டபத்தில் மல்கமும் நானும் அமர்ந்திருந்தோம். அந்த மண்டபத்தின் முதல் மாடியிலேயே நாம் தங்குவதற்கு அறை ஒதுக்கியிருந்தார்கள். விருந்தினர் மண்டபத்தில் நூறு பேருக்கு மேல் அமரக்கூடிய மேசைமீது வெளுத்த வெள்ளைத்துணி விரிவிக்கப்பட்டு, ஐந்தடிக்கொன்றாக முற்றாத நெற்கதிர்களாலும் பூக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சீனநாட்டு பூச்சாடிகள் வைத்திருந்தார்கள். அந்த பென்னாம் பெரிய மேசையின் குறுகிய அந்தலையில் மல்கமும் அதை ஒட்டிய பக்கவாட்டில் அவனருகே நானும் அமர்ந்து அன்றைய இரவு உணவுக்காக காத்திருந்தோம். அங்கு நடப்பனவெல்லாமே அவனுக்கு புதுமையாக இருந்திருக்கவேண்டும். என்னைப் பார்த்து அடிக்கடி புன்னகைத்தவண்ணமிருந்தான். பொஸ்னிய யுத்தப் பிரச்சனை காரணமாக குடும்ப உறுப்பினர்கள்

அனைவரையும் இழந்தபின், அவுஸ்திரேலியாவுக்கு சமீபத்தில் புலம் பெயர்ந்த அவனை, நான் பகுதிநேர அடிப்படையில் உதவியாளனாகச் சேர்த்திருந்தேன். இளைஞன். உண்மையான உழைப்பாளி. முதல்முறையாக தெற்கு ஆசிய நாடொன்றுக்கு வந்திருக்கிறான். வங்காள தேசத்துக்கு அவனை கூட்டி வந்ததற்காக வந்த நாள் முதல் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் எனக்கு நன்றி கூறிக் கொண்டிருந்தான்.

கோடைவெப்பத்திலும் கோட் சூட் அணிந்து அங்கு வந்த வங்காளி ஒருவன் என்னைக் கடந்து போய் மல்கமுக்கு கைகொடுத்து தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான். இந்த விருந்தினர் மாளிகை உலக வங்கி உதவியுடன் ஆராச்சி நிலையத்துக்கு வரும் அதி உயர் விருந்தினர்களுக்காக கட்டப்பட்டதென்றும், தானே அதை நிர்வகிக்கும் மனேஜர் என்றும் பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டான்.

இவை அனைத்தையும் நான் புன்னகையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

என்னை அவன் கண்டு கொள்ளாதது மல்கமுக்கு அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

‘என்னிடம் எதற்காக இவற்றையெல்லாம் சொன்னான்?’ மல்கம் தன்னுடைய அதிருப்தியை, வங்காளி சென்றதும் இவ்வாறு வெளிப்படுத்தினான்.

‘ஆங்கிலேயர்களின் ஆட்சிக்குகீழ் அதிககாலம் வாழ்ந்ததினால் ஏற்பட்ட தாக்கம் தான் இது’ என்றேன்.

‘நான் ஆங்கிலேயன் இல்லையே?’ என்றான் மல்கம் தன் புருவத்தை உயர்த்தியவாறு.

‘ஆனால் உனக்கு வெள்ளைத்தோல் இருக்கிறதே? அதற்குரிய மதிப்புத்தான் இது’ என நான் சிரித்தேன்.

‘வெள்ளைத் தோலா? சீனர்களுக்கும் வெள்ளைத் தோல் இருக்கிறதே’ என்று நகைச்சுவையுடன் அவன் கேட்டான்.

‘சீனர்களுக்கு மஞ்சள் தோல் என்று நம்மவர்கள் நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்’ என நான் சற்று சீரியஸாகவே பதிலளித்தேன்.

அப்போது அறைக்குள் பணியாள் ஒருவன் வந்தான். தன்னை யூசப் எனப் ‘பவ்வியமாக’ அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டபின் உணவுவகைகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மேசைக்கு கொண்டு வந்தான்.

‘இந்த உணவு வகைகளை நானே சமைத்தேன். இந்த நாட்டை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள வங்காளதேச உணவு வகைகளை நீங்கள் சுவைக்க வேண்டுமல்லவா?’ என்று அக்கறையுடன் கூறி பரிமாறத் துவங்கினான்.

மேற்கத்தைய உணவு என்ற பெயரில் அதுவுமில்லால் இதுவுமில்லாமல், இடையில் ஒருவகை பண்டத்தை எதிர்பார்த்திருந்த எனக்கு யூசப்பின் பேச்சு அவன் மேல் அபிமானத்தை ஏற்படுத்தியது.

கோழிக் கால்களை துடையுடன் சேர்த்து வெட்டி மஞ்சள் தூளிலும் மசாலாவிலும் பிரட்டி எடுத்து எண்ணையில் வதக்கி இருந்தாள். அவை நாட்டுக் கோழியின் கால்களாக இருக்க வேண்டும். எண்ணையில் நன்கு வதங்கி கூங்கி தவளைக் கால்கள் போல் காட்சியளித்தன. Hormoneஇல் வளர்ந்த ‘சப்’ என்ற கோழிக் கால்களை அவுஸ்திரேலியாவில் தின்று அலுத்த மல்கத்துக்கு நாட்டுக்கோழி நன்கு சுவைத்திருக்கவேண்டும். எலும்பையும் மீதிவிடாமல் சப்பி சுவைத்து மென்று கொண்டிருந்தான்.

‘அதிகம் சாப்பிடாதே. இந்த எண்ணையும் மசாலாவும் உனக்கு வயிற்றுப் போக்கை ஏற்படுத்தும்’ என நான்

எச்சரித்தேன். வயிற்றுவலியால் அவன் படுத்தால் வந்த அலுவல் முடியாதென்ற கவலை எனக்கு. அவனோ எதையும் காதில் வாங்காமல் தொடர்ந்து அந்தக் கோழிக்கால்களை கடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆராச்சி நிலையத்தில் பயிற்சி பட்டறையும் துவங்கியது. செய்முறை பயிற்சிகளை ஒழுங்கு செய்ய வேண்டியது மல்கமின் வேலை. மூன்றாம் நாள் பயிற்சி வகுப்பின் போது மல்கம் தனது கால்களை பக்கவாட்டுக்கு அகட்டிவைத்து நடக்கத் துவங்கினான். எனக்கு விசயம் விளங்கிவிட்டது. அவனைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டேன்.

‘பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. தற்பாதுகாப்பிற்காக ‘நப்கின்’ கட்டியிருக்கிறேன்’ என்றான்.

யூசுப் சமைக்கும் கறியின் சுவை அவனது நாவின் சுவை மொட்டுக்களை மீட்டியிருக்கவேண்டும். வயிற்றின் அலைக் கழிவுக்கு மத்தியிலும் காரமான உணவுவகைகளை கேட்டு வாங்கி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மல்கத்தின் சாப்பாட்டு மோகத்தினால் யூசுப் இப்பொழுது எம்முடன் அந்நியோன்யமாக பழகத் துவங்கினான். இரவு நேரங்களில் எமது அறைக்கு வந்து நீண்ட நேரம் உள்ளூர் அரசியலும் ஊர்ப்புதினங்களும் பேசுவான். அப்பொழுதெல்லாம் நாளைய சமையல் பற்றிய சங்கதி தான் மல்கத்தின் பேச்சில் முதலிடம் பெறும்.

தனக்கு கீழ் பணிபுரியும் யூசுப், மல்கமுடன் — அதுவும் ஒரு வெள்ளைக்காரனுடன் — சிநேகிதமாக இருப்பது மனேஜருக்கு எரிச்சலை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். எமக்கு முன்னால் யூசுப்பை காரணகாரியமின்றி அடிக்கத் துவங்கி னான். அப்பொழுதெல்லாம் மல்கத்தின் கை துருதுருக்கும். மேற்கொண்டு அசம்பாவிதம் ஏதும்

நிகழாதவாறு மல்கத்தை நான் அடக்கி வைத்திருந்தேன்.

அடுத்த சில நாள்களாக யூசப் எமது அறைக்கு வரவில்லை. சாப்பாட்டு அறையிலும் காணவில்லை.

‘உன் ‘தோஸ்துவை’ காணவில்லையே? என்ன நடந்தது?’ என்று மல்கத்தைக் கேட்டேன்.

‘பாவம் யூசப், இரவில் சைக்கிள்ரிக்ஷா ஓட்டுகிறான்’ என்றான்.

‘மனேஜர் அவனை வேலையால் நிற்பாட்டி விட்டானா?’ எனக் கேட்டேன் யூசப்பின் மீது அநுதாபம் மேலிட.

‘பரிமாறும் பணிக்கு வேறொருவனைப் போட்டிருக்கிறான். எம்முடன் பேசக்கூடாது என்றும் தடுத்திருக்கலாம். அதுதான் எம்முடன் அந்நியோன்யமாக பழகத் தயங்குகிறான்.’ பேச்சில் வெறுப்பு தொனிக்க கூறிய மல்கம் தன் முகத்தை இருகைகளாலும் அழுத்தித் துடைத்தவாறு ஒரு புதிய வர்த்தமானத்தைச் சொன்னான்.

‘ஏன் யூசப்பை இப்படி நடத்துகிறாய் என்று நான் மனேஜரிடம் நேரே கேட்டேன். அந்த ராஸ்கல் சிரித்து மழுப்பிவிட்டான். யூசப்பின் மேல் அவனுக்கு வெறுப்பு வர வேறு காரணமும் இருப்பதாக அறிந்தேன். மனேஜரின் மகனும் யூசப்பின் மகனும் ஒன்றாக எட்டாம் வகுப்புக்குரிய அரசு பரீட்சை எடுத்தார்களாம். யூசப்பின் மகன் நாடளாவிய ரீதியில் அதியர்புள்ளிகள் பெற்று சித்தியடைந்திருக்கிறான். தனக்கு கீழ் பணிபுரியும் ஒருவனின் பிள்ளை தன்மகனை முந்துவதா என்கிற முறுகல். இதனால் யூசப்பின் ‘வேலை நேரத்தில் வெட்டு’ போன்ற பல தொல்லைகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.’

‘பரீட்சையில் மகன் அடைந்த சித்திக்கும் வேலை

நேரத்துக்கும் என்ன சம்மந்தம்' என நான் யோசிக்கும் அவகாசத்தை மல்கம் வைக்கவில்லை.

யூசுப் தன் மகனை உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அனுப்ப வேண்டுமாயின் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை முற்பணம் கட்ட வேண்டுமாம். அதுதான் யூசுப் இரவில் சைக்கிள் ரிக்ஷா ஓட்டுகிறான் என்றான்.

யூசுப் மீது மல்கம் காட்டும் கரிசனை எமக்கு சிக்கலை ஏற்படுத்தலாம் என நான் பயந்தேன். தங்கள் உள் விவகாரங்களில் நாம் தலையிடுவதாக நிர்வாகம் எம்மீது குற்றம் சாட்டக்கூடும். இருப்பினும் யூசுப் விசயத்தில் பேசாமல் இரு என மல்கத்தை தடுக்கவும் மனசு வரவில்லை.

மல்கத்தின் பின்னால் வலிந்து ஓட்டிச்சலாம் போட்டுத் திரிந்த மனேஜர் என்னுடன் திடீரென நட்புடன் பழக ஆரம்பித்தான். அவனுடைய எந்தச் செயலிலும் ஒருவகை போலித்தனம் தென்படுவதை என்னால் உணர முடிந்தது. இதனால் அவனுடைய செயல்களை மனசார வெறுத்த போதிலும் வெளியிற் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

மல்கம் வயிற்றை திறந்து வைத்துக் கொண்டு கண்டதையும் கடியதையும் தின்றதினால் வயிற்றுப் போக்கு அதிகமாகி dehydration ஆகுமளவுக்கு வந்துவிட்டது. இந்நேரம் பார்த்து எனக்கும் காச்சலென்று துவங்கி, மலேரியாக் காச்சலாகி கைகால்கள் உதறத் தொடங்கிவிட்டன.

எமது துர்அதிர்ஷ்டம் எதிர்பாராத விதமாக எதிர்க் கட்சி ஒழுங்கு செய்த நாடளாவிய ஹர்த்தால் அப்போது ஆரம்பமாகியது. வங்காள தேசத்தின் ஹர்த்தால்கள் மிகவும் மூர்க்கமானவை. அரசு இயந்திரங்கள் எல்லாம் முடங்கி விடும். ஹர்த்தால் என்றாலே வங்காள தேசத்தவர் வீதிகளையும், நடமாட்டத்தையும் துறந்து வீடுகளுக்குள்ளே முடங்கிக் கிடப்பார்கள்.

அறையில் உள்ள ரெலிபோனில் உயர் அதிகாரிகள் உட்பட பலரையும் நாம் தொடர்பு கொள்ள எத்தனித்தோம். அனைத்தும் செயலிழந்திருந்தன.

வங்காள தேசத்து அரசியல்கட்சிகள் மாறிமாறி நடத்தும் ஹர்த்தால் பற்றியும், முஜிபுர் ரஹ்மான் பெற்றுக் கொடுத்த சுதந்திர அரசு கட்சி அரசியலின் கெடுபிடிக்குள் பிராணா வஸ்தைப் படுவதையும் நான் அறிந்திருந்தேன். ஆனாலும் அதன் தாக்கத்தையும் கொடுமையையும் இப்படி நேரில் அருபவிப்பேன் என எதிர்பார்க்கவில்லை.

மனத்தெம்பை வரவழைத்துக் கொண்டு மெல்ல எழுந்து நாம் இருக்கும் விருந்தினர் மண்டபத்தின் பின்புறத் தேயுள்ள மனேஜர் வீட்டுக் கதவை தட்டி விபரத்தை சொன்னேன். ஜன்னலை இலேசாகத் திறந்தவன், ஆராச்சி நிலையத்தின் தொழிற்சங்கத் தலைவன் தான் என்றும், வெளியே வந்தால் ஹர்த்தாலை மீறியதாகிவிடும் என பயப்படுவது போல நடித்து ஜன்னலைச் சாத்திக் கொண்டான்.

என்ன ஆச்சரியம்?

ஹர்த்தால் கெடுபிடிகள் அனைத்தையும் 'உச்சி'க் கொண்டு யூசுப் எங்கள் அறைமுன் நின்றான். மலேரியா நோய்க்கான 'குயினைன்' வில்லைகள், மல்கத்தின் வயிற்றோட்டத்தை நிறுத்துவதற்கான மருந்து வகைகள் குடிதண்ணீர் ஆகியவற்றுடன் வந்திருந்தான்.

என்னால் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அழுதுவிட்டேன்.

'என்னய்யா? நீங்கள் இப்படி அழலாமா?' என்று தேற்றியவாறே மருந்துகளைத் தந்தான்.

மானிடத்தை, சாக்கடை அரசியலினால் முற்று முழுதாக அழித்துவிட முடியாது என்பதின் சாட்சியாய்

யூசுப் என் முன்னே நிற்கிறான் என்பதை விளங்கிக் கொள்ளுதல் மனசுக்கு சுகமாகவும் இருந்தது.

ஹர்த்தால் தொடர்ந்தது. எதிர்க்கட்சியின் பிரசாரத் தினாலும் போர்முனைப்பு நடவடிக்கைகளினாலும் ஹர்த்தால் வேகம் பெற்றது. வங்காளதேசத்தின் இராணுவமும் ஹர்த் தாலை அடக்குவதற்கு அரசுக்கு துணை போக மறுத்தது. இந்நிலையில் வங்காளதேச அரசு கவிழ்ந்தது. எதிர்க்கட்சியின் தொழிற்சங்கம் வெற்றிக் களிப்பில் திரிய பதவி இழந்த கட்சி புதிய ஹர்த்தால் ஒன்றினை நடாத்த புதிய நியாயங்களை தேடிக் கொண்டிருந்தது.

ஆளும் கட்சிகளும் ஆட்சிகளும் மாறலாம். ஆனால் ஹர்த்தால் போராட்டத்தின் வரலாறு தொடரும். நாடு விடுதலையானதும் அதனை நிறுவிய தலைவரே படுகொலை செய்யப்பட்டார். இதன் தொடர்ச்சியாக இராணுவமும் அரசியல் கட்சிகளும் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற ஹர்த்தாலை வெற்றி தரும் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றன.

ஹர்த்தால் கெடுபிடிகளின் மத்தியிலே யூசுப் காட்டிய பரிவும் அக்கறையினாலும் உடல் தேறினோம். இந்நிலையில் நானும் மல்கமும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு திரும்புவது எனத் தீர்மானித்தோம்.

அன்று புறப்படும் நாள். எம்மை விமானநிலையத்துக்கு கொண்டு போகவென நாம் கேட்காமலேயே மனேஜர் காரை ஒழுங்கு செய்திருந்தான். விசாரித்ததற்கு மேலதிகாரியின் உத்தரவு என்றான்.

கார் விருந்தினர் மாளிகையின் போட்டிக் கோவிலேயே நிற்பாட்டப்பட்டிருந்தது. யூசுப் எமது பெட்டிகளைத் தூக்கி கொண்டு வந்து காரிலே ஏற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

‘குடிநீர் புட்டியை மறந்து விட்டீர்கள் அப்பா!’ என்று கத்தியவாறு சிறுவன் ஒருவன் ஓடிவந்தான்.

‘இவன்தான் பரீட்சையிலே ஜெயித்த யூசுப்பின் மகன்’ என அந்தப் பையனை அணைத்தவாறு மல்கம் அவனை அறிமுகம் செய்தான்.

பரீட்சையில் ஜெயித்ததற்கு வாழ்த்துக் கூறிய நான், ‘எப்பொழுது புதிய உயர்நிலைப் பள்ளிக்குச் செல்கின்றாய்?’ என்று வெகு யதார்த்தமாகக் கேட்டேன்.

மௌனமாக நின்றான் பையன். யூசுப் மிடறு விழுங் கினான். பையன் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு ‘பாட சாலைக்கு கட்ட வேண்டிய பணத்தை அப்பாவினால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை... இடையில் ஹர்த்தால் வந்து எல்லாவற்றையும் குழப்பிவிட்டது...’ என்றான். அவனுடைய பதிலிலே மண்டிக் கிடந்த ஏக்கத்தினை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

ஹர்த்தாலின்போது யூசுப்பின் கருணையும் அக்கறையுமே மல்கமையும் என்னையும் மனிதர்களாகத் தேற்றி எடுத்துள்ளது. அப்பொழுது அவன் ஜாடைமாதையாகக் கூட தன் பணத் தேவைகளைச் சொன்னதில்லை. மனேஜர் தன் மீது திணிக்கும் அநியாய ஆதிக்கத்தைப் பற்றி முறைப் பாடு செய்ததும் இல்லை. அவனுடைய பணத்தேவை அறிந்திருந்தும் அதனைப் பற்றி அக்கறைப்படாத என்னுடைய மெத்தனத்திற்காக நான் வருந்தினேன். பிராயச்சித்தமாக என் கையிற்கிடந்த பணம் முழுவதையும் அவன் கைகளில் திணித்தேன். பயணத்தின்போது எமக்கு பணம் தேவைப் படவும் மாட்டாது.

நான் யூசுப்புக்கு பணம் கொடுத்ததை மனேஜர் பார்த்திருக்க வேண்டும். சடுதியாக அந்த இடத்திலே தோன்றி, ஏதோ சட்டவிரோதமான செயலைத் தடுத்து நிறுத்தும் தோறணையில், யூசுப்பின் கைகளிலே நான்

திணித்த பணத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டான்.

எதற்காக இந்தப் பணம்? என அவன் கேட்டான்.

இது அவனுக்கான டிப்ஸ்... அவ்வளவுதான்.

டிப்ஸ் என்பது இங்குள்ள ஊழியர்கள் அனைவரும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டியது. அதுதான் இங்குள்ள நடைமுறை” என்று கூறிக் கொண்டே, அவ்வளவு பணத்தையும் தன் கோட்டின் பைக்கற்றுக்குள் திணித்துக் கொண்டான்.

‘இது அவனுடைய சேவைக்கு மட்டும் கொடுக்கப் பட்ட டிப்ஸ்... எங்களைச் செத்துப் போகும்படி நிர்க்கதியாய் விட்டவன்தானே நீ!’ என்று மல்கம் வழமைக்கு மாறான கோபத்துடன் கத்தினான்.

‘Stop it, my dear foreign guest! இங்குள்ள சட்டதிட்டங்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீதிர்கள். இது உங்களுக்கும் நல்லதல்ல, எங்களுக்கும் நல்லதல்ல... என்றான் மனேஜர், கார் கதவைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, எங்களை உள்ளே தள்ளாத குறையாக.

கூழைக்கும்பிடுகளுடன் திரிந்தவன், எப்படித் திடீரென்று அதிகார மமதையுள்ளவனாக மாறினான் என நான் மலைத்தேன்.

டிரைவர் காரை ஸ்ராட் செய்தான்.

யூசப்யும் மகனும் மனித முகங்களுடன் கையசைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மனிதர்கள் அதிகார வெறியினால் அந்நியர்களாக மாறுகிறார்களா?

விமானத்தின் பறப்பு முடிந்தது. இருந்தும், என் வினா விற்கான விடை கிடைக்கவே இல்லை.

ஓட்டுக் கன்றுகளின் காலச்

கணம் பண்ணும் பவ்வியத்தில் நடைபாதையில் ஏறிக்கொண்டார்கள்.

ஆஸ்திரேலிய குடியிருப்புக்களின் உள்வீதிகள் சில Cul-de-sac எனப்படும் முட்டுச் சந்தாகமுடிவடையும். அது அரிசி மூட்டையொன்றின் அடிப்பாகம் போல வளைந்தும் பெருத்தும் காணப்படுவதால் இப்பெயர் வந்திருக்கலாம். இத்தகைய வீதிகளின் அந்தலையில் வாகன நடமாட்டம்

குறைவு. இதனால் அப்பகுதியில் வாழும் சிறார்கள் அதனை விளையாட்டு மைதானமாகப் பாவிப்பார்கள்.

சாரதியின் இருக்கைப் பகுதிக்கும் பின் பெட்டிக்கு மிடையில் செங்குத்தாக, வாளை எட்டிப்பார்த்து நிமிர்ந்து நிற்கும் இரும்புக் குழாய், புகையை வளையங்களாகக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. அந்த வளையங்களை விரல்களை ஒவ்வொன்றாக மடித்து எண்ணி, 'ஆறு' என்று கத்தினாள் அபிராமி ஆங்கிலத்தில்.

'தப்பு; ஐந்தரை!' என மறுப்புச் சொன்னான் ரோனி.

எப்படி அரைவரும்? என அபிராமிக்கு ஆதரவாகக் குறுக்கிட்டான் யோன்.

கடைசி வளையத்தின் போது என்ஜினை நிற்பாட்டி யாயிற்றே...! நாக்கு நுனியை சிறிது வெளியே தள்ளி 'கெக்கே' காட்டினான் ரோனி.

இவர்கள் அனைவரும் அருகிலுள்ள ஆரம்பபாட சாலையில் ஒன்றாகப் படிப்பவர்கள். அடுத்த தெருவில் வசிக்கும் பீட்டரும், ஜேம்ஸும் Cul-de-sacஇல் சேர்ந்து கொண்டால் மாலை வேளையில் ஒரே கும்மாளம் தான்.

ஆஸ்திரேலிய நியூ சவுத் வேல்ஸ் மாநிலத்தின் ஆரம்ப பாடசாலைகளில் அதுபுத்திசாலி மாணாக்கரை தேர்ந் தெடுக்க நாலாம் வகுப்பில் மாநில அளவிலே போட்டிப் பரீட்சைகள் நடக்கும். பரீட்சையில் தெரிவுசெய்யப்படும் மாணாக்கருக்கான opportunity class (o.c) எனப்படும் பிரத்தி யேக வகுப்புக்கள் சில ஆரம்ப பாடசாலைகளில் நடாத்தப் படும். யோனும் அபியும் இத்தகைய வகுப்பொன்றில் படிக்கிறார்கள். ரோனிக்கு எப்போதும் விளையாடியே ஆர்வமதிகம். அதே பாடசாலையில் அவன் சாதாரண வகுப்பில் படிக்கிறான்.

'Hi, John; is your mum at home....?' எனக் கேட்டவாறே

சாரதி ஆசனத்தில் இருந்து கீழே குதித்தான் அல்பேட். யோனின் பதிலை எதிர்பார்க்காமல் 'பியர். கேஸ்' ஒன்றை கீழே இறக்கியவன் பெட்டியைப் பிரித்து போத்தல்களை குளிர்ப் பெட்டிக்குள் வைக்குமாறு கூறினான்.

அல்பேட் வந்தால் திருவிழாதான். போகும்வரை தொடர்ந்து பல நாட்கள் யோன் வீட்டில் பாட்டியும் கும்மாளமும் தான். இந்த நாட்களில் யோன் அதிகம் விளையாட்டில் கலந்து கொள்வதில்லை. அவனுக்கென்ற வீட்டில் பல தொட்டாட்டு வேலைகள் காத்திருக்கும்.

யோன் உள்ளே சென்றதும் சிறுவர்களின் விளையாட்டு குழம்பிப்போனது. அபிவீதியை வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வேலையால் அன்று நேரத்துடன் வந்த அபிராமியின் அம்மா இவை அனைத்தையும் படுக்கை அறையன்ன லூடாகப் பார்த்திருக்கவேண்டும். 'அபி...' என்று அம்மா உரத்துக் கூப்பிடுவதற்கும் அப்பாவின் கார் 'drive way' இல் நுழைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

'டிரக்கை' பார்த்ததும் அப்பாவுக்கு 'மூட்' அவுட் ஆகிவிடும் என்பதை அபி அறிவாள். அவன் எதிர்பார்த்த வாறே 'bloody nuisana' என அல்பேட்டையும் அவனது 'டிரக்' வண்டியையும் சபித்தவாறே அப்பா வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். அல்பேட் அங்கு 'டிரக்' நிறுத்துவதை அப்பா விரும்புவ தில்லை. இதனால் வீட்டின் பெறுமதி குறைந்துவிடு மென்பது அப்பாவின் அபிப்பிராயம்.

'அபியை நீங்கள் தான் கேளுங்கோ. எந்த நேரமும் றோட்டிலை வெள்ளைக்கார பெடியன்களோடே குதியன் குத்திறது...' வழமையான அம்மாவின் முறைப்பாடுதான் இது. அப்பா எதுவும் பேசவில்லை. நேரே மாடிக்கு போய் விட்டார். நீண்டகால இடைவெளியில், அதுவும் ஆஸ்திரேலியா வந்த பின் பிறந்ததினால் அபி, அப்பாவின்

செல்லம்.

‘நீங்கள் தான் அவளுக்குச் செல்லம் குடுக்கிறது. அவளைக் கண்டிச்சுப் போடாதேங்கோ. இந்த வயதிலை தானே சங்கீதா இங்கை வந்தவள். வெள்ளைக்கார குஞ்சுகளோடையே சுத்திதிரிஞ்சுவள்? அபியாலை பின்னுக்கு ஏதேன் பிரச்சனை வந்தால் அதுக்கு நான் பொறுப்பில்லை. இப்பவே சொல்லிப் போட்டன்...’ எனப் பல்லவி பாடிய வாரே அப்பாவைப் பின் தொடர்ந்தார் அம்மா.

இந்த வீட்டிற்கு அபி குடும்பம் சென்ற ஆண்டுதான் வந்தது. அப்பாவுடன் வேலை செய்யும் வெள்ளைக்காரன் ஒருவன் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்த வீட்டினைக் காணி வாங்கி புதிதாக கட்டியிருந்தான். அமைதியான சூழலிலே படுக்கை அறைகளை மாடியிலே சுமந்து கொண்டிருந்த அழகிய வீடு. இத்தகைய ஒரு வீடு பற்றி அபியின் அப்பா கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாரேயொழிய தனக்கு சொந்தமாக வாய்க்கலாம் என்று நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. வீட்டைக் கட்டிய வெள்ளைக்காரன் வேலை மாறி அடுத்த மாநிலத்துக்கு போக இருந்ததால் அவசரமாக காசு தேவைப்பட்டது. வீட்டினைக் கொள்விலைக்கே விற்கப் போவதாக கந்தோரில் (office) அறிவித்திருந்தான்.

இவ்வாறுதான் அந்த வீடு அவருக்கு வாய்த்தது. வீட்டின் அமைப்பையும் பின் வளவிலே இருந்த விஸ்தாரமான காணியையும் பார்த்த அம்மா திறந்தவாய் மூடவில்லை. பிள்ளைகளின் படிப்பிற்கான அநுகூலங்களையும் அம்மா விசாரித்து அறிந்து கொண்டார். மூத்த மகள் சங்கீதா, பல்கலைக்கழகத்திற் படிக்கிறாள். சங்கீதாவின் பல்லைக்கழகத்துக்கும், அம்மாவின் அலுவலகத்துக்கும் அடுத்த தெருவில் நோடி பஸ்கள் கிடைப்பதும் வசதி. சின்னவள்தான் அபி. பத்து வயசு வித்தியாசம். அவள்

படிக்கும் ஆரம்ப பாடசாலையும் அருகில்தான். இத்தகைய அனைத்து வசதிகளையும் கொண்ட அந்தச் 'சொர்க்க' வீட்டிற்கு உறுத்தலாக வந்து சேர்ந்தான். 'டிர்க்கி' அல்பேட் என்பது அம்மாவின் ஆத்திரம்.

அபியின் அம்மா அல்பேட்டை எப்போதும் 'டிர்க்கி' என்றே குறிப்பிடுவார். டிரக் வண்டியோட்டுபவர்கள் அனைவரும் முரடர்கள், பெண்கள் விடயத்தில் பொல்லாதவர்கள் என்பது அம்மாவின் அபிப்பிராயம்.

அல்பேட் பலசாலி. வாட்டசாட்டமானவன். கடாமீசை. தோல் தெரிய தலையை மழித்திருப்பான். பெண்களின் கவர்ச்சிகரமான தோற்றங்களைத் தனது பரந்த மார்பிலும் கைகளிலும் பச்சை குத்தியிருந்தான். இவை அம்மாவுக்கு அவன்மீது வெறுப்பினை அதிகரிக்க உதவின. அவனது தோற்றம் நாகரீகவானுக்குரியதல்லவாயினும், அவன் அயலவர்களுடன் கனவானாகவே நடந்து கொண்டான். டிரக்கை நிறுத்தி வைக்கும் காலங்களில், யோன் வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடப்பான். ஆனாலும் அவனைப்பற்றிய மேலதிக விபரங்கள் திரட்டுவதிலும் 'விடுப்பு' பார்ப்பதிலும் அபியின் அப்பாவும் அம்மாவும் அதீத அக்கறை செலுத்துவது, அபியின் பிஞ்சுமனசுக்குத் தோதுப்படவில்லை.

அபியைப் போன்ற சிறார்கள் மத்தியில் அல்பேட் ஒரு ஹீரோ. இரண்டு மூன்று பெட்டிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இணைத்த பென்னாம் பெரிய தொடர்வண்டிகளை ஓட்டுவது லேசுப்பட்ட விஷயமில்லை. சிறந்த பயிற்சியும் பிரத்தியேக லைசென்சும் தேவை. இத்தகைய டிரக் வண்டிகளே ஆஸ்திரேலிய பெரு நிலப்பரப்பின் வெவ்வேறு மாநிலங்களுக்கிடையே உணவு மற்றும் பொருள்களை எடுத்துச்செல்வன. வீதிவளைவுகளில் தொடர்வண்டியை அல்பேட் லாவகமாகத் திருப்புவதைக்

காண சிறுவர் கூட்டம் எப்போதும் காத்திருக்கும். இத்தகைய வல்லமை பொருந்திய அல்பேட்டை ஏன் அப்பாவும் அம்மாவும் வெறுக்க வேண்டுமென்பதையும் அபியால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அபியின் அம்மா இன்னமும் தான் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் அருமை பெருமைகளை சுவாசித்தே வாழ்கிறார். இந்த வீட்டிற்கு குடியேறும்போது பழைய வீட்டிலிருந்து கறிவேப்பிலை மரத்துடன், மாமரம், வாழைமரம், மல்லிகை கனகாம்பரம் என வேருடன் கிளப்பக்கூடிய மரங்களை எல்லாம் மண்ணுடன் கிளப்பிக்கொண்டே வந்திருந்தார். காசைக் காசென்று பார்க்கவில்லை. அந்த மரங்களை உரிய முறையிலே நாட்டுவதற்கு அப்பாவும் இரண்டு நாள் லீவு எடுத்திருந்தார்.

அம்மாவின் ஆசை பிழைக்கவில்லை. ஒரு வருடத்தில் வளவின் பின்புறத்தே குட்டி யாழ்ப்பாணம் துளிர்ந்து உருவானது. அம்மாவின் விரல்கள் green fingers எனவும் நிரூபணமாகியது. கறிவேப்பிலை உட்பட சகல மரங்களும் சேட்டமாக வளர்ந்தன.

பின் வளவின் அந்தலையில் வெள்ளைக்காரன் நட்டு வைத்த யூக்கலிப்ரஸ் மரம் கிளைவிட்டு வளர்ந்திருந்தது. ஆஸ்திரேலிய நாட்டுக்கே உரித்தான யூக்கலிப்ரஸ் மரங்களை வெட்டி அப்புறப்படுத்தல் லேசப்பட்ட காரியமில்லை. கவுன்ஸிலின் அனுமதி பெற படாதபாடுபடவேண்டும். இதனால் அது பிழைத்து நின்றது.

சீமந்தினால் ஆன garden bench ஒன்று பின்வளவில் இருந்தது. அதன் அருகிலேயே கறிவேப்பிலை மரம் நாட்டப் பட்டிருந்தது. அபியின் பெற்றோருக்கு அவ்வப்போது அது போதுமரம் போன்று பயன்படும். எத்தனையோ ஞானங்கள் கறிவேப்பிலை மரத்தடி வாங்கில் (bench) அமர்ந்த போது

தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. வாங்கில் அமர்ந்து ஓய்வெடுத்து ஊர் வம்பளக்கவும் அவர்களுக்கு அது பெரிதும் உதவியது. அதிபுத்திசாலி மாணாக்கருக்கான வகுப்பில் 'o.c' அபியுடன் யோனும் படிக்கிறான் என்பது ஆரம்பத்தில் மகா புதினமாகத் தோன்றியது.

'ஒரு 'டிரக்கி'யின் மகனுக்கு, இந்தளவு அரையண்டத்துக்கு மத்தியில் கல்வியில் அக்கறையும் வெற்றியும் கிடைக்குமா?' என்று அபியின் அம்மா வாயைப் பிளந்தார்.

'யோன் டிரக்கியின் மகன் இல்லையாம். அவன்ரை தகப்பன் வேறையாரோ. அவனை விட்டிட்டு இவள் இப்ப இரண்டு வருஷமாய் தான் அல்பேட்டோடை கூடி இருக்கிறாளாம்.'

'முதல் புருஷனை ஏன் விட்டவளாம்?'

'ஆருக்கு தெரியும்? அதுகளின்ரை சீவியம் ஒரு கிவிசுக்கெட்ட சீவியம் தானே? இதனால்தான் இவள் அபியை அவங்களோடை விளையாட விடக்கூடாது என்று தலையை உடைக்கிறன்' எனப் பல்லவியை ஆரம்பித்தார் அம்மா.

நிலமையை சுமுகமாக்க அப்பா சங்கீதாவின் பேச்சை துவங்கினார். அவள் பற்றிய சமாச்சாரங்களும் பெரும்பாலும் இந்த வாங்கிலேதான் பேசப்படும். வீட்டுக்குள் பேசினால் 'அதுகளின்' செவிகளில் விழுந்துவிடுமென்ற பயம்.

சங்கீதா சாடைமாதையாக ராகவனில் ஆசைப் படுகிறாள் என்பதை அம்மா அறிந்திருந்தார். ராகவன் சுந்தரம் மாமாவின் மூத்த மகன். சுந்தரம் மாமா சிட்னியில் செல்வந்தர்கள் வாழும் பகுதியில் வசிப்பவர். அவரும் அப்பா வும் முன்பு கொழும்பில் ஒரு அலுவலகத்தில் பணி புரிந்தவர்கள். அம்மாவுக்கு தூரத்து உறவும். அந்த

நட்பையும் உறவையும் பிறந்த நாள் விழாக்களுக்கான அழைப்புக்கள் மூலம் அப்பா சிட்னியிலும் தொடர்ந்தார்.

சுந்தரம் மாமாவின் இளைய மகன் சரவணன் அபியின் வகுப்பில் படிக்கிறான். மற்றவர்களைச் சீண்டு வதிலே மகா சுகம் காண்பவன். வெள்ளைக்காரப் பிள்ளைகளிடம் வாலாட்ட அவனுக்குப் பயம். அபிராமி கொஞ்சம் பயந்த சபாவம். இதனால் அபியிடம் தன் கைவரிசையைக் காட்டு வான். அப்பொழுதெல்லாம் யோன் அபிக்கு உதவுவான். காலஓட்டத்தில் அபியின் அபிப்பிராயத்தில் யோன் நல்ல நண்பனாய் உயர்ந்தான்.

ராகவன் மருத்துவம் படிக்கும் பல்கலைக்கழகத்தில் தான் அக்கா சங்கீதாவும் பொருளாதாரம் படிக்கிறாள்.

இப்பொழுது சில காலமாக ராகவன் தன் ஸ்போட்ஸ் மொடல்காரில் சங்கீதாவை வீட்டில் கொண்டு வந்து இறக்கி விடுகிறான். இடையிடையே சங்கீதா அவனுடன் பாட்டிக்கும் போய் வருகிறாள். அடிக்கடி தன்னை அழகு படுத்தி கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து தனக்குத்தானே கதைத்தும் கொள்கிறாள். மொத்தத்தில் ராகவனின் நட்பு சங்கீதாவை ஆகாயத்தில் பறக்க வைத்தது.

இந்த திருப்பம் அம்மாவுக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி தந்தது. காதல் என்றாலும் தமிழ்ப் பையனுடன், அதுவும் விரைவில் டாக்டராகப் போகிறவனுடன்...

இந்த தொடர்பு சம்மந்தமாகவும் கறிவேப்பிலை மரத்தடி வாங்கில் அமர்ந்து அம்மாவும் அப்பாவும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

‘இது சரிவந்தால் நல்ல சம்மந்தப்பா... பொடியனை கொஞ்சம் அணைச்சு வை...’

‘நீங்கள் சொல்லித்தான் இதெனக்கு தெரியவேணும். பொடியனுக்கு தோசை விருப்பமெண்டு சங்கீதா சொன்

னவள். அதுதான் சனிக்கிழமை தோசை சுட்டனான். அன்றியின்றை தோசை நல்லாய் இருக்குதெண்டு, கட்டியு மெல்லே கொண்டு போனவன்'

'அப்ப அடுத்த சனிக்கிழமையும்...'

'நான் விடுவனே? எல்லா அடுக்கும் செய்து போட்டன். நேற்றும் சங்கீதாவை கொண்டு வந்து விடேக்கை 'எப்ப அன்றி அடுத்த தோசை?' எண்டு முசுப்பாத்தி போலக் கேட்டவன். நாளைக்கு அபியை ரியூஷன் கிளாலாலை கூட்டி வரேக்கை தமிழ்க் கடையிலை மசாலாப் பொடியும் நல்லெண்ணைப் போத்தலும் வாங்கி வாருங்கோ... நல்ல சாம்பர் ஒண்டு வைச்சு முறுகல் தோசை சுடலாம்.'

'சங்கீதா பிறந்த உடனை எங்கடை அளவெட்டி வினாசித் தம்பி சாத்திரியார் சொன்னவரெல்லே இவளுக்கு களத்திர ஸ்தானம் நல்ல உச்சமாய் இருக்கு திறமான சம்பந்தம் வந்தமையுமெண்டு...'

அவர்களைக் கனவுலகிலே சஞ்சரிக்கச் செய்யும் உரையாடலை வேறுபுதுபோல, அபி அழுதுகொண்டு பின் வளவுக்கு ஓடிவந்தாள். அவளைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த சங்கீதா 'உந்த வெள்ளைக்காரப் பெடியங்களோடை சேர்ந்து வயசுக்கு மஞ்சி ஊத்தைக் கதையளும் பச்சைப் பொய்யும்...' எனப் பொரிந்து தள்ளினாள்.

விசாரணை ஆரம்பமாயிற்று!

விக்கி விழுங்கி சங்கீதா சொன்ன விபரங்களால் அம்மா பத்திரகாளியானார். அப்பாவின் பின்னால் மறைந்து நின்ற அபியின் முதுகில் நாலு அறை விழுந்தது. இந்த விடையத்தில் அபியின் சார்பாக அப்பாவால் பேச முடியவில்லை.

அபியை குற்றவாளியாக்கிய சமாச்சாரம் இதுதான்! அபி பாடசாலைக்குச் செல்லும் வழியில் ராகவனின்

காரை அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறாள். அவனையும் அவனது சிவப்புநிற ஸ்போட்ஸ் மொடல்காரையும் அபிக்கு நல்லாய் தெரியும். அந்தக் காரிலே அவன் பக்கத்திலே அவன் சங்கீதா வருகிறாளா என அவள் அக்கறையுடன் பார்ப்பாள். அடிக்கடி ராகவனுடன் வேறு பல இனப் பெண்களும் உல்லாச பவனி வருவதை பார்த்திருக்கிறாள். அவனுக்கு அத்தனை girl friends இருந்தால் அக்கா சங்கீதாவின் நிலைமை என்ன என்று அந்த பிஞ்சு மனம் அக்கறைப் பட்டிருக்கிறது. ஆஸ்திரேலிய சூழலில் பிறந்து, திறந்த சமுதாய கட்டமைப்பில் வளரும் அபிக்கு ராகவன் அக்காவை ஏமாற்றுகிறான் என்பது விளங்காததொன்றல்ல. வஞ்சகமில்லாமல் இதை அக்காவுக்கு சொல்லப் போய்த் தான் 'பொய் சொல்லிப்பழகாதை...' என்று அக்கா காதை திருகி, இறுக்கி குட்டினவளாம்.

'இவளை after school caseக்கு அனுப்பினால் தான் ஒழுங்காக வருவாள்...' என அம்மா ஒப்பாரி வைக்கத் துவங்கி விட்டார்.

கோடை வந்தது. அதனை எதிர்பார்த்து இளவேனில் காலத்தில் நட்ட 'யாழ்ப்பாணத்து' மரக்கறிகள் பின் வளவில் காய்த்து குலுங்கின. தென்புற மூலையில் நட்ட மொந்தன் வாழையும் குலை தள்ளியிருந்தது. புடலங்கொடி யொன்று அதற்கெனப் போடப்பட்ட பந்தலில் இருந்து இயல்பாகவே விலகி, யூக்கலிப்ரஸ் மரத்தைப்பற்றி படரத் தொடங்கியது. மட்டுவில் முட்டிக் கத்திரிக்காயின் புகழ் நண்பர்கள் வட்டாரத்திலும் அம்மாவின் கந்தோரில் வேலை செய்யும் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியிலும் பரவியது. 'யாழ்ப்பாணத்தில் வாங்கிச் சாப்பிட்டது போலத்தான்...' என்ற பெருமை லேசப் பட்டதல்ல. அதனால் அப்பாவும் தோட்டத்தின் அபிவிருத்தி யிலே அதிக கவனம்

செலுத்தினார்.

மட்டுவில் முட்டிக் கத்தரிக்காய் என்றால் அடுத்த தெருவில் வசிக்கும் மரகதம் பாட்டிக்கு உயிர். அவர் மட்டுவிலில் பிறந்து வளர்ந்தவர். அப்பாவுக்கு மாமி முறை. கத்தரிக் காய்க்காகவே சுகநலம் விசாரிப்பதாக பாவனை பண்ணிக் கொண்டு அடிக்கடி வீட்டிற்கு வருவார். அம்மா வுக்கோ அவரைப் பிடிப்பதில்லை.

‘கிழவிக்கு வேறை வேலையில்லை. வீட்டுக்கு வீடு திரிஞ்சு ஊர்ப்புதினம் கதைக்கிறதுதான் தொழில். கிழவியின் கண்பட்டுத்தான் கத்தரி முழுக்க சூத்தை குத்துது....’ என்று பாட்டி போனபின் புறுபுறுப்பார். பாட்டி கேட்கும் போதெல்லாம் கண்ணுறு கழியுமென்று சூத்தை கத்தரிக் காய்களையே அம்மா கொடுத்தனுப்புவார். வருமானவரி இலாகாவில் பணியாற்றும் அம்மா தனது வீட்டு தோட்டப் பெருமையை தம்பட்டமடிக்க தன்னுடன் வேலை செய்யும் தமிழ் சிநேகிதிகளுக்கு, புடலங்காயும் கத்தரிக்காயும் விநியோகம் செய்வது, தமிழ் வீடுகளுக்கு பொழுதுபோக்குத் திரியும் பாட்டிக்கு தெரியாததல்ல. இருப்பினும் யாழ்ப்பாணத்து மரக்கறிகளுக்காகவே அம்மா மேலுள்ள வெப்பிசாரத்தை மனசுக்குள் அடக்கிக்கொண்டு பாட்டி அபிவீட்டிற்கு வந்து போனார்.

வருமானவரி இலாகா சமீபத்தில் அறிமுகம் செய்த ஜீ.எஸ்.ரி. வரிபற்றி விளக்க அவ்வப்போது சிறுவணிக நிறுவனங்களுக்கு அபியின் அம்மா செல்வதுண்டு. பல சந்தர்ப்பங்களில் காலையில் வீட்டிலிருந்து நேராக அத்தகைய நிறுவனங்களுக்குச் சென்று பின்னர் அலுவலகம் செல்வது வசதியானது. இந்த வசதி கருதி முதல் நாள் மாலை அலுவலகக் காரை வீட்டிற்கு கொண்டு வந்திருந்தார். அலுவலகக் காரை ஒட்டுவது பெருமையானது என நினைப்பதும் அம்மா சுபாவம். அதனால் வீட்டின்

முன்புறத்தே அரசமுத்திரை தெரிய காரை drive wayஇல் நிறுத்தியிருந்தார்.

காலையிலே தன்னுடன் பணிபுரியும் மோனிக்கா வையும் ஏற்றிக்கொண்டு சிறுவணிக நிறுவனம் ஒன்றுக்குச் செல்லவேண்டும். இந்தச் சிந்தனைகளுடன் போவதற்கான வழியைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டு காரை ஸ்ராட் செய்து வீதிக்கு நிவேஸ் செய்தார். வீட்டில் உள்ள ரெலிபோன் சினுங்கியது. அது மேலதிகாரியாக இருக்கலாம் அல்லது மோனிக்காவாகவும் இருக்கலாம். இந்த பதகளிப்பிலும் அவசரத்திலும் என்ஜினை நிப்பாட்டாமலே Central lockஐ தவறுதலாக அமத்தி அம்மா கார் கதவைச் சாத்திவிட்டார்.

தொலைபேசியில் பேசித் திரும்பிய பொழுதுதான், செய்த பிழை தெரிந்தது. என்ஜின் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கதவை திறந்து உள்ளே நுழைய முடியவில்லை. வீட்டில் யாருமில்லை. இனி என்ன செய்வது...?

அப்பொழுதுதான் பாடசாலைக்குப் போகவென வீதியில் இறங்கிய யோன், அபியின் அம்மா பதட்டப் படுவதைக் கண்டான். விசயத்தை கணப்பொழுதில் புரிந்து கொண்டவன் தன் வீட்டுக்கு ஓடிச்சென்று அல்பேட்டை அழைத்து வந்தான். வரும்பொழுதே நீண்டதொரு கம்பி யுடன் வந்த அல்பேட் தீவிர கதியிற் செயற்பட்டு, இரண்டே நிமிடங்களில் கதவைத்திறந்து என்ஜினை நிப்பாட்டினான். அப்போதுதான் அம்மாவுக்கு போன உயிர்திரும்பி வந்தது.

“தாங்ஸ் அல்பேட்” என்று அன்றுதான் அம்மா அவனது பெயரை முதன்முதலாக உச்சரித்தார்.

அம்மாவின் நன்றியை புன்சிரிப்புடன் ஏற்றுக்கொண்ட அல்பேட் காரை எடுத்து வீதியிலே ஓடத் துவங்கும்வரை ஆதரவாக செயல்பட்டான். அவனுடைய செயல்பாடுகள் அனைத்துமே கடமை உணர்வுள்ள ஓர் அயலவன் என்கிற பாங்கில் அமைந்திருந்தது.

சிறிது காலமாகவே சங்கீதா உற்சாகமற்றவளாகக் காணப்பட்டாள். பெரும்பாலும் அறையிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தாள். ராகவன் முன்னர் போல் வருவதும் இல்லை. பரீட்சைக்காலங்களின் Stress என அபியின் பெற்றோர்கள் இயல்பாகவே எண்ணிக் கொண்டனர்.

அன்று சனிக்கிழமை. ஆனாலும் விரத நாள். கத்தரிக் காய் சமைப்பது என்று மரகதம் பாட்டி தீர்மானித்து அபியின் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார்.

‘நியூஸ் பேப்பர் வருகுது’ என்று அம்மா அடித்த கொமென்ற் பாட்டிக்கு கேட்டிருக்கவேணும்.

‘உனக்கொரு புதினம் தெரியுமே...?’ தனது கோபத்தை மறைத்து பாட்டி கதையை துவங்கினார்.

கிழவி ஏதோ ஊர் விடுப்பு சொல்லப் போகுது என்று அம்மா சிரத்தை காட்டவில்லை. அம்மாவின் அசட்டை பாட்டியின் ஆத்திரத்தை கிளறியது.

‘உவள் சங்கீதா உங்களுக்கு சொல்லேல்லையே...? இந்த கதை யூனிவசிறிற் பெடியள் எல்லாத்துக்கும் தெரியும், உங்களுக்குத் தெரியாதே...? இவன் சுந்தரத்தின்ரை மகன் ராகவனெல்லே, வீட்டுக்கும் தெரியாமல் யூனிவசிறியிலை படிக்கிற நோத் இண்டியன் பெட்டையை றிஜிஸ்ரர் பண்ணிப் போட்டானாம்.’

அம்மாவின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை, உடம்பு இலேசாக நடுங்கியது. அம்மாவுக்கு பாடம் புகட்டிய திருப்தியில் கத்தரிக்காயையும் மறந்து பாட்டி வெளியேறினார்.

சில நாட்களாக வீட்டில் ஒருவகை மௌனம் கலந்த இறுக்கம். வீட்டு நிலைமையை உணர்ந்து அபிராமியும் விளையாடப் போகவில்லை. அனைவரும் வீட்டிலேயே

✎ உயரப் பறக்கும் காகங்கள் ✎

அடைந்து கிடந்தனர்.

அன்று விடுமுறை நாள். வாசல்மணி ஒலித்தது. பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் யோன் அபியை விளையாட அழைத்தாள். வந்தது தமிழ் ஆட்கள் இல்லை என்று உறுதி செய்துகொண்டு கதவடிக்கு வந்த அப்பா, 'போய் விளையாடன்' என்றார்.

அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டுப் போவது நல்லதெனப் பட்டது அபிக்கு. அம்மாவைத் தேடி பின்வளவுக்குள் ஓடினாள். கறிவேப்பிலை மரத்தடி வாங்கு காலியாக இருந்தது. வழமைக்கு மாறாக புடலங்கொடி பற்றிப்படர்ந்த யூக்கலிப்ரஸ் மரத்தின்கீழ் மரக்குத்தியொன்றிலே, அம்மா ஆழ்ந்த சிந்தனையில் அமர்ந்திருந்தார்.

ஆஸ்திரேலியச் சூழலிலே 'யாழ்ப்பாணம் மட்டும்' என்று வேலியடைத்து வாழ்தல் தோதுப்படமாட்டாது என்ற ஞானத்தினை அம்மா யூக்கலிப்ரஸ் மரத்தின்கீழ் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

வெள்ளிக்கிழமை ஶ்ரீரத்

பிறந்த மண்ணைவிட்டு புதிய வாழ்க்கை ஒன்று தேடும் நீண்ட பயணத்திலே, வெள்ளிக்கிழமை விரதம் போன்ற மண்ணின் பெருமைகளையும் மரபுகளையும் தொலைத்து விட்டேன் என்கிற வருத்தம் அவருக்கு சடுதியாக இந்த இருண்ட கண்டத்தில் தோன்றுவதற்கு காரணம் என்ன?

ஆபிரிக்க பல்கலைக்கழகமொன்றில் சிறப்பு விரிவுரை நிகழ்த்தவென வீரசிங்கம் வந்திருக்கிறார். அவரின் விரிவுரைகள் சாரமுள்ளதாகவும் சுவராஸ்யமானதாகவும் அமையும். அதற்காக அவர் கடுமையாகவும் உழைப்பார். ஆனால்,

வெள்ளிக்கிழமைகளிலே நடைபெறும் விரிவுரைகளை வெறும் நாற்காலிகளுக்கு ஆற்றும் அவலம். பெண்கள் வர மாட்டார்கள் ஆண்களிலும் நூறு சதவீதம் எதிர்பார்க்க இயலாது. அவரின் விரிவுரைகள் மாணவரைக் கவர வில்லையா? இந்த எண்ணம் அவரை வருத்தியது. அவரின் மனக்குறையை மொறிஸிடம் கொட்டித் தீர்க்கத் துணிந்தார்.

பல்கலைக் கழக நிர்வாகத்தினால், அவர் அருகில் உள்ள மூன்று நட்சத்திர ஹோட்டல் ஒன்றிலே தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த ஹோட்டலில் roomboy யாகப் பணியாற்றுகிறான். மொறிஸ். அத்துடன் அவன் பல்கலைக் கழகத்திலும் சமூகவியல் படிக்கிறான்.

மொறிஸுடன் உரையாடுவது சுவையானது. சமூகப் பிரக்ஞை உள்ள ஆபிரிக்க இளைஞன். இவற்றுக்கு மேலாக சுறுசுறுப்பான உழைப்பாளி. நாலு மணித்தியால வேலையை இரண்டே மணித்தியாலத்தில் முடித்து விடுவான். செய்யும் தொழிலில் ஒரு நேர்த்தியும் நிறைவும் இருக்கும். வேலை முடிந்த மிகுதி நேரங்களில் வீரசிங்கத்தின் அறைக்கு வந்து பேசிக் கொண்டிருப்பான். மாலை நேரத்தில் தனிமையில் இருக்கும் வீரசிங்கத்துக்கு அவன் நல்லதொரு பேச்சுத் துணை.

என்னதான் சிநேகிதமாகப் பேசினாலும் பண விசயத்தில் மொறிஸ் கறார் பேர் வழி. ஒற்றிக்கு இரட்டி யாக கறந்து விடுவான். உடைகளின் சலவைக்கு, சப்பாத்து மினுக்குதல் போன்ற சேவைகளுக்கு ஹோட்டலில் தனிக் கட்டணம் உண்டு. மொறிஸ் ஹோட்டல் நிர்வாகத்திற்கு தெரியாமல் இரகசியமாக அவற்றைச் செய்து பணம் சம்பா தித்துக் கொள்வான். அவனுடைய மனிதநேயப் பேச்சுக் களுக்கு முரண்பட்டதாக இருந்தது, அவன் பணம் சம்பா திப்பதில் காட்டிய தீவிரம். இந்த முரண்பாடு சம்பந்த

மாகவும் வீரசிங்கம் சிந்தித்ததுண்டு. விசாரணையில் இறங்கவில்லை.

‘மாலைநேர வகுப்புக்களுக்கு வரவு குறைவாக இருக்கிறதே? குறிப்பாக வெள்ளிக்கிழமை மாலை நேர வகுப்புக்களுக்கு பெண்கள் வருவதில்லை. இது ஏன்...? என் விரிவுரைகளில் ஏதாவது குறைபாடு உண்டா?’ என தன் மனக்குடைச்சலை அவனிடம் கொட்டினார் வீரசிங்கம்.

அவன் புன்னகைத்தான். அவர் பதிவை எதிர்பார்க்கிறார் என்பதை புரிந்து கொண்டு ‘உங்கள் விரிவுரைகளுக்கு மாணவர் மத்தியிலே நல்ல வரவேற்பு உண்டு என்பதை நான் அறிவேன். வெள்ளிக்கிழமை மாலை வகுப்புக்களுக்கு பெண்கள் வராமல் இருப்பதற்கும் உங்கள் விரிவுரையின் தரத்திற்கும் எவ்வித சம்மந்தமும் இல்லை...’ என்று கூறி மீண்டும் புன்னகைத்தான்.

அவனுடைய புன்னகையின் அர்த்தத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அன்று சனிக்கிழமை. வீரசிங்கத்தின் வேண்டுகோள்களைக் கிணங்க சபாரி (Safari) பார்க்கப் போக மொறிஸ் ஒழுங்குகள் செய்திருந்தான்.

பல சதுர மைல்கள் விஸ்தீரணமுள் பென்னாம் பெரிய நிரப்பரப்பில் அங்கு ஆபிரிக்க மிருகங்களை சுதந்திரமாக நடமாட விட்டிருந்தார்கள். அவற்றிற்கு ஏற்ப அடர்ந்து வளர்ந்த புற்களும் உண்டு, பற்றைக்காடுகளும் உண்டு. Four wheeler வாகனங்கள் ஓடக்கூடியதான மண் சாலைகளை அமைத்து நகர நாகரீகம் பேணுவது போல அங்கங்கே வழிகாட்டிக் குறிப்புகளும் வைத்திருந்தார்கள்.

சபாரிக்கு (Safari) மொறிஸ், குளோறியாவை அழைத்து வந்திருந்தான். அவளை ஹோட்டல் ‘bar’இல் ஏற்கனவே பல தடவைகள் வீரசிங்கம் சந்தித்திருக்கிறார். கறுப்பு

அழகிய நிறமே என்கிற பிம்பத்தினை அவரின் மனதில் முதலில் பதித்தவள் அவள்.

‘இவள் என் காதலி’ என்று குளோறியாவை மொறிஸ் அறிமுகப்படுத்துவான் என்பது அவர் சற்றும் எதிர் பார்க்காதது. இதற்கு காரணம் உண்டு. வீரசிங்கம் அவளைச் சந்தித்தபொழுதெல்லாம், அவன் வேறு வேறு ஆண்களுடன் உல்லாசமாகக் காணப்பட்டாள். கூச்சமின்றி அவர்களை முத்தமிட்டு அணைத்து திரிந்தாள். இந்த அபூர்வ ஆபிரிக்க அழகியின் அழகு மலிவாகக் கரைந்து கொண்டிருக்கிறதே என வீரசிங்கம் பலமுறை ஆதங்கப் பட்டதுண்டு.

இன்று அவளை இன்னொரு ஒளியிலே பார்த்தார். மொறிஸுக்காக எதையும் செய்யத்துடிக்கும் காதலியாக இருந்தாள். மிகப் பண்புடனும் புத்தி சாதூர்யத்துடனும் உரையாடினாள். சபாரியில் தென்பட்ட பல்வேறு ஆபிரிக்க மிருகங்களைப் பற்றி ரஸனையுடன் விளக்கிக் கொண்டு வந்தவள், சோடிசோடியாக அங்கு காதல் லீலைபுரிந்த காண்டாமிருகங்களை சுட்டிக்காட்டி ‘இவைகள் எமது இனத்தின் காதல் தெய்வங்கள். இவற்றின் கொம்பிலிருந்து தான் ஆண்களுக்கு வீரியம் கொடுக்கும் மருந்து வகைகளை தயாரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்’ என்று கூறியவள், மொறிஸை குறும்பு ததும்ப முழுமையாகப் பார்த்து கண்களைச் சிமிட்டினாள்.

அடுத்தநாள் மொறிஸுடன் கிராமப்புறங்களுக்கு சென்ற பொழுதான் குளோறியா சொன்ன காண்டாமிருகக் கொம்பின் தார்ப்பரியம் விளங்கியது. மொறிஸ் அறிமுகம் செய்த குடும்பத் தலைவர் அங்கு சகல சௌகரியங்களும் நிறைந்த நடுக்குடிலில் இருந்தார். அவரது குடிவைச் சுற்றி புல்லால் வேய்ந்த பல்வேறு சிறுகுடில்கள். ஒவ்வொரு குடிவிலும் தலைவர் தன்னுடைய ஒவ்வொரு மனைவியைக் குடியமர்த்தியிருந்தார். அவர் வேலைக்குப்

போவதில்லை. அவருடைய முழுநேரம் பணியும் மன்மதக் கலையே. மனைவியர் கடினமாக உழைத்து அவரை பூஜித்து வாழ்வதிலே இன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள். தலைவரின் குடிலுக்குள் ஆங்காங்கே சின்னதும் பெரியதுமாக காண்டாமிருகக் கொம்புகள் தொங்கின. அந்தக் கொம்புகள்தான் அனைத்து மனைவியரையும் பேசாமடந்தையராக ஆட்டிப்படைக்கின்றன போலும் என வீரசிங்கம் எண்ணிக் கொண்டார்.

விருந்தினராகப் போன வீரசிங்கம் ஏதாவது பேச வேண்டுமென்பதற்காக 'இது சரியான ஆண் ஆதிக்க மாயிற்றே...? உழைத்து பெண்ணைப் பராமரித்தல் ஆணின் கடமை என்பதுதான் பொதுவான நடைமுறை. சமூகவியல் பாடிக்கும் நீ இந்த சமூக அநீதிக்கெதிராக குரல் கொடுக்க வேண்டாமா?' என்றார் மொறிஸிடம்.

'இங்கு நடப்பதும் தப்பு, நீங்கள் சொல்லும் ஆண்கள் உழைத்து பெண்களுக்கு உணவும் உடையும் அளிக்கும் முறையும் தப்பு. ஆணும் பெண்ணும் சரிசமமாக உழைத்து வாழும் காலம் ஆபிரிக்காவில் மலரவேண்டும். இனம்—குலம்—தலைவன்— என்கிற வட்டத்துக்குள் வாழும் இவர்களுடைய கட்டுப்பாட்டை உடைப்பது கடினமானது. இருப்பினும் அது உடைத்தெறியப்பட வேண்டுமென்பதே எனது கொள்கை' என்ற மொறிஸ், அப்பொழுது தலைவனின் குடிலுக்குள் சென்ற இளம்பெண்ணைச் சுட்டிக் காட்டி 'இது இவரது புது மனைவி. இன்று இவளுக்கு முறை. இதேவயதில் இவருடைய மூத்த மனைவியருக்கு பிறந்த பல மகள் இருக்கிறார்கள். இங்குள்ள மனைவியர் அனைவருமே மணப்பெண் கூலி கொடுத்து வாங்கப் பட்டவர்கள்' என்றான்.

'மணப்பெண் கூலியா...?'

'ஆமாம். பெண்ணைப் பெற்றவன், அவளுக்கு உடை,

உணவு முதலியன அளித்து இதுவரை அவளை வளர்த்து வந்துள்ளான். இப்பொழுது அவள் பயனுள்ள பெண்ணாக வளர்ந்து இன்னொரு ஆணுக்கு உழைக்கப் போகிறாள். எனவே மணமகள் கூலி என்பது ஒரு நஷ்ட ஈடு போல' என விளக்கினான் மொறிஸ்.

'இந்திய சமூகத்தில் அப்படி அல்ல. பெண்ணின் தகப்பன் பெண்ணை ஏற்றுக்கொள்ளும் மாப்பிளைக்கு சீர்வரிசை கொடுப்பார்...'

'இந்தியர்களுடைய திருமணச் சடங்குகளை நான் நன்கு அறிவேன். நான் கூட சிலவேளைகளில் இந்தியனாக பிறந்திருக்கக்கூடாதா என்று யோசிப்பதுண்டு' என்றான் மொறிஸ் சிரித்துக் கொண்டு.

ஏன், உன் குளோறியாவின் அப்பன் உன்னிடம் அவளுக்கு அதிக விலை கேட்கிறானா? என்று கேட்டு வீரசிங்கமும் சிரிப்பிலே கலந்து கொண்டார்.

'அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள். பணத்தாசை பிடித்த கிழவன். அவனுக்கு பத்து மகள்கள். அவர்கள் மூலம் தனக்கு எவ்வளவு தொகை வருமென்று கணக்கும் வைத்திருக்கிறான். நான் ஓடி ஓடி காசு சேர்ப்பது எதற்காக என்று நினைக்கிறீர்கள்?' என மொறிஸ் பதிலளித்தான்.

அவன் அதை சொன்னவிதம் மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. இனிமேல் அவன் செய்யும் வேலைகளுக்கு கொஞ்சம் தாராளமாகவே டிப்ஸ் கொடுக்க வேண்டுமென்று வீரசிங்கம் நினைத்துக்கொண்டார்.

ஈபாரிக்கு சென்றதிலிருந்து குளோறியா வீரசிங்கத்துடன் கலகலப்பாகப் பழகத் துவங்கினான். Barஇல் கூட்டம் குறையும் போதெல்லாம் அவருடன் நெடுநேரம் பேசுவான். அப்பொழுதெல்லாம் ஆபிரிக்க கறுப்பினத்தவர்

களது சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றிய அவளின் விமர்சனங்கள் அவரை ஆச்சரியத்துள் ஆழ்த்துவதுண்டு.

ஆனால் அவள் பணக்கார கறுப்பர்களை விலை மாதின் சாகசத்துடன் வீழ்த்தி அவர்களிடம் பணம் கறப்பது வீரசிங்கத்துக்கு அறவே பிடிக்கவில்லை. இத்தகைய ஒரு 'இளகிய மனசு'ப் பெண்ணுக்காக மொறிஸ் பைத்தியக் காரன் போல ஓடிஓடிப் பணம் சேர்ப்பதை நினைத்த பொழுது அவரின் மனசு கனத்தது.

அன்று முழுவதும் அடை மழை. Barஇல் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஹோட்டலில் தங்கியிருந்த நாலைந்து ஆண்கள் மட்டுமே பியர் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். Barஇல் அதிக வேலையும் இருக்கவில்லை. குளோறியா பியரையும் எடுத்துக்கொண்டு வீரசிங்கத்தின் முன் வந்தமர்ந்தார்.

அவர் மெல்ல கதையை துவக்கினார்.

'குளோறியா, மொறிஸ் உன்னை மனசாரக் காதலிக் கிறான். உன்னை அடைவதற்காக அவன் எவ்வாறெல்லாம் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறான் தெரியுமா? அவனுக்கு துரோகம் செய்வதுபோல நீ நடந்து கொள்வது முறையா?'

அவள் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்தாள். தேவையில்லாமல் அவளுடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் மூக்கை நுழைக்கிறேனோ என்கிற குற்ற உணர்வு அவருக்கு இலேசாகத் தலைதூக்கியது.

'மொறிஸ் தனது பகுதிநேர சம்பாத்தியத்திலும், உங்களைப் போன்றோரின் சப்பாத்துகள் மினுக்குவதின் மூலமும் எவ்வளவு பணம் சம்பாதிக்க முடியுமென்று நினைக்கிறீர்கள்?' எனக் கேட்டு குளோறியா அவரை உற்றுப் பார்த்தாள்.

அவர் எதுவும் பேசவில்லை.

தன் முன்னால் இருந்த பியரில் இரண்டு மிடறு குடித்துவிட்டு அவள் தொடர்ந்தாள்.

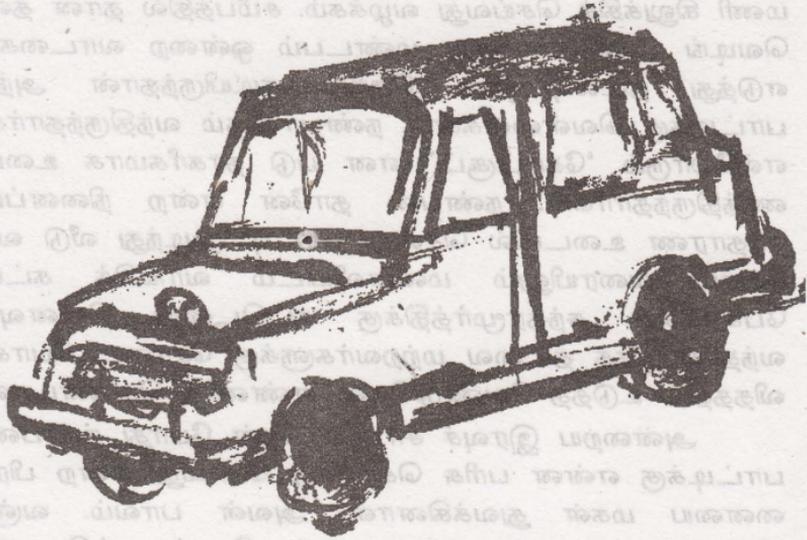
‘என் அப்பன் மொறிஸுடம் அநியாயமாக பணம் கேட்கிறான். ‘நீ இவ்வளவு பணம் கேட்பது சரியில்லை’ என்று என் அப்பனிடம் சண்டை போடமுடியுமா? இது எங்கள் சமூகத்தில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாதது. என் அப்பன் கேட்கும் பணத்தினை மொறிஸால் இந்த ஜென்மத்தில் சேர்த்துவிட முடியாதென்று எனக்கும் தெரியும் மொறிஸுக்கும் தெரியும். நான் மொறிஸை மனதாரக் காதலிக்கிறேன். காசுக்குடுத்து என்னை வாங்கக் கூடிய பணக்கார கிழவனுக்கு பத்தோடு பதினொன்றாக வாழ நான் விரும்பவில்லை. எங்கள் காதல் ஜெயிக்க வேண்டும். என் பிரார்த்தனை நிறைவேறுவதற்காக உன் உடலையும் விற்க நேரிடுகிறது. ஆனால் உடலுடன் சேர்ந்து என் மனசை யாருக்கும் விற்றுவிடமாட்டேன்...’

குடித்துமுடித்த பியர் கிளாஸை பாரிலே கொண்டு போய் வைத்தபின் குளோறியா மீண்டும் வீரசிங்கத்தின் முன் வந்தமர்ந்து கொண்டாள்.

‘Sir, நீங்கள் வாழும் சமூகத்தின் விழுமியங்கள் வேறு, இங்குள்ள யதார்த்த நிலைகள் வேறு. தான் விரும்பும் காதலனை அடைவதற்காக பல இளம்பெண்கள் என்னைப் போல வாரஇறுதியில் உடலைக் கொடுத்துப் பணம் சம்பாதிப்பது இங்கு சர்வ சாதாரணம். இதனை நாம் நியாயப் படுத்த வரவில்லை... காதலையும் காதலனையும் இழப்பதிலும் பார்க்க இந்த ஏற்பாடு இன்றைய தலைமுறையால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது.

மேற்கொண்டு அவளால் பேசமுடியவில்லை. தலையைக் குனிந்து கொண்டு எழுந்து சென்றாள்.

அந்த சோக சங்கடங்களில் இருந்து விடுபட புத்தி பூர்வமாக ஏதாவது சிந்திக்கலாம் என வீரசிங்கம் நினைத்

முன்னிதழ் முக்கியங்கள்

அந்த அழைப்பிதழ் அழகாக அமைந்திருந்தது. கம்பியூட்டரில் வடிவமைத்து கலர் பிரிண்டரில் அச்சடித்திருந்தார்கள். அழைப்பிதழ் மேசைமேல் கிடந்த கோலத்தில் அது மனைவிக்குப் பிடிக்காத ஒருவர் அனுப்பியதென அவன் ஊகித்துக் கொண்டான்.

சிட்னியில் வாழும் நண்பன் ஒருவன் தன் மனைவியின் நாற்பதாவது பிறந்த தின விழாவிற்கு குடும்ப சமேதராய் வருமாறு அழைத்திருந்தான். பொருளாதாரத்தின் மேல்மட்டத்தில் இருக்கும் அவன் எதையும்

மணி கிலுக்கிச் செய்வது வழக்கம். சமீபத்தில் தான் தனது வெடிங் அளிவேசரியை மண்டபம் ஒன்றை வாடகைக்கு எடுத்து தடல்புடலாக கொண்டாடியிருந்தான். அந்தப் பாட்டிக்கு வெள்ளைக்கார நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். எல்லோரும் 'கோட்கூட்' என படு நாகரீகமாக உடைய ணிந்திருந்தார்கள். நண்பன் தானே என்ற நினைப்பில் சாதாரண உடையில் சென்று பாட்டி முடிந்து வீடு வந்து சேரும் வரையிலும் மனைவியிடம் வாங்கிக் கட்டிய பேச்சுக்கள் சுந்தரமூர்த்திக்கு சட்டென்று நினைவுக்கு வந்தன. இந்த தடவை மற்றவர்களுக்கு சோடை போகாத விதத்தில் உடுத்த வேண்டுமென எண்ணிக் கொண்டான்.

அன்றைய இரவுச் சாப்பாட்டின் போது நண்பனின் பாட்டிக்கு என்ன பரிசு கொண்டு போவது என்ற பிரச்சனையை மகள் துவக்கினாள். அவள் பாவம். வஞ்சக மில்லாமல் ஏதாவது ஆசையாய் பேசத்துவங்கி சுந்தரமூர்த்தியை வில்லங்கத்துள் மாட்டிவிடுவாள்.

'அவையளுக்கென்ன? புளிப்புடிச்சவை. காசுத் திமிரைக் காட்ட ஒண்டவிட்ட ஒரு கிழமை பாட்டி வைப்பினம் நீங்களும் நல்லாய் பல்லை இளிச்சுக் கொண்டு போய் திண்டு குடிச்சுப் போட்டு வர்ருங்கோ. அவனவன் நாலைஞ்ச வழியிலை காசுழைக்கிறான், பாட்டி வைக்கிறான். உங்களுக்கென்ன வக்கிருக்கெண்டு கூத்தடிக்கிறியள்?' தனது மனஎரிச்சலை வெளியில் கொட்டினாள் மனைவி.

இத்தகைய சுந்தர்ப்பங்களிலே சுந்தரமூர்த்தி மௌனம் சாதிப்பது வழக்கம். அந்த மௌனத்தில் அவனது மாதாந்த வருமானம் பற்றிய பரிசீலனை அவனைக் கூனச் செய்யும். இதற்கு ஈடு செய்வது போல அவன் சமூகப்பணிகளிலே தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டான். இந்த சமூக சேவை சுந்தரமூர்த்திக்கு மேல்மட்ட நண்பர்களை சம்பாதிக்க

உதவியது. இந்த விவகாரம் சாண் ஏற முழும் சறுக்கும் சங்கதி போன்றது. இறுதியில் சுய பச்சாதாபத்திலே அவன் திக்குமுக்காடுவான். அவனது மௌனங்கள் மனைவிக்கு வெற்றித் திருப்தியை அளிக்கும்.

மௌனத்தை கலைப்பதுபோல் மகன் மணியான தொரு யோசனையை முன்மொழிந்தான். சிங்கப்பூர் மாமி ஒருத்தி கொண்டு வந்து கொடுத்த சேலை ஒன்றினை நிறம் சரியில்லை என்று நொட்டை சொல்லி மனைவி உடுக்காமல் வைத்திருந்தாள். அதனை நினைவூட்டி அந்த சேலையை பிறந்த நாள் பரிசாக கொடுக்கலாம் என்பது தான் மகளின் யோசனை. நல்ல மினுமினுப்பான பேப்பரில் அழகாக அந்த சேலையை பார்சல் செய்வ தென்றும், பரிசுப் பார்ச்சல் பிறம்பாகவும் வாழ்த்துக் காட் பிறம்பாகவும் எடுத்துச் செல்வதென்றும், அந்த நிறம் சரியில்லாத சேலையை யார் கொண்டு வந்தது என்று அவர்கள் மண்டையைப் போட்டு உடைப்பது முஸ்பாத்தி யானது என்றும் சாப்பாட்டு மேசையில் அபிப்பிராயங்கள் விழுந்தன. இந்த ஆரவாரங்களுக்கு மத்தியிலே மகன் வேறொரு யோசனையை முன்வைத்து சுந்தரமூர்த்தியை வில்லங்கத்துள் மாட்டினான். அவர்களது பழைய கார் தொடர்ந்து கரைச்சல் தருவதாகவும், இப்படியான பாட்டி களுக்கு இதில் போவது இனிமேல் ஒத்துவராதென்றும் விரைவில் புதுக்கார் வாங்க வேண்டுமென்றும், முன் மொழிந்தான். மகன் வாய்மொழிந்தாலும் இந்த யோசனையின் ஊற்று தன் மனைவியாக இருக்கலாம் என்று சுந்தர மூர்த்தி ஊகித்தான். வங்கியில் Personal loan எடுத்தாவது சீக்கிரமே நல்ல கார் ஒன்று வாங்குவது என்ற மனைவியின் யோசனையை அட்டகாசமாக ஏற்றான். அன்றைய இரவு உணவும் அத்துடன் இனிதே நிறைவேறியது.

அந்தநாளும் வந்தது. மனைவி, மகன், மகள்

எல்லோரும் லட்சணமாக உடையணிந்து கனகச்சிதமாக தோன்றினார்கள். இவற்றின் பின்னணியிலே மனைவியின் அழகுணர்வும் அக்கறையும் செயற்பட்டிருக்க வேண்டும். சுந்தரமூர்த்தி அணியவேண்டிய உடைகளையும் மனைவியே தெரிவு செய்தாள். மேல்மட்டத்துப் பிள்ளைகள் கூடும் இடத்தில் தமது பிள்ளைகளும் அவர்களுக்குச் சோடை போகாது இருக்க வேண்டுமென்ற சமத்துவக் கொள்கை அவளுக்கு. காரில் ஏறுவதற்குமுன்பு அவனுடைய 'ரை' ஒழுங்காக கட்டப்பட்டிருக்கிறதா என்பதையும் சரி பார்த்துக் கொண்டாள். எல்லோரும் காரில் ஏறிக் கொண்டனர். பழைய காராக இருந்தாலும் சுந்தரமூர்த்தி அதை கழுவி பாட்டிக்கு போகவென 'பொலிஷ்' பண்ணி யிருந்தான். கார் என்ஜினுக்குள் தண்ணி போனதோ என்னவோ கார் start செய்ய மறுத்தது.

'இதுக்குத்தானே நான் ஒரு இடத்துக்கும் வெளிக்கிட மறுக்கிறது...' என்று துவங்கிய மனைவி, தனது தகப்பன் யாழ்ப்பாணத்தில் அந்தக் காலத்திலேயே வைத்திருந்த காரின் பெருமையையும் அவனால் உருப்படியான ஒரு கார் கூட வாங்கமுடியாத இயலாமையும் சுட்டிக்காட்டி பிறந்த வீட்டு புராணம் ஒன்றைப் பாடி முடித்தாள்.

மனைவிமேல் ஏற்பட்ட கோபத்தை accelerator மீது காட்டி இரண்டு தடவை இறுக்கி பெற்றோலை பம் பண்ணி, மீண்டும் start செய்தான். இரண்டு முறை விக்கி விட்டு கார் உயிர்த்தது. காரை வேகமாக ஓட்டி, திடுமென வெட்டி மனைவி மீதிருந்த கோபத்தைக் குறைத்துக் கொண்டாள். தனது மனைவியை நேரடியாக கோபிக்க முடியாத தன் இயலாமைக்கு இவ்வாறு தான் அவன் வடிகாலமைத்துக் கொள்வதுண்டு. இதனால் சுந்தரமூர்த்தியை பலர் ஒரு முற்கோபி எனக் கருதுவதும் உண்டு.

அவர்களுக்கு முன்னரே விருந்தினர் பலரும் வந்து

சேர்ந்து விட்டார்கள். நண்பனின் வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்த றோட்டு முழுவதையும் பலவிதமான கார்கள் அடைத்துக் கொண்டு நின்றன. யோகநாதன் தான் வாங்கிய 'பென்ஸ்' காரை எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாக நண்பனின் வீட்டிற்கு முன்னால் நிற்பாட்டியிருந்தான். அதற்குப் பின்னர் டொக்டர் தணிகாசலத்தின் புத்தம் புதிய B.M.W நின்றது.

நண்பன் வீட்டு காரகராஜ் திறந்திருந்தது. அதற்குள் அவனுடைய இரண்டு கார்களும் மின்னின. அதில் ஒன்று அவன் தன் மனைவிக்கு சமீபத்தில் வாங்கிக் கொடுத்த ஜேர்மன் மொடல் ஸ்போட்ஸ் கார்.

வளைவை ஒட்டினாற் போல் வீதி ஓரம் ஒரு கார் பார்க் செய்யத்தக்க இடம் காலியாக இருந்தது. அதிலே காரை நிறுத்தலாம் என் நினைத்து சுந்தரமூர்த்தி காரைத் திருப்புவதற்கிடையில், மறுபக்கத்தால் முந்திக் கொண்டு வந்து தான் புதிதாக வாங்கிய toyota cammeryஐ பார்க் செய்தான் இராமநாதன்.

'அட, இவனும் புதுக்கார் வாங்கியிட்டானே? இவங்களுக்கு எங்காலை தான் காசு வருகுதோ? இதுகளைக் காட்டத்தானே இங்கை பாட்டி வைக்கிற வை.' என்று தன் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்த்தான் சுந்தரமூர்த்தியின் மனைவி.

'இந்த றோட்டிலை இடம் கிடைக்காததும் நல்லது தான். அடுத்த குறுக்கு றோட்டிலை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் பார்க் பண்ணிப் போட்டு வாறன். எல்லாரும் இறங்கி நில்லுங்கோ...' என அவசரப்படுத்திய சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் இறங்கியதும் கார் பார்க் செய்யும் காரியத்தை அவசர அவசரமாக முடித்து திரும்பினான்.

நண்பன் தன் மனைவிக்கு பரிசளித்த ஸ்போட்ஸ் மொடல் காரையே வெறித்துப் பார்த்தபடி கனவில்

சஞ்சரித்த தன் மனைவியைத் தட்டி நிஜ உலகுக்கு கொண்டு வந்தான் சுந்தரமூர்த்தி. மகள் அழகாக சுற்றப்பட்ட அந்த பரிசுப் பார்சலை நெஞ்சுடன் அணைத்துப் பிடித்திருந்தாள். ஒருவகை நிம்மதியுடன் அழைப்பு மணியை அழுத்தியதும் 'என் இவ்வளவு நேரம் செண்டது? ஒரு வீடு மாதிரி புளங்கிறனாங்கள். இப்பதான் ஆடி அசைஞ்சு வாறியள்.' என்றவாறே கதவைத் திறந்தாள் நண்பனின் மனைவி.

'நாங்கள் வெளிக்கிடக்கைதான் என்றை அண்ணர் USAஇல் இருந்து ரெலிபோன் பண்ணினவர். பிள்ளையளின்ரை அடுத்த லீவுக்கு எங்கள் எல்லாரையும் USAக்கு வரச் சொல்லி ஒரே ஆக்கினை. அதுதான் கொஞ்சம் சுணங்கிப் போச்சு...' என்று கார் start பண்ணாத கதையை கனகச்சிதமாக மறைத்தாள் சுந்தரமூர்த்தியின் மனைவி. 'வெளிநாட்டிலை இருந்து ரெலிபோன் வந்தது' என்ற கதை இப்பொழு தெல்லாம் சபைகளிலே எடுபடுவது குறைவு. இருந்தாலும் ஜேர்மனி, பிரான்ஸ், கனடாவிலும் பார்க்க USAஇல் இருந்து வரும் ரெலிபோன்களுக்கு இன்னமும் மவுசு முற்றாக மங்கிவிடவில்லை என்பது அவளுக்கு நன்கு தெரியும்.

இந்த சங்கடங்களிலே சுந்தரமூர்த்தி தெளிவதற்கிடையில் ஆபத்தானவராக 'என்ன மச்சான், இதிலை மிலாந்திக்கொண்டு நிக்கிராய். இங்கை பாருக்கு வாவன்' என்று உரிமையுடன் அழைத்தான் நண்பன்.

தமிழ்ச் சங்கத்தில் இருவரும் தலைவர் செயலாளராக இருந்தபோது தோன்றிய நட்பல்லவா அது

'மச்சான் எதையெடுத்தாலும் நீ ஸ்ரெடி (Steady) தான். நான் ஒரு 'கொக்ரெயில்' தயாரித்து தாறன் குடிச்சப் பார்' என்று சுந்தரமூர்த்தியின் சம்மதத்தைக் கூட எதிர் பார்க்காமல் பல போத்தல்களிலும் இருக்கும் மது வகை

✪ உயரப் பறக்கும் காகங்கள் ✪

களை ஒரு கிளாசிலே ஊற்றி 'சண்டி' தயாரித்தான் நண்பன். இத்தகைய 'சண்டிகள்' குடிக்க நல்லாகத்தான் இருக்கும். அடுத்த நாள் தலையை தூக்கேலாது. பிறகு 'பனடோல்' என்றும் தைலம் என்றும் பல சிகிச்சைகள் செய்ய வேண்டி வரும். இந்த பொட்டுக் கோடுகளை சபை நடுவே பிரசித்தம் செய்வது வடிவில்லை. அத்துடன் இப்படிப்பட்ட பாட்டிகளை விட்டால் பெருங்குடி மக்களுடைய சூக்குமங்களை எப்படித்தான் கற்றுக் கொள்வது?

'இந்த சண்டி தான் என்றை ஸ்பெஷல். உனக்குத் தான் என்றை ரேஸ்ட் விளங்கும்' என்று நண்பனைப் பாராட்டி பக்கத்தில் இருந்த டொக்டர் தணிகாசலத்துக்கு 'சியேஸ்' சொல்லியபடியே கிளாஸைக் காலி செய்தான் சுந்தரமூர்த்தி.

பாட்டி களைகட்டத் தொடங்கியது!

வந்த பிள்ளைகளை மகிழ்விக்க பிறிதொரு அறையில் 78cm டிவியில் ஆங்கில வீடியோ படம் ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பெண்கள் அப்படி என்னதான் கதைகள் சேமித்து வைத்திருக்கிறார்களோ? அவர்கள் மத்தியிலே ஒரே குசுகுசுக்களும் கலகல சிரிப்புக்களும் எங்களுடைய பெண்களுக்குத்தான் எத்தனை வகையான கொண்டைகள் போடத் தெரியும். இவர்கள் மத்தியிலே தன் மனைவியைப் பார்க்க சுந்தரமூர்த்திக்கு பெருமையாக இருந்தது. அவள் எந்த சபையிலும் ஒளிர்க்கூடிய அழகிதான். அதிலே சந்தேக மில்லை என்பதை மீண்டும் உறுதிப்படுத்துவதில் அவனுக்கு பெருமையாக இருந்தது.

ஆண்கள் வட்டத்தில் கிளாஸும் கிளாஸும் மோதிக் கொள்ள போதையும் ஏறியது. நண்பன் இத்தகைய பாட்டிகளை ஒழுங்கு செய்வதில் விண்ணன். குடிக்கு துணைபோக சற்று உறைப்பான bites உணவுகளும் வலம்

வந்தன. அவற்றை நண்பனே நேரில் பரிமாறி, வந்தவர்கள் மத்தியிலே ஒரு நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தினான்.

ஒரு கட்டத்தில் 'ஏன் நாங்கள் பிறம்பு பிறம்பாக இருப்பான்? பெம்பிளையள் ஆம்பிளையள் எல்லாரும் ஒரு வட்டமாய் இருக்கலாமே!' என்றான் புதிதாக toyata வாங்கிய இராமநாதன். அவனின் சமத்துவக் கொள்கை எல்லோராலும் வரவேற்கப்பட்டு நாற்காலிகள் நகர்ந்து சங்கமமாக, இதையே எதிர்பார்த்து காத்திருந்தவன் போல ஜீன்ஸ் திரைப்படத்தில் வந்த 'உன்னோடு காண்ப தெல்லாம்...' என்ற பாடலை CD பிளேயரில் நண்பன் ஒலிக்கச் செய்தான். மேற்கத்தைய இசையும் கர்நாடக இசையும் இணைந்து ரஹ்மானின் இசையமைப்பில் ஒலித்த நித்திய ஸ்ரீயின் குரல் அங்கு கூடியிருந்த நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்ட அரைக்கிழங்களையும் உசுப்பேத்தியது. இரண்டு கைகளையும் நீட்டி விரித்து விரல்களை மடக்கி உடலை நெளித்து பரத நாட்டியம் என்ற பெயரில் அபிநயம் பிடித்தான் பென்ஸ் கார் யோகநாதன். அவனின் ஆட்டத்தை அங்கிருந்த பெண்கள் ரசிப்பதைக் கண்ட அரைக்கிழங்களும் அவனுடன் சேர்ந்து அபிநயம் பிடித்தன. இந்தப் பெண்கள் கூட்டத்துக்கு முன்னால் ஆடி தானும் 'சபாஷ்' வாங்கவேண்டுமென்று அவனது கால்கள் துருதுருத்த போதிலும் மனைவியின் கண்களிலே மின்னிய எச்சரிக்கையைச் சாமர்த்தியமாக உள்வாங்கி தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான் சுந்தரமூர்த்தி.

'என்ன இருந்தாலும் எங்கடை பிள்ளையளைத் தமிழ்ப்பாட்டுக் கேட்க வைத்து ஏ.ஆர். ரஹ்மான் தான்' என்று தனது கண்டுபிடிப்பை அந்த அமளிக்குள்ளும் அவிட்டு விட்டார் திருவாட்டி ராம் மோகன். இதை ஆமோதிப்பவர்போல் ரஹ்மானின் இசையில் சங்கமம் படத்திலுள்ள பாடல் ஒன்றை பாடிக் காட்டினார் சங்கீத

வகுப்பு நடத்தும் சிவமணி ரீச்சர். அவவுடைய குரல்வளம் பிழையில்லை. அவர் நடத்தும் சங்கீத வகுப்புக்கு இது நல்லதொரு விளம்பரம் என்பலரும் எண்ணிக் கொண்டனர்.

போதை ஏறஏற சபையின் அக்கறை வேறு திசையிலே திரும்பலாயிற்று. சிட்னி முருகன் கோவிலுக்கு தாங்கள் எவ்வளவு நன்கொடை அளித்தார்கள் என்பதை பகிரங்கப்படுத்தவும் இது ஒரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. வழக்கம் போலவே தமிழ் மொழியும் தமிழ்க்கலாசாரமும் சிட்னியில் வளர என்னென்ன செய்யப்படல் வேண்டும் என்ற பேச்சு முக்கியம் பெறலாயிற்று. இத்தகைய பேச்சுக் களே தம்மை தமிழராய் அடையாளப் படுத்துவதாக குடிவெறியில் நம் தமிழர் நினைவுபடுத்திக் கொள்ளுதல் ஆறுதலான விசயம்.

பல இனங்கள் வாழும் இந்நாட்டில் தமிழ் இனத்தின் தனித்துவம் பேணப்படுதல் வேண்டுமென்றும் தமிழராகிய நாம் இரு மொழி பேசும், இரு கலாசாரங்களைப் பின்பற்றும் இனமாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ வேண்டுமென்றும் ஆங்கிலத்தில் பிரசங்கம் செய்தார் டொக்டர் தணிகாசலம்.

‘டொக்டர் ஐயா, சும்மா மற்றவைக்கு உபதேசம் செய்யிறதை விட்டிட்டு நடைமுறையிலை காட்டுங்கோ. இங்கை நாங்கள் திண்டு குடிச்சுக்கொண்டு நல்லாய் இருக்கிறம். அங்கை வன்னியிலை எங்கடை சனம் எவ்வளவு அவதிப்படுகுதுகள்? அதுகளுக்கு என்ன குடுத்த நீங்கள் என்று சொல்லுங்கோ பாப்பம்? சும்மா தத்துவம் பேசாதேங்கோ,’ என்று இராமநாதன் குறுக்கிட்டான். அவனுக்கு இளம் ரத்தம். டொக்டர் தணிகாசலத்திலை பழைய கோபமும் இருக்கவேணும்.

ஒரு சின்னப் பெடியனாலை தன் தகுதிக்கு விடுக்கப்

பட்ட சவாலாக டொக்டர் தணிகாசலம் இதை எடுத்திருக்க வேண்டும். அவருடைய விழிகள் மேலும் சிவந்தன.

‘தம்பி இராமநாதன்! என்னுடைய உடம்பிலும் தமிழ் இரத்தம் தான் ஓடுது. வன்னிச் சனங்களின்ரை உதவிக்கு நீ எவ்வளவு போடுறாய்? அதைப்போல ஐஞ்சுமடங்குக்கு நான் இப்பவே செக் எழுதி தாறன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே டொக்டர் தனது செக் புத்தகத்தையும் பேனாவையும் வெளியில் எடுத்தார்.

போதை மயக்கத்தில் கனக்கச் சொல்லிப் போடுவாரோ என்று பயந்த மிஸிஸ் இராமநாதன் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த முன்பு மனைவியின் கைப்பையை பறித்து செக் புத்தகத்தை எடுத்து ‘என்ன டொக்டர், உங்களை விட நான் பிந்திதான் அவுஸ்திரேலியாவிற்கு வந்தனான். அதுக்காக நாங்கள் ‘ரெலர் மெஷினிலை’ தான் நெடுக காசெடுக்கிற தெண்டு நினைக்க வேண்டாம். நான் ஒரு என்ஜினியர். என்ரை மனிசி எக்கவுண்டன்ற். நாங்களும் கையோடை செக் புத்தகம் வைச்சுக் கொள்ளுறது தான்’ என்று கூறிக்கொண்டே வன்னி அகதிகள் நிவாரண நிதிக்கு ஆயிரம் டொலருக்கு ஒரு செக் எழுதி எல்லோரும் பார்க்கக் கூடியதாக மேசையிலே போட்டான் இராமநாதன். சபை சடுதியாக உறைநிலை அடைந்தது.

டொக்டர் தணிகாசலம் எதுவும் பேசவில்லை. அவர் ஐயாயிரம் டொலருக்கு செக் எழுதி கையெழுத்திட்டு அதற்குப் பக்கத்தில் வைத்தார்.

விருந்தும் கொண்டாட்டமும் திசை திரும்புவதை உணர்ந்த நண்பன் உசாரானான்.

‘இங்கை சாப்பாடு குளிருது. பிள்ளையளைக் கூப்பிட்டு சாப்பாட்டைக் குடுங்கோ. இந்தச் சாப்பாட்டை வன்னிக்கு அனுப்பவும் ஏலாது. எல்லாரும் நான் கூப்பிட்டதுக்காக வந்த நீங்கள். எல்லா சாப்பாட்டையும் சாப்பிட்டு

முடிச்சுப் போடுங்கோ. இல்லாட்டில் ஒரு கிழமைக்கு மனிசி இதைத்தான் 'மைக்கிறோ வேவில்லை' சூடாக்கி சூடாக்கி எனக்குத் தரும் என்று நண்பன் உரத்துச் சொன்னான்.

இழுபறியுடன் சாப்பாடு துவங்கியது. பிறகு செயற்கையானதொரு மௌனம் ஒருவகை இறுக்கம்.

விருந்து முடிந்து சுந்தரமூர்த்தி குடும்பம் வெளியேறியது.

'இதெல்லாம் பணக்கொழுப்பு செய்யிறவேலை. நாங்கள் இலங்கையிலை சம்பாதிக்காத பணமோ?' என சுந்தரமூர்த்தியின் மனைவி புறுபுறுத்துக் கொண்டே வீதிக்கு வந்தாள்.

கார் நிற்பாட்டிய குறுக்கு ரோட்டில் அனைவரும் நுழைந்தனர். என்ன மாயம்? கார் எங்கே?

'நல்லாய் நினைவிருக்கு., இந்த இடத்திலை தான் நிறுத்தி வைச்சனான்' என்றவாறே வெறியிறங்க இரண்டு தரம் அங்குமிங்கும் தலையை ஆட்டினான் சுந்தரமூர்த்தி.

கார் நிற்பாட்டிய இடத்தின் அருகே இருந்த தபால் பெட்டியின் கீழ் அவனது காரின் பதிவு இலக்கம் எழுதிய ஓர் 'என்வலப்' வைக்கப்பட்டிருந்தது. சுந்தரமூர்த்தியின் காரை பொலீஸ் இழுத்துக் கொண்டு போனதற்கான அத்தாட்சித் துண்டு அது. மனக்குழப்பத்திலும் அவசரத்திலும் குடியிருப்பவரின் வழியை மறித்து காரை நிற்பாட்டியிருந்ததை, அப்பொழுது தான் உணரலானான்.

இப்பொழுது என்ன செய்வது? பாட்டி வைத்த நண்பனிடம், வீட்டிற்கு போக ஒரு lift கேட்கலாம் என விக்கி விழுங்கிச் சொன்னான் சுந்தரமூர்த்தி.

மனைவி பத்திரகாளியானாள். 'பட்ட அவமானம் போதாதெண்டு இனியும் படப்போறியளே?' வன்னிச்

சனங்களுக்கு 'டொனேசன்' குடுக்கிறதிலைகூட வக்கிரம். உவங்களை ஒரு நாளும் திருத்தேலாது. அங்கை போக என்ன மொடல் கார், எந்த ஆண்டு மேக் எண்டெல்லாம் ஆராய..., நடவுங்கோ அங்கினை ரெலிபோன் பூத்திலை நிண்டு ரக்ஸியைக் கூப்பிடுவம்" என்று கூறிய மனைவி, சுந்தரமூர்த்தியின் பதிலுக்கு கூட காத்திராமல் பிள்ளை களுடன் பிரதான வீதியை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார். அதிர்ஷ்டவசமாக அந்த வீதியால் காலியான ரக்ஸி ஒன்று வந்தது. அதனை மறித்து அனைவரும் ஏறிக் கொண்டனர். ரக்ஸி ஓட்டி கிரேக்கன் சகஜமாகப் பேசினான். பேச்சின் நடுவே தனது காரை பொலீசார் இழுத்துச் சென்றுவிட்டதை சுந்தரமூர்த்தி மெதுவாகக் கூறினான்.

ரக்ஸி ஓட்டி பொலீஸை இரண்டு பாட்டம் திட்டித் தீர்த்தான். பிறகு தனக்கும் இப்படி ஒரு அநுபவம் ஏற்பட்டதாகக் கூறினான். இன்றைக்கு சனிக்கிழமை என்றபடியால் இனித்திங்கள் கிழமை தான் காரைத் திரும்பப் பெறலாம் என்றும் ஏறத்தாழ நானூறு டொலர்கள் செலவாகலாம் என்றும் நடைமுறைகளைக் கூறினான். பின் ஆசனத்தில் இவற்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மனைவியிடமிருந்து முக்கல் கேட்டது. இந்த சங்கேத மொழியை சுந்தரமூர்த்தி நன்கு அறிவான்.

சிட்னியின் புறநகர்ப் பகுதியூடாக ரக்ஸி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் திருப்திப்படுத்துவதற்காயினும் வங்கிக்கடன் எடுத்து தொந்தரவு தராத நல்ல கார் ஒன்றினைச் சீக்கிரமே வாங்க வேண்டுமென்ற தீர்மானம் சுந்தரமூர்த்தியின் நெஞ்சிலே இறுகலாயிற்று. நண்பனின் பாட்டியிலே வெட்கத்தைப் பாராமல் ஐந்தாறு drinksஐ வயிற்றினுள் ஊற்றிக் கொண்டது நல்லது போலவும் தோன்றியது. மதுவின்

புறநாட்டில் குகைக்குள் சென்றால் அங்கே உயர்ந்த மரங்கள்
 வளர்ந்து காணப்படும். அங்கே
 குகைக்குள் சென்றால் அங்கே உயர்ந்த மரங்கள்
 வளர்ந்து காணப்படும். அங்கே
 குகைக்குள் சென்றால் அங்கே உயர்ந்த மரங்கள்
 வளர்ந்து காணப்படும். அங்கே

பாலன் சூழல்

வறட்சி. கிழக்கு ஆபிரிக்க
 நாடுகளிலே மழை பொய்த்து
 விட்டது. இதுவரை காணாத
 வறட்சி எனப் பேசிக் கொண்
 டார்கள்.

கிளிமஞ்சாரோ ஆபிரிக்காவின் மிக உயர்ந்தமலை.
 அதன் உச்சியிலுள்ள உறைபனிகள் என்றும் உருகுவதில்லை.
 இருந்தாலும் என்ன? அதன் அடிவாரத்திலே இப்பொழுது
 வறட்சி. பசுமை இழந்து குச்சிகளைத் தாங்கிய மரங்கள்,
 வற்றிய நீரோடை. மரங்கள் சிலவற்றின் உச்சிகளுக்கு, தமது
 கழுத்தை நீட்டி ஒட்டகச்சிவிங்கிகள் உணவு தேடின.
 மெலிந்தன வலியனவுக்குப் பணியும் நியதி. பிணம்

தின்னும் கழுதிகள் மட்டும் வயிறாற உண்ட களைப்பில் உயிர்ப்பிழந்த மரக்கொம்புகளில் இளைப்பாறின.

மலைஅடிவாரத்தின் தென்மேற்குத் திசையில் குரவைச் சத்தங்களும் மேளச்சத்தங்களும் ஒலித்தன. அங்கு வாழும் சுதேசிகள் ஒன்றாக இணைந்து வேள்வி நடத்து கிறார்கள். மழை பொய்த்ததால் வனமும் மக்கள் வயிறும் வறண்டு விட்டன. அந்த வறட்சியிலே 'டிரைபல்' (tribal) முறுகல்களும் விரோதங்களும் கருகின போலும். அனை வருக்கும் இப்போது வேண்டியது மழையே! அதற்காக அவர்கள் கலாசார மரபு வேள்வியும் கூட்டுவழிபாடும்.

வேள்வி தொடங்கியிருக்க வேண்டும். வேள்வியில் பலியிடும் ஆடுகளின் அலறல் கொட்டுமேளச்சத்தங்களை மேவி எதிரொலித்தது.

எலும்பும் தோலுமாக வயிறு ஒட்டிய நிலையில் உள்ள ஆடுகள் மேலதிகமாக வேள்வி நடக்கும் இடத்துக்கு இழுத்துச் செல்லப்படுகின்றன.

ஹகங்கி (Gahangi) இன்று வேள்விக்குப் போகவில்லை. அவளால் இயலவில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் அடிக்கடி அவள் சிறுநீர் கழிக்க வேண்டும். பிரசவ காலம் நெருங்க நெருங்க இந்த உபத்திரவம் அவளைப் பாடாய் படுத்து கிறது. இன்று மதியத்திலிருந்து அடிவயிறும் விட்டுவிட்டு வலிக்கிறது. இந்த வலியின் அர்த்தம் அவளுக்குத் தெரியும்.

ஒருமுறையல்ல மூன்று முறை ஆண் குழந்தைகளைப் பிரசவித்தவள். ஒன்றுமே பிழைக்கவில்லை. இந்தக் குழந்தை யாவது தனக்குத் தங்க வேண்டுமென்று அவள் வேண்டாத தெய்வம் இல்லை.

சென்றவாரம் தான் கணவனின் இனத்தவர்கள் காட்டுக் கிராமத்திலிருந்து, கிளிமஞ்சாரோ மலையை யொட்டி, இவள் வாழும் விவசாய பூமிக்கு வந்திருந்

தார்கள். மழை இல்லை. வனவருமானமும் வேட்டையும் படுத்துவிட்டது. மழை வரும் வரை அல்லது ஏதோ ஒரு வருமானம் கிடைக்கும்வரை இங்கே தான் இருப்பதாக உத்தேசம் என்று கூறி உட்கார்ந்து விட்டார்கள்.

அவர்களை 'வெளியே போ' என்று சொல்லவோ அல்லது 'எம்மிடம் பணமில்லை' என்று கூறவோ முடியாது. குல ஆசாரங்களைப் பேணுதல் அவர்களின் இனக்கடமை. இதனால் அவர்கள் அங்கு இருக்கும் வரை சாப்பாடு போட்டேயாக வேண்டும். தவறினால் அந்த 'டிரைப்' (tribe) மக்கள் ஹகங்கியையும் அவள் கணவனையும் தங்கள் குலத்திலிருந்து விலக்கி விடுவார்கள்.

எதிர்பாராத இந்த செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்காக அவள் கணவன் எல்லைதாண்டி நைல் நதிக் கரையில் வாழும் தன் பால்ய நண்பனைப் பார்க்கச் சென்றிருக்கிறான். வாரம் ஒன்றாகியும் அவனிடமிருந்து தகவல்கள் வராதது ஹகங்கிக்கு மனச்சோர்வை ஏற்படுத்தியது.

அண்டி வாழ்வந்த கணவனின் 'டிரைபல்' (tribal) இனத்தவர்களும் வேள்விக்கு சென்று விட்டார்கள்.

ஹகங்கிக்கு அடிவயிற்றில் மீண்டும் நோவெடுத்தது.

பன்னீர்குடம் உடைந்து விட்டது!

பிரசவத்துக்கு வந்திருந்த எலிசபெத் சுறுசுறுப் படைந்தாள். இவள் அங்குள்ள மாதா கோவிலைச் சேர்ந்த கன்னியாஸ்திரி. அந்த கோவிலில் தான் ஹகங்கியும் தோட்ட வேலை செய்கிறாள். அவளும் இவளும் ஒத்த வயதுத் தோழிகள். நட்பின் இறுக்கம் எலிசபெத்தை இங்கு பிரசவம் பார்க்க வைத்துள்ளது.

மின்னலென ஒரு வலி அடி வயிற்றில் இருந்து நெஞ்சுவரை பாயவே, ஹகங்கி தம்பிடித்து முக்கினாள்.

அது பிரசவ முக்கல்...

அழகான குழந்தை ஒன்று ஜனனமாகியது.

ஹகங்கி, நீ அதிர்ஷ்டக்காரி. பெண்குழந்தை..., ராணியாட்டம் உனக்கு சீர்வரிசை. கொண்டுவரப் போகிறாள். எத்தனைபேர் அவளுக்கு 'மணப்பெண் கூலி' கொடுக்க போட்டி போடுகிறார்கள் என்று பாரேன், என்று உற்சாகவார்த்தைகள் கூறிக்கொண்டே தொப்புள் கொடியை கயிறால் இறுக்கக்கட்டி நறுக்கத் தயாரானாள்.

ஹகங்கி மூச்சைப்பிடித்து மீண்டும் முக்கினாள்.

முன்னைய தொப்புள் கொடியை நசித்தவாறு இன்னொரு சோடி பிஞ்சுக்கால்கள் உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தன. பிரசவம் பார்த்த எலிசபெத் அரண்டு விட்டாள்.

இரட்டைக்குழந்தை, அதுவும் காலால் பிறக்கிறது.

'ஆண்டவரே..., இந்த நேரத்திலா...?' எலிசபெத் சிலுவை குறியிட்டாள்.

ஹகங்கி கண்களை மூடி அரை மயக்கத்தில் படுத்திருந்தாள். முக்குவதற்குக் கூட அவளிடம் பலமில்லை.

ஆட்டமும் பாட்டமும் வேள்வியும் முடிந்து உறவுகள் வீட்டுக்கு வருவதற்கு முன்பு ஏதாவது செய்ய வேண்டும். கன்னியாஸ்திரிகளுக்கான மேலங்கியை இழுத்துச் செருகிய வாறு எலிசபெத் சுறுசுறுப்புடன் பணியில் ஈடுபட்டாள். காட்டாமணக்கெண்ணையை கைகளிலே தடவி பிஞ்சுக்கால்களை இறுகப்பற்றி குழந்தையை வெளியே இழுத்தாள்.

இரண்டாவதாக ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

இரண்டு குழந்தைகளும் ஆரோக்கியமானவையாகத் தோன்றின.

இவை குலஆசாரங்களுக்குத் தப்புமா...?

வேள்வி முடிந்து இனத்தவர்கள் இப்போது வந்து விட்டால்...?

அசுரகெதியில் எலிசபெத் செயற்படத் துவங்கினாள். வெள்ளெருக்கம் சருகுகளைக் குவித்து நெருப்பிட்டு மூட்டினாள்.

கருகிய எருக்கம்பாலின் வாசனை ஹகங்கியை விழிப் படையச் செய்தது. தான் இரு குழந்தைகளைப் பிரசவித்திருப்பதை பூரணமாக உணரத் தொடங்கியது. உடலின் பலம் முழுவதையும் திரட்டி எழுந்து உட்கார்ந்தாள். குழந்தைகளைப் பார்த்ததும் அழுகை பீறிட்டது.

‘இரட்டைக்குழந்தைகள் தான்..., பயப்படாதே! இதற்கு ஏதாவது வழி செய்வோம் என்று எலிசபெத் ஆறுதல் கூறினாள்.

ஆறுதலான வார்த்தைகளையும் மீறி அழுகை தொடர்ந்தது. அவளுடைய அழுகையின் காரணத்தை எலிசபெத் பூரணமாக அறிவாள்.

பிறந்த குழந்தைகளுக்கு என்ன நடக்குமென்பது ஹகங்கிக்கு நன்கு தெரியும். அவளுடைய கணவனின் ‘டிரைப்’பில் (tribe) இரட்டைக்குழந்தைகள் பிறப்பது பற்றி விநோதமான கருத்திருக்கிறது. அது அபசகுணம் என்று கருது கிறார்கள். மழை பொய்த்து பஞ்சம் பரவியுள்ள இந்தக் காலத்தில் பிறந்த இரட்டைக்குழந்தைகள் ‘சாத்தான்களே’ எனச் சொல்லி கொண்டுவிடுவார்கள்.

மேளச்சத்தம் அடங்கியது. வேள்வி முடிந்து விட்டதா...? ஹகங்கியின் கண்ணீரும் வறண்டுவிட்டது. திக் பிரமை பிடித்தவள் போல மூலையில் குந்தி இருந்தாள்.

உறவுகளின் உரையாடல் சத்தம் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

‘அவர்கள் வருகிறார்கள்... என் குழந்தைகளைக் காப்பாற்று’ என ஹகங்கி எலிசபெத்தை யாசித்தாள்.

கழுத்தில் தொங்கிய சிலுவையை கண்களில் ஒற்றி

உயர்ப் பருக்குச் காகங்கள்

எனது வீட்டுக்கு சுகுமார்
வந்திருந்தான்!

நான் சிட்னியில் வாழ்ந்த பத்து வருட காலத்தில் ஒருமுறையேனும், அவன் என்னைத்தேடி என் வீட்டுக்கு வந்ததில்லை. ஈழத்து சிற்றூண்டிகள் விற்கும் உணவம் ஒன்றிலே வாங்கிய வடை கொழுக்கட்டைப் பாசலுடன் என்னைக் காண இன்று வந்திருக்கிறான். எல்லாவற்றிலும் மேலாக நான் முற்றிலும் எதிர்பாராத சங்கதி ஒன்று என்னைத் திக்குமுக்காட வைத்தது.

அதுவேறொன்றுமல்ல. அவனுடன் வந்திருந்த பெண்ணைத் தன் மனைவியென அவன் அறிமுகப்படுத்தியதே.

ஆச்சரியத்தை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாது, இன்முகத்துடன் வரவேற்று, அவர்களை என் மனைவிக்கு அறிமுகம் செய்தேன், என் மனைவி யாழ்ப்பாணத்து கிராமிய விருந்தோம்பல் குணத்தை தொலைத்து விடாது வாழ்பவள். சிட்னியில் ஒரு தசாப்தகாலம் வாழ்ந்தாலும் இன்றும் ஊரில் இருந்து வரும் மெய்கண்டான் கலண்டர் படி காலத்தை ஒட்டுபவள்.

உரையாடல் மூலம் எனக்கும் சுகுமாருக்குமுள்ள நீண்டகால உறவை உணர்ந்துகொண்டு “வந்த நீங்கள் சாப்பிட்டு. விட்டுத்தான் போகவேணும். இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு இடியப்பம் அவிக்கிறன்...” என விருந்துக்கு அழைத்தாள். சுகுமார் மறுப்பேதும் பேசாது அவளுடைய அழைப்பை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டான். இது கூட சுகுமாரிலே ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை அடையாளப்படுத்துவதாகவே, நான் விளங்கிக்கொண்டேன்.

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அங்கு நடக்கும் அதிசயங்கள் அனைத்தையும் நான் வியப்புடன் உள்வாங்கிக்கொள்வதை சுகுமார் இலகுவில் புரிந்து கொண்டான். அவன் எப்போதும் ஒரு ‘Sharp’ ஆன பேர்வழி.

‘சுந்தரம்..., இவற்றையெல்லாம் உன்னால் நம்பமுடியவில்லை..., இல்லையா? இதுதான் இன்றைய யதார்த்தம்’ எனத் தத்துவம் பேசினான்.

சுகுமாரை நீங்கள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஏனெனில், அவனது அன்றைய பாஷையில் நீங்களெல்லாம் ‘எளிய தமிழ்ச்சனங்கள்’. அதற்காக அவன் தமிழனல்ல என்று நினைக்கக்கூடாது. இரண்டு தலைமுறைகளாக

கறுவாக் காட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்து, 'டமிளர்'களாய் உயர்ந்த கொழும்புத் தமிழ்க்குடும்பதைச் சேர்ந்தவன். அந்தக்காலத்தில் அவனுடைய தந்தைதான் கொழும்பிலுள்ள பல தமிழ் அமைப்புக்களின் கௌரவ தலைவர். அவர் வகித்த அரசு உயர்பதவி காரணமாக சகல தமிழ் சமூக அமைப்புகளும் அவரை தலைவராக்கி தம்மை கௌரவப்படுத்திக் கொண்டன. வீட்டில் தமிழ் பேசா விட்டாலும் தலைமை தாங்கும் தமிழ்க் கூட்டங்களில் தடக்கி விழுந்து தமிழ் பேசி சமாளித்து விடுவார்.

சுகுமாரும் நானும் கொழும்பிலுள்ள பிரபல பாடசாலையொன்றில், ஒன்றாகவே படித்தோம். அங்கு தமிழர் — சிங்களர் — முஸ்லீம்கள் — பறங்கியர் என அனைத்து இனங்களின் பிள்ளைகளும் ஒரே வகுப்பறைகளிலே படித்தார்கள். ஆனாலும் அவர்கள் வசதியான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவர்கள்.

என் தந்தையும் அந்தக் காலத்தில் கொழும்பிலுள்ள அரசு திணைக்களமொன்றில் 'கிளறிக்கல்' எனப்படும் எழுது வினைஞராக பணியாற்றியவர். துலாவும் பட்டையும் கொண்டு தோட்டத்துக்கு நீர் இறைத்த, சிறுநிலக் கமக்கானான பாட்டனால் என் தந்தையை மேற்கொண்டு படிக்க வைக்க முடியவில்லையாம். "தன்னை மேலே படிக்கவிட்டிருந்தால் தான் இப்ப 'கனக்க' வெட்டி விழுத்தியிருப்பன்" என்று அப்பா அந்தக்காலத்தில் அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார். யாழ்ப்பாணத்து கிராமத் தமிழ்ப்பாடசாலையொன்றில் பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்த அம்மாவும் அப்பா சொல்வதை அப்படியே ஏற்று 'உச்சு' கொட்டி ஆதரிப்பதில் சலிப்படைந்ததேயில்லை. எனக் கென்றால் வீராதி வீரனாக தன்னைப் பிரகடனப் படுத்திக் கொள்ளும் அப்பா கிளறிக்கல் class two வைதாண்டி ஏன் மேலே நகரவில்லை என்ற கேள்விக்கு அப்போது விடை கிடைக்கவில்லை.

எது எப்படி இருந்தபோதிலும், அவர் தனது சக்திக்கு மேலாக என்னை மேட்டுக்குடியினர் படிக்கும் பாடசாலை யிலே படிக்க வைத்தார் என்பது முற்றிலும் உண்மை. தான் படிக்காத படிப்பை நான் படித்து டாக்டராகவோ என்ஜினியராகவோ வரவேண்டுமென்பது தான் அப்பாவின் ஆசை.

“சுந்தரத்தின்ரை படிப்புக்கு எல்லாத்தையும் செல வழித்தால், பெட்டைக்கு பிறகு என்ன செய்யிறது...?” என்ற அம்மாவின் நியாயமான கேள்விக்கு “அவன் படிச்சு மேலுக்கு வந்தால் ‘டொனேசன்’ வாங்கி தங்கைக்கு குடுக் கட்டன்” என அப்பா எதிர்வாதம் செய்வார். மொத்தத்தில் அவருக்கு என் மீதும் எனக்கு எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் பணக்கார மனைவி குடும்பத்தின் மீதும் அபார நம்பிக்கை.

தமிழ் இலக்கியம் படித்த அம்மா மூலம் அப்பா வுக்கும் தமிழ்ப்பற்று வளர்ந்து முற்றத் துவங்கியது. அவரும் சுகுமாரின் தந்தை தலைவராக இருக்கும் தமிழ் அமைப்பு களில் குறைந்த பட்சம் ஒரு நிர்வாக சபை அங்கத்தவராக வாவது வேண்டுமென்று முயன்றார். அவரின் பிரயா சைகள் வீண் போனதில்லை. சில அமைப்புக்களில் அவர் செயலாளர் பதவி வகிக்கும் சந்தர்ப்பங்களும் வந்ததுண்டு. இது குறித்து அம்மாவுக்கு கொள்ளை பெருமை.

நானும் இதுபோல உயர்மட்டப் பிள்ளைகளுடன், குறிப்பாக சுகுமாருடன் சிநேகிதமாக இருக்க வேண்டு மென்றும், அது பிற்கால வாழ்வுக்கு நன்மை தருமென்றும் அப்பாவுடன் சேர்ந்து அம்மாவும் உபதேசிப்பார். இது எப்படிச் சாத்தியமாகுமென்று என்றுமே எனக்கு விளங்கிய தில்லை.

“அந்தானைப் பிடிச்சு Class one பிறமோசன் எடுங் கோவன்” என நிர்வாக சபைக்கூட்டத்துக்கு அப்பா புறப்படும் போதெல்லாம் அம்மா நச்சரித்தும், பென்சன்

எடுக்கும்வரை அப்பாவை விட்டு நகர்ந்தது கிடையாது.

அப்பாவின் கரைச்சல் தாங்காமல் நானும் சுகுமாரும் வலிந்து ஓட்டிக் கொள்வேன். அவன் என்னை ஒரு பொருட்டாகவே மதிக்கமாட்டான். அவனது கூட்டாளிகள் எல்லாம் நுனிநாக்கில் ஆங்கிலம் பேசும் மேட்டுக்குடி பிள்ளைகள். அவர்களது வீடுகளிலும் ஆங்கிலமே கோலோச்சியது.

வீட்டிலும் வெளியிலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பேசி தமிழ்க் கட்டுரைப் போட்டிகளிலும் பேச்சுப் போட்டிகளிலும் மாத்திரம் பரிசில்கள் எடுக்கும் என்னை ஆங்கில பேச்சுப் போட்டிகளிலும் நாடகங்களிலும் பங்குகொள்ளும் சுகுமாரும் அவனது கூட்டாளிகளும் தங்களில் ஒருவனாக சேர்த்துக் கொள்ளாததில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இளமைக்காலத்தில் நான் படித்த தமிழ்ப் புத்தகங்கள் உட்பட, சகல புத்தகங்களையும் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம் பெயர்ந்தபோது கொண்டுவந்தேன். அவற்றை எனது சிட்னி வீட்டு, வரவேற்பறையுடன் கூடிய பகுதியில் ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்திருந்தேன். இது நான் எனது தந்தையிடம் கற்றுக் கொண்டது. அவர் என்றுமே உண்மையுள்ள அரச ஊழியனாக வாழ்ந்தவர். எதிலும் ஒரு ஒழுங்கு முறையிருக்கும். அலுவலக கோப்புக்கள் முதற்கொண்டு உறுதிக்கட்டுகள் வரை பாதுகாப்பதிலே அவர் ஒருவகை ஒழுங்கையும் நேர்த்தியையும் கடைப்பிடித்தார்.

எனது புத்தக அலுமாரியிலுள்ள ஒரு கனமான பழைய புத்தகம் சுகுமாரின் கவனத்தை கவர்ந்திருக்க வேண்டும். எழுந்து அதை எடுத்து வந்தான். அது நான் பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் படித்த இரசாயன ஆங்கில பதிப்பின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. அதை விரித்து சில பக்கங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தவன் யன்னலுக்கு வெளியே பார்த்தவாறு மௌனமாக இருந்தான். அவனது மௌனத்தின்

அர்த்தம் எனக்கு விளங்கியது. அவனது உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்கும் வண்ணம் மனைவி தேநீர் தயாரித்து விட்டாளா என்பதை அறியும் பாவனையில் சமையலறைப் பக்கம் சென்றேன்.

சுகுமாரும் நானும் எட்டாம்வகுப்பு சித்தியடைந்து ஒன்பதாம் வகுப்புக்கு வந்தபோது தான் இலங்கையில் தாய்மொழியில் கல்வி கற்க வேண்டுமென்ற சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. ஒன்பதாம் வகுப்பு சித்தியடைந்து பத்தாம் வகுப்புக்கு செல்லும் போது 'சுயபாஷா' எனப்படும் தாய்மொழியில் நாம் இறுதிப்பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டும். தாய்மொழி மூலம் விஞ்ஞானபாடங்கள் கற்று பல்கலைக் கழகப் புகுமுகப் பரீட்சை எழுதிய முதல் Batch மாணவர்களுள் நானும் ஒருவன். இது குறித்து இப்பொழுதும் நான் பெருமைப்படுவதுண்டு.

தாய்மொழிக் கல்விக்கெதிராக ஆங்கில மோகம் கொண்ட மேட்டுக்குடி மக்கள், இனபாகுபாடின்றி திரண்டெழுந்த போதிலும், இலங்கை அரசு அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தமிழர்கள் தமிழிலும் சிங்களவர் சிங்களத்திலும் பறங்கியர் ஆங்கிலத்திலும் முஸ்லீம்கள் தாம் விரும்பிய மொழியிலும் கல்வி கற்று பத்தாம் பன்னிரண்டாம் அரசு பரீட்சைகளிலே தேறுதல் வேண்டுமென அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. இதன் மூலம் தனது 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டத்தினை அமுலாக்குதல் சுலபமானதென அரசு கருதியது போலும்!

சுகுமாரின் தந்தை அரசசேவையின் சட்டதிட்டங்களை யெல்லாம் கரைத்துக் குடித்து அவற்றின் நெளிவு சுழிவுகளை அறிந்தவர். அவர் தன் மகன், தமிழில் சோதனை எடுத்து என்ன செய்வது? என்ற ஆதங்கத்தில் ஒரு குறுக்கு வழியைக் கையாண்டார். சுகுமாரை ஒன்பதாம் வகுப்பு

படிக்கவிடாது, அந்த வருடம் ஆங்கில மொழிமூலம் இறுதியாக பரீட்சை எழுதும் பத்தாம் வகுப்பில் படிக்க ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார். அத்துடன் ஒன்பதாம் வகுப்பு பாடங்களை தனிப்பட்ட ரியூசன் மூலம் படிப்பதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்தார். பாடசாலை நிர்வாகமும் அவரின் அரச உயர்பதவி காரணமாக இதற்கு ஒத்துக் கொண்டது. இந்த குறுக்கு வழியை வேறு பல் மாணவர்களும் மேற்கொண்ட போதிலும், என் தந்தையின் செல்வாக்கும் பொருளாதாரமும் இந்த வசதியை எனக்கு செய்து தருவதற்கு தோதுப்படவில்லை.

‘சுயபாஷா’ திட்டம் எனக்கும் சுகுமாருக்குமிடையே இடைவெளியை மேலும் அகலித்தது. பாடசாலையில் காணும் போது ‘ஹலோ’ சொல்லுமளவில் நாம் நின்று கொண்டோம். விஞ்ஞான கலைச்சொற்களை நாம் தமிழில் உச்சரிப்பதை பரிகசிக்கத் துவங்கிய சுகுமாரும் கூட்டாளிகளும் எம்மை தங்களிலும் தாழ்ந்த சாதியாகப் பாராட்டத் துவங்கியதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

அரசபாசை சிங்களம் அதனால் வேலைவாய்ப்பில் எமக்கே முதலிடம் என்ற இறுமாப்பில் சிங்களமொழி மூலம் கற்ற மாணவர்கள் திரிய, கொழும்பு பாடசாலைகளில் தமிழ் போதானமொழி வகுப்புகள் இயல்பாகவே மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையுடன் நடத்தப்பட்டன. இருப்பினும் அங்கு போதித்த அனுபவமும் தமிழ் உணர்வு முள்ள ஆசிரியர்களின் அக்கறையால், தமிழ்மொழி மூலம் கற்ற என்னைப்போன்ற மாணவர்கள் பலர் உயர்கல்வி பெறுவதை ஒரு சவாலாக ஏற்று அக்கறையுடன் கற்றோம்.

சுகுமாரின் தந்தை தலைமை வகிக்கும் தமிழ் விழாக்களில் அவன் தாயைக் கண்டிருக்கிறேன். பொன்நிறம். பரம்பரை செல்வச்செழிப்பு அவரது அழகுக்கு மெருகு சேர்த்தது. தாய்வழிப் பாட்டன்கள், இரண்டு பரம்பரை

யாக கறுவாக் காட்டுப் பகுதியில் வாழ்ந்த செல்வந்தர்கள். சுகுமாரின் தந்தையேர எண்ணைக் கறுப்பு. மிஷன் பாட சாலையொன்றில் படித்து முன்னேறி, நிர்வாக உயர் பதவிக்கு இளவயதிலேயே உயர்ந்த அவரை தாய்வழிப் பாட்டன் இலகுவில் மருமகனாக்கிக் கொண்டதாக அப்பா சொல்லுவார்.

சுகுமார் அசப்பிலும் நிறத்திலும் தந்தையின் சாயலையே பெற்றிருந்தான். தாயின் நிறம் தனக்கு வாய்க்க வில்லையே என்கிற மனக்குறையோடு வளர்ந்திருப்பான் போலும்! வெள்ளைத்தோல் மீது அவனுக்கு அலாதி மோகம். இதனால் அவன் பாடசாலையிலுள்ள பறங்கி பெடியன்களுடனேயே பெரும்பாலும் கூடித்திரிவான்.

இலங்கை அரசு பின்பற்றிய இனத்துவேஷ அரசிய லால் சிங்களமும் தமிழும் விரோதம் பாராட்டி வெவ்வேறு பாதையில் பயணிக்க ஆங்கில கலாசார மோகத்தால் கவரப் பட்ட சுகுமார், 'தாங்களும் வெள்ளைக்காரர்களே' என நினைத்து வாழ்ந்த பறங்கி இனத்தவர் உயர்வான வர்கள் என எண்ணி அவர்களுடைய நட்பினையே அதிகம் விரும்பினான். அவன் நட்புப் பாராட்டிய பறங்கியர் வெள்ளைத் தோலர்கள் என்பது தான் விசேஷம்.

சுகுமாருக்கு ஊர்ச்சோலிகள் அதிகம் இருந்தன. ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புக்கான பாடங்கள் ஒரே வருடத்தில் ஊட்டப்பட்டது, அவனுக்கு ஜீரணமாக வில்லை. படிப்பிலே வெறுப்புத் தோன்றியது. இதனால் பல்கலைக்கழக புகழுக பரீட்சை மீது மூன்று தடவைகள் படையெடுத்தும் தேவையான புள்ளிகளைப் பெறவில்லை. இதனால் அவனுக்கு பல்கலைக்கழகத்துக்கு அனுமதி கிடைக்கவில்லை.

குறுக்குவழி நாடாமல் தமிழ்மொழிமூலம் பரீட்சை எழுதிய கணிசமான மாணாக்கர்கள் கொழும்பு மற்றும்

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞானம், விவசாயம் என பட்டப்படிப்புக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். இந்த அதிர்ஷ்டசாலிகளுள் நானும் ஒருத்தன்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனது பொறியியல் படிப்பும் முடிந்தது. அடுத்த மாதமே அரசு கூட்டுத்தாபனமொன்றில் நிரந்தர வேலையும் கிடைத்தது.

அப்பா, தலைக்கனமும் பெருமிதமும் ஒருங்கேசேர எனக்கு திருமணம் பேசத்துவங்கினார்.

எப்போது நான் என்ஜீனியரானேனோ, அப்போது தொடக்கம் அவரது நடைஉடை பாவனைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படத் துவங்கின. எல்லோரையும் எடுத்தெறிந்து பேசத் துவங்கினார். இதுவரை நிர்வாக சபை உறுப்பினராக இருந்த தமிழ் அமைப்புக்களில் இனி தலைமைப்பதவி தரப்பட வேண்டுமென்ற தொனியில் நடக்கத் தலைப்பட்டார்.

சுகுமாரின் தந்தை அரசு பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றவுடன் கட்டியாண்ட அதிகாரத்தை இழக்க, அவர் வகித்த தலைவர் பதவிகள் அப்பாவுக்கு இலகுவில் கிடைக்கலாயிற்று.

தலைமை வகித்த அமைப்புக்களில் சாதாரண அங்கத்தவராக இருக்க, சுகுமாரின் தந்தையின் சுயகௌரவம் இடம் தரவில்லை. இதனால் அவர் தமிழ் அமைப்புக்களுடனிருந்த தொடர்பை முற்றாக முறித்துக் கொண்டார்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்க இடம் கிடைக்காத சுகுமார், வழமைபோல கொழும்பில் Cost and Management accountancy படிக்கத் துவங்கி பல தடவைகள் தடுக்கி விழுந்து இறுதியில் எக்கவுண்டன் ஆகிவிட்டான் எனக்

கேள்விப்பட்டேன். அவனை நேரில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

என் மனைவி எல்லோருக்கும் தேநீர் கொண்டு வந்தாள். அவுஸ்திரேலிய முறைப்படி தேநீருக்கு சீனி போடாமல் வேண்டியவர்கள் தங்கள் அளவுக்கேற்ப போட்டுக் குடிக்கட்டுமென ஒரு கிண்ணத்தில் தனியாக சீனி வைத்திருந்தாள். சுகுமார் கொண்டுவந்த வடை, கொழுக் கட்டையும், 'பிளமிங்டன்' சந்தையில் வாங்கிய இதரை வாழைப்பழங்களும் பரிமாறப் பட்டன. சுகுமார் வடையில் ஒரு கடியும் வாழைப்பழத்தில் ஒரு கடியுமாக ருசித்துச் சாப்பிடுவதைக் காண எனக்கு வியப்பாய் இருந்தது. எனக்கு வந்த சிரிப்பை கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டேன்.

முன்னரெல்லாம் அவன் தோசைக் கடைவாசலை மிதித்ததில்லை. தோசைக்கடைக்கு போவதும், அங்கு வடை தோசை சாப்பிடுவதும் எளியவர்களுடைய சுவைப் பழக்கம் என ஏளனம் செய்துமிருக்கிறான். இன்று அந்தச் சுவையிலே வெட்கமின்றி ஒன்றினான்.

சுகுமார் கொழுக்கட்டை சாப்பிடவில்லை. தேநீருக்கும் சீனி போடவில்லை. தனக்கு 'Blood Sugar' இருப்பதாக காரணம் சொன்னான்.

அவனின் தந்தையும் இறுதிக்காலத்தில் நீரழிவு நோயால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டவர். அரச அதிகாரம் போன பின் தன்னை யாரும் மதிக்கவில்லையே என்ற மன அழுத்தங்கள் அவரை பெரிதும் பாதித்தன.

சுகுமார் திசைமாறிச் சென்ற ஏமாற்றமும் நீரழிவு நோயும் அவரை நிரந்தர நோயாளியாக்கி இறுதியில் சாவுக்கு இட்டுச் சென்றன. அப்போது அவருக்கு சாகும் வயதல்ல.

மரணவீட்டிற்கு தமிழ் அமைப்பொன்றின் சார்பில் மலர் வளையம் வைக்க சென்று திரும்பிய அப்பா, “அவையின்ரை அந்தக்கால கெப்புர் என்ன, செத்தாப் போல நடக்கிற கிலிசகேடென்ன...? செத்த வீட்டிலை ஒரு நாலு சனம்தான் இருக்குது” என அம்மாவுக்கு செய்தி விவரணம் கூறினார். சுகுமாருக்காக நானும் ஒருமுறை சாவீட்டுக்கு போய் வரலாமென்ற எண்ணத்தில் “சுகுமாரோடை கதைச் சனீங்களே...? எனக் கேட்டேன்.

“சுகுமாரோ...? தகப்பன் செத்து அடுத்தநாள் பின்னேரம் தான் தாய்வீட்டை வந்தவனாம். அவன் ஒரு பறங்கிப் பெட்டையைக்கட்டி அங்கேயே அடுகிடை படுகிடையாய் கிடக்கிறானாம். இது உனக்குத் தெரியாதே...?” என நாக்கு வழித்தார்.

“மற்றவையை நொட்டை சொல்லாதையுங்கோ. இக்கணம் எங்கடைபெடியனும் என்னவோ...?” என அம்மா எனக்கு கேட்காமல் அப்பாவின் காதைக் கடித்தார்.

“எங்கை அவன் என்றை சொல்லுக் கேட்காமல் கொண்டு வரட்டும் பாப்பம். தலைகீழாய் கட்டித் தொங்க விட்டு கீழை நெருப்புக் கொழுத்துவன்” என அப்பா கொதிக்க அம்மா வழமை போல சமையலறைக்கு சென்று விட்டார்.

இரண்டு வருடத்தின் பின்னர் நானும் என்னுடன் வேலை செய்த பெட்டையொன்றைக் காதலித்து சீதனமும் டொனேசனும் வாங்காமல் அப்பாவுக்கு அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்தது வேறு கதை. ஆனால் எனது தங்கைக்கு என்னைப் போல் காதல் உணர்வுள்ள மாப்பிளையை என்னால் தேட முடியவில்லை. அப்பாவின் அன்றைய ஆதங்கம் அப்போது தான் எனக்குப் புரிந்தது.

என்ஜினியரான என்னால் அன்றைய மாக்கட் நிலவரப்படி தங்கைக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சீதனத்தை

இலங்கையில் சம்பாதித்து சேர்க்கமுடியவில்லை. இதனால் திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடப்பெறப்பட்டேன். நண்பன் ஒருவனின் உதவியுடன் ஸம்பியாநாட்டிலுள்ள பிரித்தானிய பொறியியல் நிறுவனமொன்றில் வேலை ஒன்றைப் பெற்று ஆபிரிக்கா போய்ச் சேர்ந்தேன்.

ஸம்பியாவில் உழைத்த பணம் தங்கைக்கு இலகுவில் நல்ல வரனைத் தேடித் தந்தது.

பிரித்தானிய நிறுவனத்தில் வேலை செய்த அநுபவம், அவுஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர்ந்து செல்லும் வசதியையும் ஏற்படுத்தி தந்தது.

ஸம்பியாவுக்கு 'குட்பை' சொல்லிப் புறப்பட்டேன். லுசாக்கா விமானநிலையத்திலே காத்திருந்த பொழுது முற்றிலும் எதிர்பாராதவிதமாக சுசுமாரை சந்தித்தேன்.

அமெரிக்க நிறுவனமொன்றின் கணக்காளராக ஸம்பியாவிலே தாம் பணிபுரிவதாகவும் அமெரிக்கா விலிருந்து வர இருக்கும் வெள்ளைக்கார மேலதிகாரியை வரவேற்க விமானநிலையம் வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். கறுப்பர்களின் நாடொன்றில் பிழைக்க வந்தும், அவன் "அமெரிக்க நிறுவனம்," "வெள்ளைக்கார மேலதிகாரி" என்பவற்றை அழுத்திச் சொல்வதாக எனக்கு தோன்றியது.

சுசுமார் இன்னமும் மாறவில்லை என்ற எண்ணத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டு "எவ்வளவு காலமாக இங்கிருக்கிறாய்?" எனக் கேட்டேன்.

வந்து ஆறுமாதமாகிறதென்றும், மூளையே இல்லாத காட்டு மிராண்டிகள் மத்தியில், சீவியம் கஷ்டமாக இருப்பதாகவும் ஒரு பாட்டம் புலம்பித் தீர்த்தான்.

ஆபிரிக்க விமான நிலையமொன்றில் நின்றுகொண்டு அவர்களையே தரக்குறைவாக பேசுவது எனக்கு அசௌகர்யமாக இருந்தது. பேச்சின் திசையை மாற்றும்

நோக்கில் “உன் மனைவியும் இங்கு வேலை செய்கிறாளா?” என பொதுவாகக் கேட்டேன்.

பறங்கி இனத்தவர்களுக்கு கிடைக்கும் “கோட்டா வில்” தன் மனைவி அவுஸ்திரேலியாவுக்கு புலம் பெயர்ந்து விட்டதாகவும், சீக்கிரமே ‘family reunion’ திட்டத்தின் கீழ் அவளுடைய Sponsorஐ எதிர்பார்த்திருப்பதாகவும் கூறினான். “Australia is a nice country, lots of white people to live with...” என்று பெருமையாகவும் சொன்னான்.

“அங்கு புலம்பெயரத்தான் நானும் விமானநிலையம் வந்திருக்கிறேன்” என்று நான் சொல்வேன் என அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. “அட, இவனும் அங்கு போகிறானா” என்கிற ஒருவகை அசுசை அவன் முகத்தில் மின்னலடித்து மறைந்ததை அவதானித்தேன்.

இந்த அசௌகரியத்தை தவிர்க்கும் நோக்குடன் “உன் மனைவி அவுஸ்திரேலியாவுக்கு ஒருமுறை ‘entry make’ செய்தால் பின்பு மூன்று வருடங்கள் வெளியே வாழலாம்” என்றேன், அந்நாட்டின் குடிவரவு சட்டத்தை கரைத்துக் குடித்த பாவனையில்.

“இந்த ஊருக்கா...? அவள் அங்கேயே இருக்கட்டும். சீக்கிரம் நான் அவளுடன் இணைந்து கொள்வேன்...” என்றவன், பின் என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ, தனது டயறியை திறந்து என் மனைவியின் விலாசத்தை குறித்துக் கொடுத்தான்.

“முடிந்தால் அவளுக்கு ரெலிபோன் செய்து என் நண்பன் என அறிமுகப்படுத்தி ஹலோ சொல்லு. பேர்த் (perth) நகரத்தில் ‘Motel’ நடத்தும் அவளது உறவினர்களுடன் தான் இருக்கிறாள்” என்ற விலாசத்தையும் சொன்னான்.

நானும் சுகுமாரும் ஸம்பியா பற்றியும் இலங்கையில்

தற்போது நடக்கும் இனப்போராட்டம் பற்றியும் எமது வரவேற்பறையில் இருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அவனுடைய மனைவிக்கு எங்களுடைய உரையாடல் சலிப்பை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். அங்கும் இங்கும் பார்த்தவாறு கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மெதுவாக சமையலறைக்குள் நழுவி என் மனைவியிடம் விஷயத்தை சொன்னேன். என்னுடன் திரும்பிய மனைவி மிகப் பவ்வியமாக கதையைக் கொடுத்து, சுசுமாரின் மனைவியைச் சமையலறைக்கு கூட்டிச் சொன்றாள்.

எமது உரையாடலும் ஸம்பியா இலங்கை என்று ஊர்க்கோலம் போய் இறுதியில் அவுஸ்திரேலியாவின் தற்போதைய வேலைவாய்ப்பு பற்றி ஆராய்வதில் நின்றது. சுசுமாருக்கு அங்கீகரிக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகமொன்றின் பட்டமொன்றில்லை. இதனால் அவன் சித்தியடைந்த 'Cost and Management accountant' தராதரத்துடன் அவுஸ்திரேலிய கணக்காளர் நிறுவனத்தில் தகுதி வாய்ந்த கணக்காளராக பதியமுடியவில்லை. இதனால் அவன் Public service சேர்தனை சித்தியடைந்து சென்றர்லிங் எனப்படும் வேலை அற்றவர்களுக்கு உதவி வழங்கும் அரச திணைக்களத்தில் பொறுப்பான பதவியிலிருந்தான். அவனுடனான உரையாடலின்போது வேலையற்றோர் பிரச்சனை பற்றிய பல பயனுள்ள தகவல்களை அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவுக்கு நான் குடியேறிய புதிதில் நானும் வேலைதேடி அலைந்ததுண்டு. அந்தக்காலத்தில் சுசுமார் வேலை செய்யும் இலாகாவை 'Social Security' இலாகா என அழைத்தார்கள். அங்குதான் வேலை கிடைக்கும்வரை 'டோல்' எனப்படும் உதவிப்பணம் எடுத்து வாழ்க்கையை ஓட்டினேன். பல வேலைகளுக்கு மனுச்செய்தும் வேலை கிடைக்கவில்லை. எவரும் நேர்முகப் பரீட்சைக்கும் அழைக்கவில்லை. மனுப்பண்ணியவுடன்

மனுகிடைத்ததாக கடிதம் வந்தது. சில காலங்களின் பின்னர் 'இம்முறை உங்களுக்கு வேலை தரமுடியாமைக்கு வருந்துகிறோம்' என பவ்வியமாக கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. விளம்பரப்படுத்தும் வேலைகளுக்கு ஏற்கனவே தற்காலிக அடிப்படையில் ஆட்களை வைத்திருப்பார்கள் என்பதும், அவர்களை நிரந்தரமாக்கச் சட்டப்படி போடப்படும் கண்துடைப்பு விளம்பரங்கள்தான் இவை என்பது பற்றிய ஞானம் இங்குள்ள இலாகாக்களில் வேலை செய்யத் துவங்கிய பின்பு தான் தெரியவந்தது.

பல முயற்சிகளின் பின்பு, பேர்த் (perth) நகரத்திலுள்ள பொறியியல் நிறுவனம் ஒன்று என்னை நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைத்தது. சிட்னியிலிருந்து பேர்த் வரையான விமானப் பயண டிக்கட்டையும் அவர்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அங்கு தங்கும் செலவை நான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்றும் கூறியிருந்தார்கள்.

ஓரிருநாள்கள் எனது செலவில் பேர்த் நகரத்தில் தங்க வேண்டுமென்றதும் சுசுமார் மனைவி குடும்பத்தின் Motel ஞாபகம் வந்தது. பேர்த் நகரம் சிட்னியிலிருந்து கிட்டத்தட்ட இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு கிலோ மீற்றருக்கு அப்பால் உள்ள நகரம். விமானப் பயணமே மூன்று மணிநேரம்.

அங்குள்ள ஹோட்டல்களின் வாடகை நிலவரம் தெரியாது. எனவே ஒரு நாளைய அறை வாடகை என்ன என்பதை அறியும் நோக்கில், ஸம்பிய விமானநிலையத்தில் சுசுமார் தந்த தொலைபேசி எண்ணைத் தேடி எடுத்து தொடர்பு கொண்டேன். மறுமுனையில் பேசியவா நட்பு ரீதியாகப் பேசினார். சுந்தரமூர்த்தி என்று எனது முழுப் பெயரைக் கேட்டவுடன், "ஸ்ரீலங்கனோ அல்லது இந்தியனோ...?" எனக்கேட்டார். நான் விபரம் கூறியதும் தான் ஸ்ரீலங்காவில் வாழ்ந்த பறங்கி இனத்தவன் என்றும்,

அவுஸ்திரேலியாவில் 'வெள்ளையர் மட்டும்' என்ற கொள்கை கடைப்பிடிக்கப்பட்ட அறுபதாம் ஆண்டுப் பகுதியில் இங்கு வந்த தாகவும் விபரம் கூறினார். தனது Motel அறையில்தான் அங்கு தங்கவேண்டுமென்று உரிமை பாராட்டியதுடன், இருபதுவீத கழிவும், காலை உணவும் வழங்கப்படுமென 'டீல்' வைத்தார்.

முன்பின் அறியாத இடம். அங்கு ஒருவர் உரிமையுடன் உறவு கொண்டாடும்போது அதை தட்டிக்கழிக்க விரும்ப வில்லை. பேர்த்துக்கு சென்ற நான் அவர்களது மொட்டலி லேயே தங்கினேன். நான் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் சுகுமாருக்கும் எனக்குமுள்ள உறவை வெளிப்படுத்தவில்லை.

நேர்முகப் பரிட்சை முடிந்தது. முடிவு அறிவிக்கப்படுமென்றார்கள். மறுதினம் சிட்னி திரும்புவதாகத் திட்டம். வேலை கிடைப்பது ஐம்பதுக்கு ஐம்பதென நினைத்துக் கொண்டேன். இடையில் சுகுமாரின் மனைவியை ஒருமுறை சந்தித்தால் என்ன என்று தோன்றியது.

சுகுமார் மனைவி பெயரைச் சொல்லி கவுண்டரி லுள்ள காசாளர் பெண்ணிடம் கேட்டேன். தான் அவளது சிநேகிதி என்றும், அவள் இப்போது ஒரு ரூமேனிய 'boy friend' உடன் மொட்டேலுக்கு அருகிலுள்ள வீடொன்றில் வாழ்வதாகவும், கூறியவள், 'உனக்கு அவளை இலங்கையிலேயே தெரியுமா?' எனக் கேட்டுக் குழைந்தாள்.

"நான் ஸம்பியாவிலுள்ள அவளது கணவனின் சிநேகிதன்" என வேண்டுமென்றே கூறிவைத்தேன். காசாளர் உடனடியாக பேச்சை முறித்துக் கொண்டு கொம்பியூட்டரில் கவனத்தை பதித்துக் கொண்டாள்.

சுகுமாரை நினைக்க பாவமாக இருந்தது. அவனுக்கு பறங்கிப் பெண்ணின் வெள்ளைத் தோலிலே மோகம். அவளுக்கு ஐரோப்பிய வெள்ளைத்தோலிலே மோகம்.

Skin deep உறவுகள் இப்படித்தான் அலைந்து திரியுமோ...?

பேர்த் (perth) வேலையை காத்திருந்த பொழுது சிட்னியிலே என் படிப்பிற்கேற்ற வேலை வாய்ப்பதாயிற்று. அத்துடன் சுகுமார் பற்றிய சங்கதியும் மறந்துபோனது.

வீட்டிலுள்ள ரெலிபோன் மணியடித்தது. மனைவி 'Cord less phone' நிசீவரை வரவேற்பறைக்கு எடுத்து வந்தாள். லண்டனில் வசிக்கும் என்னுடைய தங்கையின் அழைப்பு அது. அவர்கள் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு குடிபெயர சம்பந்தில் தான் அனுமதி கிடைத்தது. இங்குள்ள வேலைவாய்ப்புகள் பற்றி விசாரித்தாள். உடனடியாக தகுதிக்கேற்றபடி நல்ல வேலை கிடைப்பது கடினமென்றும், படிப்படியாகத்தான் முன்னேற வேண்டுமென்றும் இங்குள்ள 'Job market' நிலவரத்தை கூறி வைத்தேன்.

எனது மூத்த மகன் வளர்ந்துவிட்டான். பன்னிரண்டாம் வகுப்பு படிக்கிறான். புலம் பெயர்ந்த மக்கள் மத்தியில் பிள்ளை களுக்கு ரியூசன் கொடுக்கும் பழக்கம் இங்கும் வந்துவிட்டது. ரியூசன் கொடுக்காவிட்டால் பிள்ளைகள் நல்ல 'மாக்ஸ்' எடுக்காதென்ற பயம் பெற்றோரை இயல்பாகவே தொற்றிக் கொண்டது.

சிட்னி பல்கலைக்கழக வீதியை ஒட்டிய குறுக்கு வீதியொன்றிலே ஆங்கிலரீயூசன் வகுப்புக்கள் நடந்தன. ஓய்வு பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவர் வகுப்புக்கள் நடத்தினார்.

வயது போகப்போக எனக்கும் அப்பாவின் குணங்கள் தப்பாமல் தலைகாட்டின. அப்பாவோ டாக்டர் அல்லது என்ஜினியர் என்று எனக்கொரு 'choice' தந்தார். நானோ என் மகன் டாக்டராகத்தான் வரவேண்டுமென்று திட்ட

உயர்ப் பறக்கும் காகங்கள்

வட்டமாகக் கூறிவிட்டேன். அவுஸ்திரேலிய தமிழர்கள் மத்தியிலே டாக்டர் படிப்புக்குத்தான் அதிக மவுசு. அதுபடிக்க அதிக புள்ளிகள் எடுக்க வேண்டும். வர்த்தக படிப்பு சீனர்களால் பெரிதும் விரும்பப் பட்டது. என்ஜீனியர் படிப்புக்கு இலங்கையில் இருக்கும் மரியாதை அவுஸ்திரேலியாவில் இல்லை. குறைந்த புள்ளிகளுடனேயே ஏதாவது ஒரு பல்கலைக் கழகம் சென்று விடலாம். இவை எல்லாம் வேலை வாய்ப்புடன் கூடிய சமாச்சாரங்கள்.

மகன் பன்னிரண்டாம் வகுப்பு படித்த காலங்களில் மாறிமாறி காரில் ஏற்றி இறக்குவது என் முக்கிய பணியாயிற்று. ஆங்கில ரியூசனில் அவன் இருக்கும் ஒரு மணி நேரத்தை போக்க, சிட்னியின் பெருவீதி 'பெமன்ரில்' நடப்பேன்.

ஒருநாள் நான் வீதியை ஒட்டிய 'Super Market'ஐ மெதுவாகக் கடந்து கொண்டிருந்த பொழுது, ஒரு பெண் மணியுடன் சுகுமார் வெளியே வந்தான். பல வருடங்களின் பின்னர் நாம் இருவரும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தோம். எனது தலையும் மீசையும் நரைத்திருந்தாலும் என்னை இனங்கண்டு கொண்டு 'Hi....., சுந்தரம் எப்படி இருக்கிறாய்?' என்று சுகம் விசாரித்தான்.

தலைமயிருக்கு மைபூசி அவன் இளமையாக இருந்தான். அருகில் நின்ற பெண்மணியை தன் மனைவி என அறிமுகம் செய்தான்.

சந்தேகமேயில்லை. அவன் original வெள்ளைக்காரி!

எனது முகத்தில் தோன்றிய பாவம் அவனுக்கு புரிந்திருக்க வேண்டும்.

ஆங்கிலத்தில் என்னுடன் பேசினால் கூட நின்ற மனைவிக்கு புரிந்து விடும் என்பதால், சுகுமார் தமிழில் பேசினான். பறங்கி மனைவி மீதுள்ள கோபம் அவளது

பேச்சில் தெளிவாக வெளிப்பட்டது. பறங்கிகள் வம்பிலே பிறந்தவர்கள் என்று பொரிந்து தள்ளினான். பறங்கிகள் இலங்கையில் பாவிக்கப்படும் அனைத்து கெட்டவார்த்தைகளின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு தாராளமாக அவன் வாயிலிருந்து வெளிவந்தன.

பேர்த் நகரத்தில் முன்பொருமுறை, உறவினர்களின் மொட்டேலில் தங்கிய கதையை சொன்னேன்.

கோபத்தாலும் அவமானத்தாலும் அவளது முகம் மேலும் கறுத்து.

“அந்த வேசையாலை ஒரு ஹங்கேரிகாரனைத்தான் பிடிக்க முடிஞ்சது. அவளைவிட என்னாலை முடியுமெண்டு காட்டத்தான் முழு இங்கிலீஸ்காரியை பிடிச்சிருக்கிறன்” என்று கூறியவன் தன் முகத்தை கைக்குட்டையால் அழுத்தி துடைத்தான்.

புருஷன் ஏதோ இக்கட்டில் இருப்பதை உணர்ந்த அந்த வெள்ளைக்காரி, "Darling..., let us move on..." என நாகரீகமாக சுகுமாரை அழைத்துச் சென்றாள்.

அன்று ஆங்கில மனைவியுடன் விடை பெற்ற சுகுமார், ஐந்து வருடங்கள் கழித்து, இன்று ஒரு இலங்கை மனைவியுடன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறான்.

மனைவியின் பெயர் 'வதனி', சொந்த ஊர் 'யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கரவெட்டி' ஆகிய விபரங்களை உரையாடல் மூலம் அறிந்து கொண்டேன்.

சமையலறையில் என் மனைவியும் சுகுமாரின் மனைவி வதனியும் அந்நியோன்யமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுருக்கமான சமையல் முறைகள் பற்றியும், தேங்காய் பால் விடாமல் கறி சமைப்பதெப்படி என்ற விபரத்தையும் என் மனைவி, வதனிக்கு கூறிக் கொண்டிருந்தாள்.

தேநீர்க் கோப்பைகளை சமையலறை 'சிங்'கிற்குள் வைத்துவிட்டு மீண்டும் வரவேற்பறைக்கு வந்தேன்.

சுகுமார், இலங்கையில் இருந்து வாரம் தோறும் வரும், சர்வதேச வாசகர்களுக்கான தமிழ்த் தினசரியை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

“தமிழ்ப் பேப்பரும் கையுமாக உன்னைப் பார்க்க மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது” என்றேன் நான். இந்தக் கூற்றிலே கரவு எதுவும் இருக்கவில்லை.

உன்னைப் பார்த்து புன்னகைத்தவன் சிறிதுநேர மெளனத்தின்பின், "I missed the bus suntharam..., உன்னைப் பார்க்க பெருமையாகவும் சந்தோசமாகவும் இருக்கிறது" என்றான். அவனுடைய குரல் இலேசாக உடைந்திருந்தது.

என்மகன் மிருதங்கம் வாசிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்று வருகிறான். விரைவிலேயே 'அரங்கேற்றம்' வைக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லத் துவங்கினான். மிருதங்க பயிற்சிக்கு எனது காரை எடுத்துச் சென்றவன், திரும்பும் வழியில் வயலின் வகுப்புக்கு சென்ற தங்கையையும் அழைத்து வந்தான்.

சுரிதார் உடையில் வயலினும் கையுமாக வந்த என் மகனையும் மிருதங்கத்துடன் வந்த மகனையும் கண்ட சுகுமார், “உன் பிள்ளைகளா....? மகன், நீ முன்னர் இருந்தது போலவே இருக்கிறான். இங்கு வந்தும் தமிழ்ப்பாண்பாட்டுடன் நீ அவர்களை வளர்ப்பதைக் காண சந்தோஷமாக இருக்கிறது. கண்ணூறு படாமல் இருக்க வேண்டும்” எனக்கூறி மேசையில் தன் முட்டியால் மூன்றுதரம் தட்டினான். நான் மெளனம் காத்தேன்.

“இப்போது தான் என் வாழ்க்கை அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் போகிறது. இதை நான் முன்னரே செய்திருக்கலாம்” என தனக்குத்தானே அனுதாபப்படும்

தொனியில் அனுங்கினான்.

இதனை ஒரு வாய்ப்பாக எடுத்துக் கொண்ட நான், 'பிறகு என்ன நடந்தது...?' எனக் கேட்டேன். அன்று வெள்ளைக்கார மனைவியுடன் கண்டேன். இன்று வதனியின் மணாளனாய் வந்திருக்கிறாய். இடைப்பட்ட கதையை நான் அறிய விரும்புகிறேன் என்பதை அவன் விளங்கிக் கொண்டான் போலும்.

"சுந்தரம்... வதனி எனக்கு மூன்றாவது மனைவி. அதற்காக மணம் முடிப்பதும், விவாகரத்துப் பெறுவதும் என் பொழுதுபோக்கென எண்ணிவிடாதே. பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும் ஒரு போதும் ஒட்டாது என்பதை காலம் தாழ்த்திதான் உணர்ந்து கொண்டேன். இது உன்னைப் பொறுத்தவரை கண் கெட்ட பிறகு சூரியநமஸ்காரமாக இருக்கலாம். இப்பொழுதெல்லாம் நான் இறைவனிடம் வேண்டுவது ஒரு குழந்தை. அது எனக்காக இல்லை. வதனிக்காகத்தான். அதற்கு என் மனதிலும் உடலிலும் தெம்பிருக்கிறது..." எனச் சொல்லும் போது அவனது உதடுகள் நடுங்கின. சுகுமார் இரக்கத்துக் குரியவனாக என்முன் அமர்ந்தி ருந்தான்.

நாம் பேசுவது சமையல் அறையில் உள்ள பெண் களுக்கு கேட்கக்கூடும். எழுந்து சென்று வரவேற்பறைக்கும் சமைய லறைக்கும் இடையேயுள்ள கதவைச் சாத்தினேன். என் செயலுக்கு அவன் தன் கண்களால் நன்றி செலுத்தினான்.

"நான் இரண்டாம்முறை ஒரு வெள்ளைக்கார ஆங்கில பெண்ணை மணம் முடித்தது என்னை ஏமாற்றிய அந்த பறங்கிச்சிக்கு சவால்விடுவதற்காகத்தான். உன்னிலும் பார்க்க என்னால் அதிகம் மிதக்கவும் பறக்கவும் முடியும் என்று காட்டினேன். அவள் என்னை ஏமாற்றியதால் ஏற்பட்ட கோப உணர்ச்சிகள் என்னை வதைத்தன. தோல்விகளை

ஏற்றுக்கொள்ளும் சுபாவம் என் குடும்பத்தில் யாருக்கும் இருந்ததில்லை.”

“அந்தப் பறங்கிச்சியை நான் உண்மையாகக் காதலித்தேன். It is my first love. அது வாழ்க்கை பரியந்தம் நிலைத்திருக்குமென மனக்கோட்டைகள் கட்டினேன். ஸம்பியாவில் நான் அவள் நினைவாகவே வாழ, இங்கு மற்றொருவருடன் அவள் உல்லாசம் அனுபவித்ததை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. எனது யாழ்ப்பாணத்து ‘மரபணு’ நீயும் ஒரு ஆம்பிளையா?, எனக் குத்திக் காட்டியது. தோல்வி, வெறுப்பு, இயலாமை இவையெல்லாம் ஒருங்கு சேரமான அவமானங்களைப் பற்றி யோசிக்காது, அந்த ஆங்கிலேய வெள்ளைக்காரியைத் துரத்தித் துரத்திக் காதலித்தேன். என்ன நினைத்தாலோ, திடீரென என்னை திருமணம் செய்து கொள்வதாகச் சொன்னாள். சுவர்க்கமே என் மடியில் விழுந்தது போன்ற களிப்பில் அவளை மணந்து கொண்டேன். தேனிலவுக்கு பாலித் தீவுக்குச் சென்றோம். சீக்கிரமே இருவருக்குமுள்ள இடைவெளிகளைப் புரிந்து கொண்டோம். என் பலவீனங்களை எனக்கெதிராக சாமர்த்தியமாகப் பயன்படுத்தினாள். என்னை அவள் ‘கறுப்பன்’ என நினைத்து நடாத்துவதான தாழ்வுச்சிக்கல் என்னுள் மேலோச்சியது. வெள்ளைத் தோலுடைய சிநேகிதர்களுடன் அவள் பழகுவதை சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்க்கத் துவங்கினேன். பாசமும் புரிந்துணர்வும் இருக்க வேண்டிய இடத்தில், சந்தேகமும் அவநம்பிக்கையும் புகுந்துகொண்டன. தினமும் சண்டை. வீட்டுக்கு மூக்குமுட்டக் குடித்து திரும்பினாள். சில சமயம் இளம்பெண்களை உறவுக்காக அழைத்துவந்தாள். புதுப்புதுச் சிநேகிதிகள். படுக்கை அறையையே நரகலோகமாக்கினாள்...” எனச் சொல்லி நிறுத்தியவன், தன் விரல்களால் கண்களை மூடி மௌனமானாள்.

சுகுமாரின் மனஉளைச்சலைத் தீர்க்கும் என்ற எண்ணத்தில் எழுந்து, எனது வீட்டிலுள்ள barக்கு சென்று விஸ்கிப் போத்தல், ஐஸ், கலப்பதற்கு சோடா, இரண்டு கிளாஸ்கள் சகிதம் மீண்டும் வரவேற்பறைக்குத் திரும்பினேன்.

“சுந்தரம்... கொண்டுபோய் இதை வைச்சிட்டு வா. நான் இதைவிட்டு இரண்டு வருடங்களாகின்றன. இப்போது நான் மாமிசமும் சாப்பிடுவதில்லை. ‘நான் யார்...?’ என்ற அடையாளம் பற்றிய உணர்வு வயசு ஏறஏறத்தான் மனிதனுக்கு ஏற்படுகிறது போலும்,” என்று கூறி வறட்சியுடன் சிரித்தான் சுகுமார்.

அவுஸ்திரேலியாவில் விவாகரத்து என்பது ஆண்களை பொருளாதார வீழ்ச்சிக்குள் வீழ்த்தும் சமாச்சாரம். எனவே, “இரண்டு விவாகரத்துக்களையும் அவுஸ்திரேலியாவில்தான் பெற்றுக் கொண்டாயா?” எனக் கேட்டேன்.

“முதலாவது விவாகரத்தில் எந்தவித பிரச்சனையும் இருக்கவில்லை. கேட்டவுடன் கையெழுத்து போட்டு விட்டாள். இங்குள்ள ஸ்ரீலங்கன் Embassy (எம்பசி) மூலமாக விவாகரத்தை பெற்றுக் கொண்டேன். வெள்ளைக்காரியோ தன்னைக் கொடுமைப்படுத்தியதாகக் கூறி நஷ்டப்பணம், ஜீவனாம்சம் என்று ஸம்பியாவில் நான் உழைத்ததெல்லா வற்றையும் ஒட்டக் கறந்துவிட்டாள்...” என்றவன் பேச்சை நிறுத்தி குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டான்.

கிளாஸில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து அவன் முன் வைத்தேன். ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தவன் வதனியின் கதையை தொடர்ந்தான்.

“நான் ஸம்பியா போன காலந்தொடக்கம் அம்மா வுடன் எனக்கிருந்த தொடர்பு அறுந்துவிட்டது. எல்லா வற்றையும் இழந்து நான் நடுத்தெருவுக்கு வந்தபோது தான், அம்மாவினது நினைவு வந்தது. குடும்பத்துக்கு நான் ஒரே

பிள்ளை. இறுதிக் காலத்தில் அம்மா எவ்வளவு கஷ்டப் பட்டிருப்பா என்பதை எண்ணி இப்போது நான் வருந்தாத நாளில்லை. போதுமடா சாமி என்ற எண்ணத்தில் தான் ஒருவழி ரிக்கற் எடுத்துக் கொண்டு இலங்கைக்கு போனேன்” என்று நிறுத்தியவன் முகத்தை வேறு திசையில் திருப்பினான். இருப்பினும் அவன் கண்கள் பனித்திருந்ததை நான் அவதானித்தேன்.

“உன் அம்மா நான் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த காலத்தில் இறந்திருக்க வேண்டும். சிட்னியிலும் விற்பனையாகும் ஞாயிறு வீரகேசரியில் அவருடைய மரண அறிவித்தலைப் பார்த்ததாக நினைவு” எனக்கூறிய நான் “நடந்தது நடந்தவையாகவே இருக்கட்டும். பழையதைக் கிளறிப் பார்த்தால் மனசுக்குத்தான் வலி...” என நான் ஆறுதல் கூறினேன்.

சுகுமார் மௌனமாக இருந்தான். பின்னர் ரொயிலெற் எங்கே இருக்கிறது எனக்கேட்டு சிறுநீர் கழிக்க எழுந்து சென்றான்.

மீண்டும் வந்தமர்ந்தவன், “உனது ரொயிலொற்றுக்குள் நீ பிரேம் போட்டு மாட்டியிருக்கும் படத்தின் கீழ் உள்ள வாசகம் படித்தேன். ‘Nobody is perfect’! உண்மைதான் சுந்தரம். உனக்கு என் சுபாவம் ஓரளவு தெரியும். எதையும் காலம் கடந்ததாக நான் நினைப்பதில்லை... கொழும்பில் எமது வீட்டருகே இருந்த மாமா ஒருவர் தான் எனக்கொரு புதிய பாதையைக் காட்டினார். அவர் அங்கு அனாதரவற்றவர் களுக்காக ஆசிரமம் ஒன்று நடத்தி வருகிறார். வதனிபற்றி அவர்தான் முன்மொழிந்தார். போர்குழலில் பெற்றோர் உற்றார் அனைவரையும் இழந்தவன். அவளுடன் நான் ஒரு வாரம் பழகினேன். இருவருக்கும் பிடித்துக் கொண்டது. வயது வித்தியாசம் பாராமல் மனமொத்து திருமணம் செய்து கொண்டோம்,” என்ற சுகுமார்,

“ஒன்று சொல்லட்டுமா? எனக் கேட்டுச் சிரித்தான். இப்பொழுது அவனது முகத்தில் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது.

“சொல்லு...” என்று நானும் சிரித்தேன்.

“திருமணத்துக்கு பின்னர் ஏற்படும் காதலிலே தமிழ்மணம் வீசுமோ...?” என்று கூறிய சுகுமார். சூழ்நிலையை மறந்து, இயல்பாகக் குரல் எழுப்பிச் சிரித்தான்.

அந்தச் சிரிப்பொலி, வதனியின் செவிகளிலே கூட விழுந்திருக்கக்கூடும்.

யாழ்ப்பாணம் கைதடியிற் பிறந்த டாக்டர் ஆசி. கந்தராஜா. மேற்கு சிட்னிப் பல்கலைக் கழகத்தில் இணைப் பேராசிரியராக பணி புரிகின்றார். 2003 இல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தாவரவியல் உயர் பீடத்தில் வருகைதரு பேராசிரியராய் நியமனம் பெற்றவர்.

வானொலியாளராயும், தமிழ் ஆர்வலாளராயும் வாழும் ஆசி. கந்தராஜாவின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாக 'உயரப் பறக்கும் காகங்கள்' வெளி வருகின்றது. இவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான 'பாவனை பேசலன்றி' 2001 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசின் சாகீர்த்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.

